Sofia Lundberg

Un semn de întrebare este o jumătate de inimă

LITERA

Blue MOON

Cuprins

Prezent NEW YORK, 2017
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1979
Prezent NEW YORK, 2017
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1979
Prezent NEW YORK, 2017
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1979
Prezent NEW YORK, 2017
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1979
Prezent NEW YORK, 2017
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1979
Prezent NEW YORK, 2017
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1979
Prezent NEW YORK, 2017
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1979
Prezent NEW YORK, 2017
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1979
Prezent NEW YORK, 2017
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1979
Prezent NEW YORK, 2017
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1982
Prezent NEW YORK, 2017
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1982
Prezent NEW YORK, 2017
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1982
Prezent NEW YORK, 2017
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1982
Prezent NEW YORK, 2017
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1982
Prezent NEW YORK, 2017
Trecut STOCKHOLM, 1982
Prezent NEW YORK, 2017
Trecut STOCKHOLM, 1984
Prezent NEW YORK, 2017
Trecut STOCKHOLM, 1984
Prezent VISBY, 2017

Trecut PARIS, 1984
Prezent VISBY, 2017
Trecut PARIS, 1986
Prezent VISBY, 2017
Trecut PARIS, 1999
Prezent HEIVIDE, GOTLAND, 2017
Mulțumiri

Un semn de întrebare este o jumătate de inimă – ce titlu minunat! Te prinde în mreje de la început. Debutul Sofiei Lundberg cu *Carnetul cu nume pierdute* a fost unul fenomenal, cu adevărat excelent, dar acest roman este chiar mai grozav.
Agneta Norrgård, critic literar, Suedia

Lundberg a scris un nou roman extraordinar [...] M-am adâncit atât de mult în povestire încât am și uitat că e ficțiune. Te doare sufletul când citești despre copilăria lui Elin, dar te și pune pe gânduri. E o adevărată bucurie să ai parte de un roman atât de bine scris ca *Un semn de întrebare este o jumătate de inimă*, așa că pregătiți-vă o ceașcă de ceai, țineți batistele la îndemână și apucați-vă de citit!
Boktokig, Suedia

Sofia Lundberg a scris din nou o carte care îți merge la suflet. *Un semn de întrebare este o jumătate de inimă* e senzațională.
Ljudbokskulla, Suedia

E o adevărată artă să poți crea portrete de oameni care să te facă să simți toată gama de emoții și să te implici în viețile lor. Mi-a plăcut mult la această carte faptul că personajele mi s-au părut extrem de reale. [...] Trebuie să parcurgi un drum lung ca să ajungi să te cunoști și să poți arăta cine ești cu adevărat, iar ceea ce este interesant la acest roman e faptul că nu tot ce descoperi e frumos. Unele lucruri sunt urâte, împovărătoare și produc anxietate. Dar povestea te prinde atât de tare, încât uiți că nu sunt oameni adevărați. Sfatul meu: nu uitați cutia cu șervețele când citiți cartea.
Boklunga, Suedia

blue MOON

SOFIA LUNDBERG

UN SEMN DE ÎNTREBARE ESTE O JUMĂTATE DE INIMĂ

Traducere din limba franceză și note AURELIA ULICI
Titlul original: *Ett frågetecken är ett halvt hjärta,* 2018

Editura Litera, 2020

Versiune ebook: v1.0, martie 2020

Suntem cu toții în mocirlă,
dar unii dintre noi privesc spre stele.
Oscar Wilde

Prezent
NEW YORK, 2017

Asfințit. De la fereastra biroului, Elin privește soarele apunând în spatele zgârie-norilor. Câteva raze se strecoară încă printre fațade, ca niște sulițe din aur care străpung întunericul abia născut. Încă o dată va pleca de la birou după lăsarea întunericului. Sunt săptămâni întregi de când n-a mai luat cina acasă. Și nici în seara asta nu va face excepție. Își caută din ochi apartamentul, întrezărind, la câteva străzi mai departe, plantele de pe acoperișul-terasă privat, umbrela de soare și grătarul aprins. O coloană subțire de fum urcă spre cer.

Vede pe cineva pe terasă, probabil că e Sam sau Alice. Sau un prieten aflat în trecere, care a venit să bea un pahar. Nu distinge decât o siluetă ștearsă care se mișcă printre plante și ghivece.

Toți o așteaptă. În zadar însă.

Câțiva oameni umblă încoace și încolo pe parchetul din spatele ei. Un tapet cenușiu-albăstrui, atârnat de un schelet metalic, acoperă unul dintre pereții biroului și o parte din podea. Un divan tapițat cu brocart auriu ocupă centrul decorului. O femeie frumoasă, cu mai multe șiruri de perle în jurul gâtului, stă lungită pe canapea într-o atitudine lascivă. Valurile de tul ale fustei albe se revarsă de jur-împrejur. Umerii dați cu ulei lucesc, iar șiragurile de perle îi ascund pieptul. Are buzele roșu-carmin și un ten perfect, netezit de machiaj.

Doi asistenți se ocupă de instalația de lumini, urcă și coboară spoturi enorme, apasă declanșatorul aparatului, măsoară luminozitatea cu ajutorul unui exponometru, modificând înălțimea proiectoarelor și luând-o apoi de la capăt. O echipă de stiliști și de machieuri studiază concentrați, până în cele mai mici detalii, fotografia în curs de realizare. Toți sunt îmbrăcați în negru.

Toți, în afară de Elin. Ea poartă o rochie roșie. Roșie ca sângele, roșie ca viața. Roșie ca asfințitul

pe care îl admiră de la fereastra imensă.

Fotomodelul începe să-și manifeste nerăbdarea, smulgând-o pe Elin din gânduri.

— Ce se petrece? Nu prea mai pot să-mi mențin poziția. Se poate să-i dăm drumul mai repede?

Tânăra își caută o postură mai confortabilă pe canapea, colierul alunecă și lasă la vedere areola albastră și tare. Doi stiliști vin în grabă, pun la loc răbdători și delicat perlele astfel încât să ascundă sfârcul. Cu scotch transparent dublu adeziv, lipesc câteva perle pe piele. Atingerea mâinilor lor îi fac tinerei pielea ca de găină. Scoate un lung oftat plictisit și ridică ochii spre cer. Este singura parte a trupului pe care mai are încă dreptul s-o miște.

Un individ în costum se apropie de Elin. Este agentul. Se apleacă înspre ea și îi șoptește la ureche zâmbind politicos:

— Ar fi bine să-i dăm drumul, începe să se enerveze și nu va fi bine.

Elin scutură din cap, imperceptibil, și se cufundă din nou în contemplarea clădirilor. Apoi oftează și ea.

— Ne putem opri dacă asta dorește. Cred că avem ce ne trebuie. Este o pagină interioară, nu o copertă.

Agentul ridică brațele în aer, agitat.

— Nici nu se pune problema! Nu, nu ne oprim acum.

Elin se smulge din admirația propriei locuințe și se apropie de trepiedul pe care este fixat aparatul. Mobilul îi vibrează în buzunar, știe că tocmai primește un mesaj, dar nu-l citește.

Asta n-ar face decât să-i încarce și mai mult conștiința. Știe că acolo, acasă, toți sunt dezamăgiți.

Imediat ce Elin se instalează în spatele aparatului, mii de stele se aprind în ochii fotomodelului, spatele i se îndreaptă, buzele-i devin senzuale, își mișcă încetișor capul, iar părul i se unduiește pe umeri, plutind ușor în adierea ventilatorului. Este un star, asemenea lui Elin. Curând nu mai sunt decât ele două în studio, absorbite una de cealaltă. Ea fotografiază și dă ordine, în timp ce femeia zâmbește

și flirtează cu ea. Echipa aplaudă. Beția creației izbucnește în vinele lui Elin.

Trec mai multe ceasuri înainte ca Elin să se decidă în sfârșit să părăsească studioul, lăsând în urmă, în calculatorul ei, noile fotografii care i-au solicitat toată atenția. Istoricul telefonului abundă de apeluri pierdute și de mesaje enervate. De la Sam, de la Alice. „Când te întorci?" „Unde ești, mamă?" Își aruncă privirea peste ele fără să le citească. Nu are puterea. Câteva taxiuri trec pe lângă ea în agitata noapte newyorkeză. Asfaltul a păstrat căldura soarelui de peste zi. Merge încet, întâlnește trecători tineri și frumoși, râzând cu voce tare, unii beți, iar alții întinși pe trotuar, murdari, vulnerabili. A trecut mult timp de când nu s-a mai întors acasă pe jos, deși stă la doi pași de locul de muncă. Nici nu mai știe de când nu s-a mai plimbat în altă parte decât în sala de sport, între pereții casei și cei ai studioului. Simte dalele neregulate sub tocurile înalte. Merge agale, observă fiecare amănunt al drumului spre casă. Orchard Street, unde locuiește ea, este pustie la ora asta din noapte. Întâlnește o singură mașină, nicio ființă umană. Strada ei este cam murdară, cam jalnică, ca aproape întreg cartierul Lower East Side. Dar ea se simte bine acolo. Îi place contrastul dintre patina timpului și lux. Intră în hol, trece discret prin fața paznicului care moțăie și cheamă ascensorul. Dar în momentul când ușile se deschid, ezită, apoi face cale-ntoarsă. Are chef să stea afară, să simtă energia orașului. Oricum, toți dorm acum, mai mult ca sigur.

Scoate corespondența din cutia de scrisori și o ia cu ea. Adesea, când ședințele foto țin până târziu, își încheie seara la restaurantul care se află ceva mai departe pe stradă. Se așază la masa favorită și comandă un pahar de Bordeaux din 1982. Chelnerul clatină din cap.

— Am din 1982, dar nu la pahar. Mi-au mai rămas două sticle. Chestia e că poșirca asta e destul de scumpă! A fost un an bun.

Privirea lui Elin se pierde în gol.

— Depinde din ce punct de vedere privești lucrurile. Dar voi plăti cu plăcere sticla. Pentru că o doresc într-adevăr. Mi-o aduci, te rog?

— Atunci, dacă o vreți… Chelnerul ridică ochii spre cer. Dar vă previn totuși că în scurt timp închidem.

Elin clatină din cap.

— Nu-ți face probleme. Beau repede.

Cercetează corespondența, pune plicurile nedeschise alături, unul peste altul, până ce unul dintre ele îi atrage atenția. După ștampilă, își dă seama că scrisoarea a fost expediată din Visby. Timbrul este suedez. Numele ei este scris de mână, cu litere mari trasate cu cerneală albastră. Desface plicul și scoate un fel de hartă astrală, pe care este caligrafiat prenumele ei. Își ține răsuflarea și citește mesajul scris în partea de sus a hărții.

Astăzi am dat unei stele numele Elin.

Recitește de mai multe ori la rând fraza scrisă în limba aceea pe care n-a mai folosit-o de mult. Un lung șir de coordonate arată unde se găsește steaua despre care este vorba.

Cineva i-a cumpărat o stea. O stea numai a ei, care îi poartă numele. Asta înseamnă că… Oare este adevărat… el e cel care a trimis harta? Își stăpânește gândurile care o asaltează, refuză să-i rostească numele sau să se gândească la el. Dar chipul lui îi revine în memorie cât se poate de clar, și zâmbetul la fel.

Inima îi bate puternic în piept. Împinge harta la o parte, fără să-și ia ochii de la ea. Apoi se ridică și se grăbește să iasă ca să privească cerul, dar tot ce vede este o întindere albastră ca marea deasupra caselor. La New York nu se întunecă niciodată cu adevărat, în orice caz nu suficient de mult ca tot haosul galactic să fie vizibil cu ochiul liber. Când ești în zgârie-norii din Manhattan, ai senzația că aproape atingi cerul, dar când ești pe trotuar, stelele par foarte îndepărtate. Se întoarce în restaurant. Chelnerul o așteaptă lângă masă, cu sticla în mână. Îi

toarnă puțin vin pe fundul paharului, iar ea îl bea dintr-o înghițitură, fără să mai piardă timpul cu degustarea. Cu un gest nerăbdător, îl invită să-i umple paharul și dă pe gât două înghițituri mari. Apoi pune din nou harta pe masă și întoarce hârtia lucioasă în toate direcțiile. Jos, într-un colț, descoperă un al doilea mesaj scris cu carioca aurie pe fond negru:

Ți-am văzut fotografia într-o revistă. Nu te-ai schimbat. A trecut foarte mult timp. Aștept vești de la tine. F

Și dedesubtul textului, o adresă. Elin simte un nod în stomac citind locul din care a fost expediată. Nu-și mai poate ridica privirea. Ochii i se umplu de lacrimi. Cu vârful degetului urmărește conturul inițialei și îi șoptește prenumele, Fredrik.

Dintr-odată își simte gura uscată. Întinde mâna spre paharul de vin și îl bea până la fund. Apoi cheamă chelnerul cu o voce răsunătoare.

— Poți, te rog, să-mi aduci un pahar mare cu lapte? Mi-e foarte sete.

Trecut
HEIVIDE, GOTLAND, 1979

— O jumătate de pahar fiecare. Și acum încetați cu ciondăneala!

Patru mânuțe se luptară să apuce ulcica roșu cu alb, plină cu lapte, pe care Elin tocmai o pusese pe masa din lemn de pin. Două perechi de mâini de copil cu pământ sub unghii. Ea încercă să le ia ulcica, dar o împinseră cu lovituri de coate. Începură să se ia la harță.

— Eu mai întâi.

— Nu, o să-l bei pe tot.

— Dați-mi-l mie!

Izbucni o voce autoritară, acoperindu-le pe cele ale băieților:

— Gata! Terminați cu cearta, m-am săturat! Cel mai mare bea primul. Știți regulile. Doi decilitri de fiecare. Și voi, ascultați-vă sora mai mare!

Aplecată deasupra chiuvetei, Marianne vorbise fără să se întoarcă.

— Ați auzit ce a spus mama?

Elin îi împinse cu brutalitate pe Erik și pe Edvin. Băieții se prăbușiră de pe banchetă fără să dea drumul ulcelei cu lapte pe care o țineau în continuare strâns în mâini. După ce, în cădere, traseră după ei o farfurie din porțelan cafeniu, în bucătărie se lăsă tăcerea. Era ca și cum aerul devenise solid și timpul se oprise. *Poc! Trosc!* Farfuria se zdrobi de pământ, după care urmă un urlet de furie.

Din nou, tăcere și trei perechi de ochi holbați.

O băltoacă de lapte se scurse de-a lungul picioarelor butucănoase ale mesei și se răspândi pe linoleum. Apoi o altă izbucnire de furie abia reținută păru că sfâșie aerul din încăpere.

— Sunteți niște neobrăzați, asta sunteți! Afară! Afară din bucătăria mea, imediat!

Elin și frații ei se supuseră fără să stea pe gânduri și ieșiră în grabă traversând târâș curtea fermei. În urma lor, blestemele mamei se auziră răsunând între

pereții bucătăriei. Merseră să se refugieze în grajd, strânși unul lângă celălalt, în spatele unei grămezi de scânduri.

— Crezi că rămânem fără cină azi, Elin? întrebă în șoaptă cel mai mic, gata să plângă.

— O să se calmeze până la urmă, Edvin, știi foarte bine. Nu te speria. Farfuria s-a spart din vina mea, spuse fata, mângâindu-l blând pe cap și legănându-l drăgăstos.

Se ridică după o clipă și, plecând de lângă frații ei, se întoarse cu pași șovăielnici spre casă. Zări prin fereastră silueta încovoiată a mamei care tocmai aduna cioburile de porțelan de pe jos. Le lua între degetul mare și arătătorul mâinii drepte, unul câte unul, în timp ce grămada creștea în cealaltă mână.

Ușa de la bucătărie nu fusese bine închisă și scârțâia în bătaia vântului puternic. Picături de apă cădeau din burlan. *Pic, pic, pic.* Elin ascultă cu atenție. În casă nu se auzea niciun zgomot. Cu toate că terminase de adunat toate bucățelele de porțelan, Marianne rămase ghemuită pe podea, cu capul plecat. Blanka se apropie, adulmecă și începu să lingă laptele vărsat. Mama nu păru să observe prezența cățelușei.

Elin se pregătea să intre în bucătărie. Dintr-odată, silueta ghemuită se îndreptă. Mișcarea o făcu pe fetiță să tresară. Se întoarse și, cu picioarele goale pe pietriș, alergă să se ascundă alături de frații ei, evitând o nouă salvă de reproșuri. Marianne se repezi afară, și, din pragul ușii, azvârli către ea unul câte unul cioburile farfuriei ca tot atâtea proiectile tăioase. Dar Elin se afla deja la adăpost.

— Unde sunteți, acolo să rămâneți, nu vreau să vă mai văd! Mă auziți? Nu vreau să vă mai văd!

Când termină muniția, începu să rătăcească prin curte în căutarea copiilor. Elin se ghemui, își puse brațele în jurul umerilor băieților și îi lăsă să-și rezeme fețele de abdomenul ei. Abia îndrăzneau să respire, pândind cea mai mică mișcare, cel mai mic zgomot.

— Aveți grijă, n-o să căpătați nimic de mâncare luna asta, behăi Marianne. Auziți? Nicio fărâmă. Pușlamale murdare ce sunteți!

Continua să-și agite brațele prin aer. Prin crăpăturile baricadei construite dintr-o adunătură de mobile vechi și stricate, paleți și o harababură de lucruri bune de aruncat, dar care nu ajunseseră încă la gunoi, Elin îi observă figura tristă. Până la urmă, Marianne renunță să-i mai caute și se întoarse în casă, cu o mână la piept, ca și cum ar fi avut probleme cu inima. Elin se apropie din nou de casă și, prin fereastra de la bucătărie, o văzu scotocind în geantă și în diferite sertare căutând ceva. O țigară. O aprinse și trase de mai multe ori lung din ea, trimițând rotocoale de fum spre tavan. Cercurile perfecte se transformau în ovale înainte ca fumul să se împrăștie și să dispară cu totul. Elin știa că rotocoalele de fum aveau darul s-o calmeze. Când din țigară va fi rămas doar un chiștoc, îl va arunca în chiuvetă și totul se va termina.

Așteptară o vreme ghemuiți unii în alții. Cu capul plecat, Edvin desena linii și cercuri în țărână cu capătul unui băț. Elin nu făcea nimic, stătea cu ochii țintă spre casă. Când, după o lungă așteptare tăcută, o văzu pe Marianne deschizând larg fereastra bucătăriei, ieși din ascunzătoare și își privi mama. Cu un zâmbet prudent, îi făcu cu mâna. Marianne îi răspunse cu un rânjet abia schițat, cu gura închisă și buzele strânse.

Totul revenise la normal. Criza trecuse.

Pe pervazul ferestrei, se aflau două ghivece în care se arătau câteva primule pipernicite. Marianne le rupse cu unghiile pe cele mai ofilite și le aruncă în brazdele de dedesubt.

— Puteți veni înapoi. Iertați-mă! Am fost puțin furioasă, strigă ea.

Marianne le întoarse spatele, după care merse să se așeze la masa din bucătărie sub privirile lui Elin. Fetița se aplecă și adună câteva pietricele. Aruncă mai multe în aer prinzându-le apoi pe dosul mâinii.

O singură pietricică rămase în echilibru timp de câteva secunde, înainte de a aluneca pe jos, alături de celelalte.

— N-o să ai copii, o necăji Edvin.

Soră-sa îi aruncă o privire întunecată.

— Cu siguranță va fi unul, o pietricică a stat totuși puțin, o liniști Erik.

— Spuneți prostii, chiar credeți că niște pietricele pot prezice viitorul? Elin scoase un oftat și porni spre casă. La jumătatea drumului, se opri și le făcu semn fraților mai mici s-o urmeze. Haideți la masă acum, mi-e foame!

Când se întoarseră în bucătărie, mama lor își schimbase locul. Stătea la geam. Cufundată în gânduri, cu o țigară în mână. Scrumul lung părea că așteaptă să fie scuturat. Scrumiera de pe masă dădea pe dinafară. Nenumărate chiștoace fuseseră deja strivite în nisipul de pe fund. Marianne era palidă. Privea în gol. Nu reacționă nici măcar când copiii merseră să se așeze din nou pe banchetă.

Elin, Erik și Edvin mâncară în liniște. Câte două felii dintr-un cârnat de porc pentru fiecare și macaroane reci, lipicioase. Cu un jet zdravăn de ketchup, reușiră să le facă să se desprindă unele de celelalte. Paharele erau goale și Elin se ridică să se ducă după apă. Marianne o urmări din priviri. O văzu umplând trei pahare și punându-le pe masă.

— O să fiți cuminți, acum? spuse ea cu o voce moale, ca și cum abia s-ar fi trezit din somn.

Elin o privi, iar frații se ascunseră în spatele ei, pe banchetă.

— N-am vărsat special laptele, mamă, spuse ea, accentuând fraza cu un oftat.

— Mai ești și obraznică pe deasupra?

Ea negă din cap.

— Nu, spuneam doar că…

— Atunci fă bine și taci. Pricepi? Nu vreau să mai aud un cuvânt despre ce s-a întâmplat. Termină de mâncat din farfurie.

— Iartă-mă, mamă, îți jur că a fost un accident. Am răsturnat ulcica și laptele s-a vărsat. Și e vina

mea că s-a spart farfuria. Nu trebuie să fii supărată pe Erik și Edvin.

— Tot timpul sunteți gata să vă luați la ceartă, nu vă puteți opri puțin? Nu mai suport veșnicele voastre ciondăneli, gemu Marianne.

— Să știi că putem foarte bine să ne lipsim de lapte astăzi, mamă. Bem apă și cu asta, basta.

— Sunt atât de obosită.

— Iartă-ne, mamă. Ne pare foarte rău. Nu-i așa, băieți?

Frații o aprobară. Marianne se aplecă deasupra cratiței, râcâi puțin pe fund și își îndesă o lingură de macaroane în gură.

— Vrei o farfurie, mamă?

Elin se ridică și se îndreptă spre dulap.

— Nu te deranja. Mâncați, copii. Dar promiteți-mi că nu vă mai ciondăniți. O să beți apă până la sfârșitul lunii, nu mai avem bani.

În timp ce Erik și Edvin își amestecau pastele în farfurii, se auzi scrâșnetul unei furculițe pe ceramica maronie.

— Mâncați frumos!

— Dar, mamă, trebuie să le amestecăm. Macaroanele sunt reci și lipicioase.

— N-ar fi fost dacă nu v-ați fi certat. Mâncați frumos, am zis!

Edvin se opri din mâncat, iar Erik, cu nasul în farfurie, începu să înfigă delicat și în liniște macaroanele în vârful furculiței, câte una în fiecare dinte.

— De ce ești întotdeauna furioasă? întrebă Erik foarte încet, uitându-se la Marianne.

— Copiii mei trebuie să fie în stare să mănânce la masa regelui, mă auziți? Vreau să am copii destul de bine-crescuți ca să poată lua cina la palatul regal chiar mâine, dacă trebuie.

— Spui prostii, mamă. Repeți doar o frază pe care o spunea tata când era beat. N-o să mâncăm niciodată la masa regelui. E imposibil, răspunse Elin întorcând capul, enervată.

Marianne luă tacâmurile și le aruncă atât de violent, încât alunecară până la capătul mesei și căzură pe podea.

— M-am săturat. Destul! Nu mai pot, înțelegeți?

Se duse să spele vasele care zăceau în chiuvetă. Gesturile ei erau precipitate. Elin știa că o astfel de furie o apuca doar dacă îi era foame.

Când frații dădură să-și mai pună o porție, Elin îi opri apucându-i de mâini.

— Am terminat de mâncat, mamă, dacă vrei, a mai rămas.

Elin aruncă o privire severă înspre băieții care nu mișcau, nu spuneau o vorbă, cu ochii ațintiți la farfuriile goală. Deși avea deja șapte ani și trebuia să meargă la școală, lui Edvin nu-i tăiaseră încă buclele blonde ca secara coaptă, care i se răsuceau în jurul urechilor și i se lăsau pe ceafă ca o cascadă de aur. Iar Erik, deși era doar cu un an mai mare, îl întrecea cu mult în înălțime pe fratele lui și era mai înalt decât copiii de vârsta lui. Părul lui n-avea nici cea mai mică tendință să se bucleze. Marianne îl tundea cu mașina și scăfârlia aproape netedă accentua efectul urechilor clăpăuge.

— Nu vă mai e foame, nu-i așa? îi întrebă Elin, insistând din priviri.

Ei scuturară din cap fără tragere de inimă și se lăsară să alunece în jos.

— Putem pleca de la masă?

Elin dădu din cap și frații ei alergară să se joace la primul etaj. Ea rămase un moment să privească spatele aplecat al mamei deasupra chiuvetei prea joase. Marianne se opri brusc din spălat.

— Totuși, suntem fericiți, nu?

Elin nu răspunse. Mama rămase întoarsă cu spatele. Nu schimbară nicio privire. Zgomotul vaselor se auzi din nou.

— Ce m-aș face fără tine? Și fără frații tăi? Voi sunteți toată viața mea.

— Viața ta ar fi poate mai ușoară?

Marianne se întoarse. Razele soarelui care pătrundeau prin fereastră dădeau impresia că

lentilele ochelarilor i se abureau. O privi pe Elin, înghiți cu dificultate și se îndreptă spre cratița cu macaroane reci.

— Ați mâncat suficient? Ești sigură?

Marianne veni să se așeze alături de ea pe banchetă și o mângâie drăgăstos pe păr.

— Mă ajuți atât de mult, nu m-aș descurca niciodată dacă n-ai fi tu.

— Este adevărat că nu mai avem deloc bani? Nici măcar să cumpărăm puțin lapte? Tu îți cumperi totuși țigări… mormăi Elin ultima parte a frazei, cu ochii plecați în farfurie.

— Luna asta, nu. Și pachetul meu va fi gol curând, nu mai am cu ce să cumpăr altul. Trebuie să repar mașina. Nu ne putem lipsi de ea. Ne descurcăm cu ce avem în pivniță, mai sunt câteva conserve. Și e mereu apă la robinet. Când ți-e foame poți să bei un pahar cu apă.

— Vorbește cu bunica, cere-i ajutorul, spuse Elin cu o privire plină de blândețe.

— Niciodată n-am să fac asta, răspunse Marianne, scuturând cu putere din cap. Cum vrei să ne sară în ajutor? Sunt la fel de săraci ca noi. Și apoi, nu sunt eu genul care se plânge.

Elin se ridică și vârî mâna în fundul buzunarului blugilor prea strâmți. Scoase două capace pentru sticle, un căpătâi de creion, două bancnote de câte o coroană suedeză, foarte murdare, și două monede de cincizeci de *öre*.

— Am asta, dacă vrei.

Le puse una peste alta în fața lui Marianne.

— E destul pentru un litru de lapte. Treci pe la prăvălie mâine, dacă vrei. Mulțumesc. Când o să am bani o să-ți dau înapoi patru coroane. Îți promit.

Elin ieși discret. În apusul blând, Marianne rămase așezată la masa din bucătărie. Își aprinse o altă țigară.

Elin număra picăturile de ploaie. Se scurgeau la început în liniște, în scobitura de la marginea dalei, apoi cădeau în bidonul de plastic albastru pe care

Marianne îl adusese într-o zi de la o fermă vecină. Scoteau un fel de clipocit înfundat și umed. Inițial, bidonul conținuse un erbicid. Elin se gândea la cuvânt și la semnificația lui. I-ar fi plăcut să rămână puțin produs în bidon. Arătă cu degetul bidonul albastru, ca și cum făcea o vrajă și cu o voce aspră, rosti o incantație:

— Întoarce-te și luptă cu toate relele care înfloresc aici. Întoarce-te!

În spate, lângă zidul fermei își avea ea ascunzătoarea secretă. Nimeni nu venea aici niciodată. Lângă fațadă creșteau tufe de ienupăr și, când uita să-și pună pantofii, spinii lor îi înțepau picioarele.

Își petrecuse jumătate din viață în acel loc. Se ascundea acolo de la vârsta de cinci ani. De fiecare dată când simțea nevoia să fie singură. Când era certată. Când tatăl ei era beat și nu mai știa ce spunea. Când mama ei plângea.

Își făcuse un scaun din câteva crengi adunate din pădure, care o aștepta întotdeauna acolo, sprijinit de zid. Se așeza ca să reflecteze, își auzea mai bine gândurile când era singură. Acoperișul și bucata de PVC îi fereau capul de ploaie, dar numai dacă rămânea lipită de fațadă. Își plecă fruntea, închise ochii, lăsă furtuna să-i ude vechii blugi prespălați. Încet-încet pantalonii i se umplură de pete întunecate și frigul îi cuprinse coapsele ca o pătură înghețată. Ploua din ce în ce mai tare, iar picioarele îi erau din ce în ce mai ude. Din ce în ce mai înghețate. Răpăitul apei în bidon se acceleră. Ascultă zgomotul, număra picăturile, reținu cifrele. Îi reușea mai bine aici ca la școală. Acolo, sunetele nu erau niciodată foarte curate. Existau întotdeauna alte zgomote parazite: țipete, conversații, foșnet de hârtie, pârțuri. Creierul lui Elin înregistra totul, percepea totul. Atunci cifrele se amestecau în capul ei, nu se mai putea concentra și își pierdea firul gândurilor. Era irecuperabilă. Asta o auzise pe profesoara ei spunându-i lui Marianne la ședința cu părinții. Nu se

pricepea deloc la matematică. Era incapabilă să scrie citeț. Plină de defecte la toate materiile sau aproape la toate. Și, în plus, era fiica unui delincvent. Colegii ei de clasă vorbeau între ei și învățătoarele la fel, când credeau că nu le auzea. Când trecea, șușoteau cu toții. În ce-o privea, ea nu cunoștea semnificația acestui cuvânt. Singurul care îi lua apărarea era Fredrik. Era băiatul cel mai puternic și cel mai inteligent din toată școala. O lua de braț și o ducea cu el. Toți cei care o deranjau o încasau. Într-o zi, îl întrebase ce înseamnă cuvântul „delincvent”, dar el se mulțumise să glumească și să-i spună să se gândească la altceva. La ceva amuzant care s-o facă fericită.

Bănuia că avea legătură cu faptul că poliția venise să-l caute pe tatăl ei. Și că nu mai locuia cu ei. Îi era dor de el în fiecare zi. El nu-i spunea niciodată că era un nimeni, nu vedea rostul de a fi o elevă bună la școală. Ea îl ajuta la bricolaje și tot ce făcea la atelier, făcea cum trebuie. Sau, în orice caz, asta susținea el. Dar acum nu va mai avea ocazia să-l ajute. Niciodată.

Se simțea bine, așezată în spatele casei. În acel loc unde nu auzea nimic altceva decât zgomotul ploii lovindu-se domol de suprafața bidonului albastru și suflarea vântului care agita vârfurile pinilor, reușea să-și audă propriile gânduri.

Avea nevoie de timp. De timp și de liniște, ca să se gândească și să înțeleagă. Cel mai des medita la viața în închisoare. Acolo unde locuia tatăl ei. Încerca să-și imagineze zgomotele de acolo. Se întreba dacă era singur cu gândurile lui în acel loc unde îl duseseră ca să apere lumea de el. Se întreba dacă celulele erau închise cu grilaje sau cu uși. Uși blindate, foarte groase. Destul de solide pentru ca nicio bombă să nu le poată veni de hac. Uși care rămâneau în picioare chiar dacă întreg Pământul sărea în aer.

Se întreba și ce se întâmpla când tatăl ei se înfuria și dădea cu pumnul acolo. Dacă îi făcea rău și dacă

făcea numai ce voia, ca acasă.

Avea dreptul să primească vizite duminica. Citise într-o scrisoare pe care el i-o scrisese lui Marianne. În fiecare duminică spera că vor lua vaporul împreună ca să meargă să-l vadă în închisoarea lui, pe celălalt mal al mării, pe continent. Își imagina gardienii luându-și legătura mare de chei zornăitoare și deschizând ușa solidă în spatele căreia el era prizonier și îi redau libertatea tatălui ei. Visa să-i sară în brațe și să-i simtă mâinile mari, calde mângâindu-i spatele și să-i audă vocea groasă, răgușită din cauza țigărilor, șoptindu-i la ureche: „Salut, bătrânico”.

Dar asta nu se va întâmpla niciodată.

Nu s-au dus să-l vadă decât o singură dată. Marianne era sătulă de el. Acesta era răspunsul pe care îl dădea tuturor celor care îndrăzneau să o întrebe. Susținea că nu-i lipsea nici cât negru sub unghie. Odată, Elin o auzise spunând unuia dintre vecini că îi dorea să putrezească în închisoare tot restul zilelor lui, ca să nu mai fie niciodată obligată să-l mai vadă. După acea zi, Elin începuse să aibă viziuni îngrozitoare pe care nu reușea să le alunge. Vedea trupul tatălui ei înverzindu-se tot din cauza mucegaiului și încet, încet, dizolvându-se într-o baltă mare pe podeaua cenușie și rece din beton.

Din fericire, avea această ascunzătoare secretă unde putea veni în fiecare zi, având ca singură companie picăturile de ploaie, vântul, soarele, norii, copacii și furnicile care o mușcau de picioare. Ar fi vrut mult să știe ce făcuse atât de îngrozitor ca să fie nevoiți să-l închidă. I-ar fi plăcut grozav să-i spună cineva dacă tatăl ei era cu adevărat un om rău.

Plici, pic, plici, pic. Patru sute șapte, patru sute opt, patru sute nouă. Număra și se gândea. Poate că pentru tatăl ei acolo, în închisoare, era același lucru. Se întreba ce făcea în tot acel timp. Dacă și el număra picăturile de ploaie.

Prezent
NEW YORK, 2017

Lichidul rece și alb are un gust neplăcut din cauza vinului pe care abia l-a băut. Își trece limba pe cerul gurii. O peliculă aspră îi îmbracă toată gura. Laptele pe care l-a băut la restaurant este atât de gras, atât de diferit. Nu are nimic în comun cu laptele proaspăt de care își amintește și care îi lipsește atât de mult. Împinge paharul pe jumătate plin și pune degetele în jurul paharului cu vin. Îl trage spre ea, dar îl lasă pe masă. Are scrisoarea sub ochi, harta astrală ascunsă în plic. Mângâie adresa scrisă de mână.

Inspiră adânc. Expiră.

El e acolo, în urmele stiloului, degetele lui au scris literele care formează numele lui. N-a uitat-o. Respiră ceva mai repede. Inima îi bate tare sub rochia roșie. Dintr-odată i se face frig. Piele de găină.

— Închidem.

Chelnerul s-a întors. Încearcă să-i atragă atenția. Privește sticla pe jumătate plină.

— Haideți! Fiți rezonabil. Suntem la New York. Sunt o clientă bună. Lăsați-mă să mai rămân aici. Doar puțin. N-am chef să mă întorc acasă, e prea devreme, mormăi ea fără să-l privească.

Golește paharul din câteva înghițituri lungi și îl umple din nou. Mâna care ține sticla tremură puțin și câteva picături roșii cad pe fața de masă albă. Hârtia le absoarbe, pata crește. Observă forma pe care o capătă.

— Zi grea la slujbă, presupun?

Chelnerul zâmbește discret debarasând masa de alături.

Ea încuviințează din cap și întoarce plicul. Citește numele pe care nu l-a rostit de atâția ani. Fredrik Grinde. Fredrik. Articulează cele patru silabe de mai multe ori la rând, simte felul în care buza de jos i se așază pe dinți.

— Bine. Vă las să rămâneți aici până închid. Nu vă dau afară pe ușă. Dar asta numai pentru că e vorba despre dumneavoastră.

Chelnerul dispare în spatele barului. Schimbă muzica. Un solo la saxofon acompaniat de zgomotul vaselor de la bucătărie. Aprinde plafonierele și lumina restaurantului devine rece și aspră. Elin își ascunde fața între mâini. O lacrimă îi curge din ochi și se alătură petei de vin de pe fața de masă, o diluează.

Mobilul îi vibrează lângă coapsă. Îl scoate din buzunarul rochiei. Tocmai primește un nou mesaj de la Sam. Numai două cuvinte: „Noapte bună”.

Este un lucru pe care și l-au făgăduit când s-au căsătorit. Întotdeauna să-și spună noapte bună. Să nu adoarmă niciodată supărați. Adesea ea uita de promisiune. El, niciodată. Nu el este absent în căsătoria lor. Ea este. Din cauza muncii care îi mănâncă tot timpul.

Încalcă promisiunea încă o dată. Ar fi atât de simplu să-i răspundă: „Noapte bună, vise frumoase”. Și totuși, se abține. Șterge mesajul lui Sam pentru că în acel moment se gândește la altcineva. Deschide internetul, tastează numele lui Fredrik în bara motorului de căutare, se așteaptă aproape să-i vadă apărând fața acoperită de pistrui și zâmbetul, așa cum și-l amintește. Dar ecranul se umple pur și simplu de o grămadă de indivizi în costum și care poartă același prenume cu al lui.

Râde de propria naivitate, dar nu îndrăznește să tasteze numele complet. În schimb, începe o altă căutare, ecranul se acoperă de imaginile unui loc de unde a plecat acum foarte mult timp. Un loc unde ea avea un prieten pe care trebuia să-l păstreze pentru totdeauna. Fredrik. *Unde ai fost în toți anii ăștia?* Strânge harta la piept.

Chelnerul s-a întors lângă masa ei. Ridică sticla și măsoară din ochi ce a mai rămas. Apoi i-o întinde.

— Nu e voie de obicei, spune el, dar, dacă vreți, puteți s-o luați acasă. E prea scump ca să-l arunc. Acum trebuie să plecați.

Elin se ridică, aprobă din cap, face câțiva pași înapoi. Apoi se întoarce și se îndreaptă spre ușă.

— Hei! O secundă! Ar trebui poate să vă gândiți să plătiți înainte de a pleca!

O apucă de braț ca s-o rețină. Ea aprobă energic, scotocește în geantă după card.

— Îmi pare foarte rău… eu…

— Sigur sunteți în regulă? S-a întâmplat ceva? Ce mai face Sam?

— Bine, cred. E drept… Sunt puțin tulburată. Trebuie să dorm.

Chelnerul dă din cap și râde.

— Toată lumea are nevoie să doarmă, din când în când. Inclusiv la New York. Haideți, plecați acasă. Mâine este o nouă zi. T*he sun will come out, tomorrow, so you gotta hang out till tomorrow.*[1]

Rostește ultima frază cântând.

Elin râde din politețe. Iese din restaurant, dar rămâne pe trotuar, beată de toate gândurile care i se îngrămădesc în minte. Ia telefonul. Degetele îi tremură, tastează câteva cuvinte pe motorul de căutare și așteaptă, febrilă: *Perioada de prescriere a unei crime în Suedia.*

Trecut
HEIVIDE, GOTLAND, 1979

— A mai venit și ieri.

Gerd, negustoreasa, văzându-le pe Marianne și Elin intrând în prăvălie, se ridică. Elin încremeni în prag, Marianne intră.

— Da, și? Eu am trimis-o, nu e prima dată când face cumpărăturile singură, mormăi Marianne, luând un coș.

Gerd se duse să i se alăture lui Elin în pragul ușii și îi puse încetișor mâinile pe umeri.

— Îi spui tu sau îi spun eu? îi șopti ea la ureche.

Respirația îi mirosea a cafea.

Elin scuturǎ din cap și îi aruncă o privire rugătoare, dar Gerd n-o luă în seamă.

— Domnișoara asta a încercat să-mi fure un litru de lapte.

— Elin? Glumești! Niciodată n-ar face un asemenea lucru! În plus, i-am dat bani.

— Adevărat, mi-a plătit un litru de lapte, dar nu și pe al doilea. Cel pe care l-a ascuns sub pulover.

Lui Marianne i se încleștă falca. Alegea cu grijă articolele înainte de a le pune pe fundul coșului. Elin știa că pe măsură ce lua făcea socoteala. La fiecare nou articol calcula iar totalul și se vedea cum i se mișcă buzele. Elin rămăsese în brațele lui Gerd. Lipită de ea. Avea corpul cald și moale și respira calm și adânc. Mirosea a fixativ pentru păr și buclele mărunte, cărunte, îi înconjurau capul ca firele regulate ale unui covor. Amândouă o urmăreau pe Marianne din priviri. În cele din urmă, ea se întoarse la casă și puse coșul pe jos. Conținea o cutie de macaroane, pâine, morcovi și niște ceapă.

— Copil rău, spuse ea, privind-o pe Elin drept în ochi. Suntem săraci, dar nu suntem hoți, pricepi?

— Cum mai merge treaba acasă? E greu acum că sunteți singuri? Sper că aveți destulă mâncare.

Gerd mângâia părut lung al lui Elin, continuând să discute cu Marianne.

Aceasta întoarse capul fără să răspundă la întrebarea negustoresei.

— Sunt sigură că a făcut-o ca să se distreze, spuse ea în schimb. Nu-i așa, Elin? Oricum ar fi, merită o chelfaneală bună. Și o s-o aibă, șuieră ea printre dinți.

Elin lăsă capul, îngrozită. Cele două femei continuară să discute ca și cum ea nu mai era acolo.

— Sper că te ocupi cum trebuie de micuță. E bine să ai grijă să nu sfârșească la fel ca el.

— Ce înțelegi prin *ca el*?

— Adică să nu ajungă o criminală. Știi că uneori este ereditar?

— Elin n-are nimic dintr-o criminală. A făcut doar o prostie. Ce tot spui? Îți faci griji din nimic.

Gerd bătu pe casă articolele lui Marianne fără să insiste. Marianne urmărea din ochi suma care creștea, tot pipăind monedele din fundul portofelului mic. Încurcată, opri pâinea pe care o pusese în ultimul moment.

— Iartă-mă, am uitat că a mai rămas niște pâine acasă pe care trebuie s-o terminăm. Poți s-o scoți, te rog?

— Clientul nostru stăpânul nostru, răspunse Gerd, zâmbind și scăzând pâinea din prețul total.

Marianne îi întinse un pumn de firfirici.

— Dacă Elin mai face vreo prostie altă dată, mi-ar plăcea să-mi spui, ca să pot discuta cu ea.

— Știu, așa ar trebui să fac. Mi-a ieșit din cap. Și apoi, e doar un litru de lapte. Dar suntem de acord, nu trebuie să fure.

Elin adună cumpărăturile într-o traistă de pânză. Nu era mândră. Gerd îi întinse o acadea și ea ezită s-o accepte, până ce Marianne îi făcu semn că era de acord.

— Cum stai cu iubirea, de fapt? Acum că ai scăpat de Lasse, presupun că o să-ți cauți altul? Nu e sănătos să trăiești singură.

— Să caut altul? Și unde vrei să găsesc pe cineva?

— O să apară singur, o să vezi. Altfel presupun că îl vei primi înapoi pe Lasse când va ieși din

închisoare.

— Poftim? Să-l primesc înapoi? Nici să nu te gândești, este total…

Marianne se întrerupse și făcu un gest cu bărbia spre ușă.

— Mergi înainte, Elin, te prind din urmă.

Elin ieși din prăvălie. Înainte ca ușa să se închidă, le auzi pe cele două femei continuându-și în șoaptă discuția însuflețită.

— E total nebun. E un hoț mizerabil care terorizează oamenii. Trebuia să-l omoare. De asta l-au băgat la închisoare. Acolo îi și este locul, dacă vrei să știi părerea mea.

Marianne părea tulburată.

— Ai dreptate. Probabil că era beat în ziua aceea. Oamenii fac lucruri atât de ciudate când sunt băuți.

Gerd încercă s-o liniștească pe Marianne.

— Pot să-ți spun că suntem mult mai fericiți fără el. Nu avem deloc nevoie de un bărbat care seamănă teroarea în casă.

Ușa scârțâi închizându-se după Elin. Nu le mai auzea. Se așeză pe treapta de sus a scării. Gerd și soțul ei locuiau deasupra băcăniei care ocupa parterul casei. Mortarul era căzut în mai multe locuri, lăsând să se vadă pardoseala de dedesubt, asemenea celei care era în camera frigorifică. Se distră zgâriind peretele și desprinzând din el bucăți pe care le arunca într-o baltă de pe drum. În depărtare se întindea câmpia și pădurea, și mai departe se zărea cea mai mare fermă din regiune. Oamenii care trăiau acolo erau atât de bogați, încât aveau o piscină în interiorul uneia dintre clădiri.

Fâșii de ceață pluteau deasupra câmpiei celei mai apropiate, combina nu lăsase decât niște tulpini scurte ici și colo, unde cu o săptămână în urmă încă unduia cu grație un covor de grâu copt. Ai fi zis că norii căzuseră din cerul cenușiu ca să se transforme în pânze de ceață. Soarele se filtra printre ele, luminând peisajul. Se pierdu în contemplarea acestui spectacol minunat.

Un zgomot de pași din spate o smulse din visare și inima i-o luă la trap. În ciuda ușii închise, auzea scârțâind podeaua cu linoleum. Coborî în grabă treptele verandei și se duse să se refugieze în spatele casei. Din ascunzătoare o văzu pe maică-sa ieșind din prăvălie și o urmări din priviri în timp ce se îndepărta ca să se întoarcă acasă. Purta traista pe jumătate plină aruncată pe umăr și, în timp ce mergea, ținea ochii țintiți pe drum.

Când Elin se întoarse în prăvălie, Gerd era ghemuită în fața unui raion gata să-l umple cu pungi cu pâine albă, unele peste altele. *Zdrang!* se auzi ușa, și asta o făcu să tresară și să răstoarne tot teancul. Văzând cine era vizitatoarea, zâmbi.

— Deci, micuțo. Te-ai întors? Mama te-a certat? Îmi pare rău, dar era cazul. Măcar nu te-a bătut? Eram nevoită să-i spun, înțelegi?

Elin ridică din umeri. Bățul de la acadea îi ieșea din buzunarul blugilor. O scoase și îi smulse ambalajul, apoi veni să se așeze alături de Gerd, cu delicatesa în gură, și îi întinse pungile cu pâine venite de la fabrică, în timp ce Gerd le punea la loc pe raft.

— Mulțumesc. E drăguț că ai venit să-mi dai o mână de ajutor, chiar în ziua în care aveam mai multă nevoie. Acum, Grinde va avea pâinea lui neagră, iar Lindkvist și Pettersson bucata lor de Skogaholmslimpa1.

— Cum știi tu cine ce va cumpăra?

Gerd râse.

— Știu multe lucruri. Pâinicile cu sirop de la Skogaholm erau și preferatele tatălui tău. Și cred că-ți plac și ție, sau mă înșel?

Elin aprobă și Gerd îi întinse o pâinică.

— Ia-o acasă, este ieșită din garanție de astăzi. Pun mereu pâine în congelator în ziua datei de expirare. Așa se păstrează. Aș putea să-ți dau pâine în fiecare zi dacă vrei.

— Dar mama o să creadă că o fur!

Gerd o mângâie pe obraz.

Pâine dulceagă, îmbogățită cu sirop de zahăr

— Nu dacă îi explic eu că este pâine pe care o aruncam oricum. Nu aveți decât să congelați în pungi câte patru felii și să le scoateți rând pe rând.

Elin lipi punga de obraz. Respiră adânc și simți parfumul ușor al pâinicii trecând prin plastic.

— Probabil că nu e ușor acasă la tine fără tata. Dar sunt sigură că se va întoarce curând, o să vezi, reluă Gerd.

— Mama zice că nu va mai trece niciodată pragul ușii noastre.

Elin țuguie buzele și dintr-odată căpătă un aer trist.

— Zice ea asta? Atunci poate că este adevărat. Dar în cazul ăsta va avea o altă ușă, într-o altă casă și te vei putea duce să-i faci o vizită.

Elin clătină din cap.

— Ai chef să stăm puțin de vorbă?

Ea scutură din cap. Gerd o luă în brațe și n-o lăsă înainte să se elibereze singură din îmbrățișare.

— Toți spun că tata este un hoț și că nu se va mai întoarce niciodată, mormăi ea.

— Cine zice asta?

— Cei de la școala mea. Ei spun că a fost închis și că au aruncat cheia. Spun că tata este un delincvent, sau cam așa ceva.

Gerd scutură din cap și îi mângâie obrazul lui Elin. Mâna ei era caldă și aspră.

— Și tu, tu ce crezi? o întrebă negustoreasa.

Elin ridică din umeri. Acadeaua era aproape gata, o scoase din gură.

— Ce a făcut atât de îngrozitor? De ce nu vrei să-mi spui?

— În orice caz, n-a omorât pe nimeni, te pot asigura.

Gerd râse din toată inima și întoarse capul spre ușa prăvăliei. Un bărbat înalt cu o cămașă roșie în carouri și o pălărie de cowboy ieșea din Volvo-ul albastru care tocmai se oprea în fața intrării. Urcă scările prispei din doi pași mari și intră.

Aplecată spre Gerd, Elin o întrebă în șoaptă:

— E adevărat că se mănâncă mușchi de vită în fiecare sâmbătă la ferma lui Grinde?

— Ar trebui să le pui întrebarea asta lui Micke sau lui Fredrik.

Elin scutură din cap, îngrozită.

— Nu, nu. Și mai ales nu-i spune că am întrebat asta. E doar un zvon care circulă. Dar nu poate fi adevărat.

— Ar trebui să nu dai atâta atenție spuselor oamenilor. Asta o să fie lecția zilei.

Gerd îl primi pe Micke Grinde cu un zâmbet larg și îl urmă printre raioane trăncănind ca o coțofană. Elin continuă să aranjeze pungile cu pâine. Când fermierul ajunse pe culoarul ei, îi întinse o pâine neagră.

— Bună, Elin. De unde știi ce voiam?

Se ghemui lângă ea, cu cotul sprijinit de etajeră. Avea o pată mare de sudoare la subraț, care răspândea un miros iute. Elin ridică ochii spre Gerd.

— Probabil că are un dar micuța, răspunse Gerd, râzând.

— Așa s-ar părea, da.

Cufundă mâna în buzunar și scoase o monedă de cinci coroane. O puse sub unghia degetului mare și o aruncă în aer unde se răsuci de mai multe ori. Elin o privea strălucind în lumina neoanelor. Moneda căzu spre ea și ea întinse mâna s-o prindă.

— Păstreaz-o și cumpără-ți ceva ce-ți place.

Apoi Micke îi întoarse spatele, nu înainte să-i mulțumească lui Gerd cu un zâmbet satisfăcut și se îndreptă spre casa pe care puse coșul plin cu de-ale gurii. Gerd era numai admirație, nu-și dezlipea privirea de buzele lui. Elin rămase acolo până ce îl auzi ieșind din prăvălie și urcând în Volvo-ul albastru. Când motorul demară, se duse să ia o cutie de lapte din frigider și o puse pe tejghea, în fața lui Gerd.

— Aș vrea să cumpăr asta. Poți să-i scrii un bilet mamei ca să știe că nu l-am furat? Și să-i spui și despre pâine?

Prezent
NEW YORK, 2017

Ascensorul urcă penibil de greu de la un etaj la altul, lăsând impresia că toate cablurile care se cațără de-a lungul imobilului riscă să se rupă în orice clipă. Oglinzile de pe cele trei părți îi evidențiază cele mai mici amănunte ale siluetei și se poate vedea din toate unghiurile. Netezește o grămăjoară de grăsime de pe spate, puțină deasupra taliei, foarte vizibilă sub rochia pe care o poartă astăzi. A observat-o pentru prima oară la vârsta de patruzeci de ani, și de atunci n-a mai putut niciodată să scape de ea. Se apropie de oglindă ca să-și studieze fața. Caută urmele frumuseții de odinioară, dar nu vede decât cearcănele de sub ochi și ridurile săpate în obraji. Ușile se deschid direct pe pardoseala albă și strălucitoare a apartamentului ei. Elin intră și aprinde lumina. Sam este așezat pe canapea, sprijinit de spătar, cu mâinile împreunate sub coapse. Are ochii închiși, fața relaxată. Colțurile gurii îi sunt ușor îndreptate în sus, chiar când doarme. Are întotdeauna un aer mulțumit, este un bărbat fericit. Asta este ceea ce a atras-o la el. Capacitatea asta de a fi fericit. O liniștește.

Trece prin fața lui, cu teancul de scrisori în mână. Înaintează pe vârful picioarelor, până la secreter, și pune scrisoarea venită din Suedia în primul sertar, așezând restul corespondenței deasupra. Apoi se întoarce la canapea și se ghemuiește lângă el. El mormăie puțin, ca și cum tocmai s-ar trezi din somn.

— Iartă-mă, e târziu, șoptește ea, sărutându-l pe obraz.

— De unde vii? Cât e ceasul? mormăie el.

— Poftim?

— Miroși a vin. Ai ratat cina cu părinții mei. Au început și ei să-și pună întrebări.

Elin ridică din umeri.

— Pe drumul spre casă de la studio m-am dus să beau un pahar. Singură. Shootingul a fost

interminabil, fata era îngrozitoare. Genul de actriță cu mofturi, înțelegi?

Oftează îndelung, își sprijină capul pe spătar și pune picioarele pe masa joasă.

— I-ai ratat la mustață. Tocmai au plecat.

— Cine?

— Păi, nu m-asculți, sau ce ai? Părinții mei. Ai uitat? I-am invitat la cină ca să sărbătorim intrarea lui Alice la școala de dans. Am discutat chiar despre asta la terapie, spunând că e importantă pentru noi ca familie.

Elin își amintește brusc și duce mâna la gură.

— Îmi pare foarte rău, spune ea încetișor.

— Mereu spui asta. Dar ți se întâmplă să te și gândești?

Sam scutură din cap, sincer îngrijorat. Scoate un oftat exasperat.

— Îți promit că mă gândesc serios. Iartă-mă. Am uitat complet. Sunt atâtea de făcut în momentul ăsta, știi despre ce este vorba. Este o echipă, nu pot pleca așa… Și în același timp totul se bazează pe mine. Fără mine, adio fotografii. Nu este o meserie ca oricare alta.

Sam se îndepărtează de ea, nu are chef să-l atingă. Se ridică și se îndreaptă cu pași repezi spre dormitorul lor, fluturând mobilul.

— Speram că o să găsești timp să-mi spui măcar noapte bună. Să vorbim. Să te gândești la mine.

— Iartă-mă. Acum sunt aici. M-am grăbit să mă întorc imediat ce am primit mesajul tău. Voiam să te pot săruta de noapte bună. Alice mai este aici? Doarme aici în seara asta? Te implor, spune-mi că a rămas să doarmă.

Sam se oprește. Dar nu se întoarce.

— A plecat pe la nouă, pretinzând că are un curs dimineața, devreme. Dar în realitate era dezamăgită că ai lipsit la cină. Poate ar trebui s-o suni, spune el.

Elin nu răspunde. Se duce pe terasă. Se prăbușește pe un scaun și își scoate pantofii, scoate telefonul din buzunar și scrie un mesaj pentru Alice. *Iartă-mă,*

scumpa mea, m-am întors târziu de la studio. Iertare, iertare, iertare.

Recitește mesajul pe care tocmai l-a trimis. Adaugă apoi mai multe inimioare roșii și le trimite și pe ele. Pune telefonul cu fața în jos pe scaunul de lângă ea. Lemnul exotic este cald sub picioarele ei goale. Grătarul pe care Sam a vrut cu orice preț să-l instaleze când s-au mutat încă fumegă. Privind fumul, o cuprinde un frison și se ridică să închidă ușile, ermetic, ca să înăbușe jarul înăuntru.

— Ce e asta?

Sam vine să se așeze lângă ea. Ține în mână harta astrală.

— Ia te uită, credeam că dormi când m-am întors!

— Ce scrie deasupra? Ce limbă e asta?

— Nu știu nimic, răspunse Elin, ridicând din umeri.

— Nu știi ce scrie pe harta asta, dar ai preferat s-o ascunzi?

Sam are o expresie încruntată. N-o crede. Elin înghite, stingherită.

— N-am ascuns-o. Am pus-o în sertar, asta e tot.

— Și nu știi cine a trimis-o?

Sam scoate un oftat lung.

— Îți jur că nu știu. Un admirator oarecare. Un fan. Nu știu nici măcar în ce limbă scrie. Tu ai vreo idee?

Sam se îndreaptă spre marginea terasei, ține harta deasupra golului.

— Și totuși, ai simțit nevoia s-o pui în sertarul tău. Nu te cred. Spune cine ți-a trimis harta asta!

Elin scutură din cap.

— Nu știu.

— Deci, n-are importanță dacă o scap?

Sam o privește drept în ochi. Se cercetează reciproc. În lipsa răspunsului, desface degetele și lasă vântul să ia harta. Elin sare de pe scaun și întinde mâna s-o prindă, dar harta este deja departe. O vede dispărând în gol, o urmărește cu ochii, cu mâinile crispate pe balustradă. Se leagănă, se răsucește, este o plută pe o mare dezlănțuită.

Amândoi o urmăresc din priviri până ce întunericul o înghite. Numai în acel moment, Sam se întoarce din nou spre ea.

— Deci nu reprezintă absolut nimic pentru tine?

Elin încearcă să-și păstreze calmul. Sam nu cedează.

— Văd foarte bine că ești tulburată.

Ea scutură foarte ușor din cap și întinde brațul spre el.

— Nu știi despre ce vorbești. Ascultă, iubitule, am avut o zi lungă și aș vrea să mă duc să mă culc. Mă scol devreme mâine, mă rog, astăzi.

Sam dă înapoi, îi respinge mâinile întinse.

— Îți aduc aminte că e sâmbătă.

— Te rog.

— Aș fi preferat să aud cuvântul acela.

— Nu înțeleg.

Sam nu-i explică ce voia să spună. Se întoarce pe călcâie și o lasă acolo. Pașii lui răsună apăsat pe podea în timp ce se îndreaptă spre cameră.

Elin nu-l urmează, ia din nou ascensorul ca să coboare în stradă. E în picioarele goale și asfaltul îi chinuie tălpile în timp ce aleargă pe trotuar ca să găsească harta. Nu e nicăieri. Poate a căzut pe un balcon? Ridică ochii, scotocește peste tot, dar în zadar.

Lasă capul pe spate ca să privească în sus, spre acoperiș. Caută locul exact de unde el a scăpat harta și încearcă să reconstituie ipotetica ei traiectorie. O fi dus-o vântul pe altă stradă? Aleargă până la intersecția cu Broome Street și e gata să dea peste o femeie bătrână care, în același moment, dă colțul străzii. Părul cărunt și subțire îi plutește pe umeri, poartă un trening vechi fără formă, cu pete mari pe burtă. Ține harta astrală într-o mână și în alta o cuvertură rulată și legată cu o curea din piele. Elin încearcă să-i ia harta, dar femeia mârâie arătându-și dinții, sub stăpânirea unei substanțe mai tari ca alcoolul. Elin dă înapoi.

— E harta mea, am pierdut-o, dați-mi-o înapoi, vă rog.

Femeia scutură din cap. Elin caută bani în buzunare, dar nu are nimic la ea. Totuși, îi întinde mâinile goale.

— Vă rog. Mi-a fost trimisă de o persoană care contează foarte mult pentru mine. Nu am bani la mine, dar pot să mă duc să iau, dacă doriți să mă așteptați. Vă implor, doamnă, dați-mi înapoi harta, se roagă ea.

Femeia continuă să scuture din cap, strângând harta la piept. Un colț se îndoaie sub mâna ei. Elin dă din cap.

— Vă rog, n-o stricați. Vine de la cineva… La care țin mult.

Femeia o privește cu un aer trist, aprobă din cap.

— A, înțeleg. Iubirea, iubirea, iubirea, fredonează ea lăsând să cadă harta care se învârtește și vine să se așeze în fața picioarelor goale ale lui Elin.

Trecut
HEIVIDE, GOTLAND, 1979

Drumul era pustiu, cu acostamentele nesigure și degradate, crăpate de înghețul de primăvară. Asfaltul era luminat din loc în loc, liniile de demarcație erau șterse. Elin se distra sărind pe mijlocul drumului de la o line albă întreruptă la următoarea. Traista de cumpărături goală, atârnată de braț, flutura în urma ei. Se concentra la salturile ca de purice, aterizând pe vârful picioarelor în pantofii cu talpă subțire.

Dintr-odată văzu pe cineva care o depășea. Cufundată în gânduri, la început nu percepu decât un hohot de râs și o mișcare. Sărise mai departe decât ea, trecând două linii deodată, cu brațele în aer. Era îmbrăcat într-o salopetă albastră de muncă și încălțat cu bocanci solizi. Plin de noroi din cap până-n picioare. Se opri și se înfipse în fața ei, vesel. Nu era ușor să deosebești petele de noroi de pistruii de pe fața lui. Elin intră din nou în joc și făcu un salt mare, încercând să rivalizeze cu el. Prima dată, sări două linii, pe urmă una și jumătate.

— Haide, un mic efort, puștoaico!

Tonul lui îngâmfat o enervă, se aruncă din nou, cu și mai multă energie, dar, încă o dată, aterizează puțin înaintea liniei.

Se întoarse spre el cu o privire urâcioasă. El o luă peste picior.

— N-o să reușești niciodată să mă bați. Dacă asta încerci să faci, las-o baltă. Sunt băiat, în caz că n-ai observat.

— Într-o zi o să vezi tu! strigă Elin, înainte de a-i scoate limba.

Apoi traversă drumul și alergă spre băcănie.

În fața ușii era parcat un tractor cu o remorcă. Remorca era încărcată cu lăzi pline cu țelină, mere, morcovi și hrean, toate proaspăt scoase din pământ. Micke ieși din magazin și o măsură sever.

— Bună ziua, Elin. Tu, Fredrik, du-te la treabă! Grăbește-te, nu e momentul de joacă, urlă el, cu

voce aspră, ca și cum cuvintele i-ar fi ieșit din adâncul burții.

Trecând pe lângă ea, Fredrik o trase ușor pe Elin de păr. Apoi se duse să ia două lăzi mari din remorcă. Îi ajungeau până deasupra nasului și spatele i se încordă sub greutatea lor. Elin apucă lada de deasupra și încercă să i-o ia.

— E prea grea, lasă-mă să te ajut. Nu mă grăbesc.

Fredrik scutură din cap.

— Tata o să fie furios. Las-o. Merge, trebuie să reușesc.

Elin îi respectă voința și lăsă lada în momentul în care Micke ieșea din nou pe ușă. Vorbea fără să se oprească din treabă, ridica trei lăzi odată și efortul muscular îi întindea cămașa pe bust. Elin îi zărea pântecul printre spațiile dintre nasturi. Era plin de păr creț.

— Eu am avut timp să fac trei drumuri, în timp ce tu ești încă aici făcând ochi dulci. Un fiu de țăran nu trebuie să se teamă să-și suflece mânecile. Nu e prima oară când îți spun. Treaba nu se face de una singură, îl moralizează el.

Fredrik urcă scara clătinându-se, cu brațele încărcate de lăzile grele, fără să vadă unde punea piciorul. Elin urcă în același timp ca să-i țină ușa deschisă. Trecând pragul, băiatul îi șopti:

— Du-te acum, înainte să-ți reproșeze că ne încurci. Ne vedem imediat. Fii atentă la melodie.

Făcură un drum în plus și plecară. Elin auzi tractorul demarând. Lăzile care tocmai fuseseră livrate erau teanc alături de raionul de legume. Niște urme noroioase de pași trasau drumul până la ușă, ca pentru a le aminti oamenilor de unde provenea hrana.

Elin se trezi în sunetul unei melodii dulci șuierate în fața ferestrei. Sări din pat și își trase blugii tociți și fără formă pe care îi moștenise de la o vecină care locuia ceva mai departe pe stradă, și un tricou verde mulat, cu un trifoi cu patru foi pe piept. Părul îi cădea în dezordine pe umeri. Îl netezi cu degetele,

verifică rezultatul în oglinda de la toaletă și decise să-și lase timp să îndrepte cărarea ca să fie exact la mijloc. Apoi scoase capul pe coridor, privi în dreapta și în stânga și ieși din camera ei. Nu era nimeni. Ușa fraților ei era închisă, lumina stinsă. Se strecură până la scară fără să aprindă lumina și aruncă o ocheadă jos, printre barele balustradei. Marianne era acolo, aplecată deasupra mesei din bucătărie, înfășurată într-un pled de lână cenușie ca să-i țină de cald. Elin simți un miros de tutun ars, dar nu văzu nici țigară aprinsă, nici spirale de fum. Mama stătea complet nemișcată. La fel de nemișcată ca noaptea, la ora aceea târzie.

Coborî încetișor, pas cu pas, oprindu-se la fiecare treaptă. Maică-sa tot nu mișca, iar corpul cocârjat i se ridica și se lăsa în ritmul respirației. Sforăia ușor când aerul îi intra pe nas. În afară de asta, bucătăria era la fel de tăcută ca tăcerea însăși. Elin străbătu repede distanța scurtă până la ușa de intrare, cu picioarele ușor depărtate, ca să nu se audă frecarea blugilor.

Când deschise ușa, un vânt rece și puternic care venea dinspre mare era gata s-o ia. Ținu ușa și o închise cu grijă, milimetru cu milimetru. Apoi traversă curtea fermei alergând cât o ținură picioarele spre micul drum forestier. Fluieratul încetase și nu mai auzea decât foșnetul valurilor. Se opri în noapte și ciuli urechea. Fluieră ea câteva note.

Nu-i răspunse decât liniștea, dar avea impresia că aude un zgomot de pași scârțâind pe nisip. Inima începu să-i bată mai tare.

— Fredrik? Tu ești? strigă Elin.

Niciun răspuns, pașii se opriseră.

Se apucă să fluiere, aceeași melodie, de mai multe ori. În sfârșit, o notă unică și ascuțită îi răspunse, din ce în ce mai slabă.

— Haide, înaintează, nu-ți fie teamă!

Elin privi în jur fără să reușească să stabilească de unde se auzea vocea. Tufișurile de ienupăr și copacii

se transformau în umbre amenințătoare. Se întoarse în jur, privind în toate părțile. Dintr-odată, el sări și ateriză la câțiva centimetri, cu brațele depărtate. Ea urlă și-i dădu un pumn în umăr.

— Termină, m-ai speriat!

— Ți-e teamă de întuneric, fricoaso! o necăji Fredrik, luând-o la fugă.

Ea se ținu după el. Știau drumul pe dinafară, nu aveau nevoie de ochi ca să-și găsească locul pe întuneric. Brusc, băiatul se opri și o luă de mână. O trase după el într-o grădină.

— Ce faci? Nu mergem pe plajă? protestă ea, zbătându-se.

— Șșș, porunci el, înainte de a șopti: Privește, Aina tocmai a aprins lumina. O să-i facem o farsă.

Alergară spre hambar. O lumină slabă strălucea prin inimioara decupată în ușa privatei din spatele grădinii. Un fir electric atârnat în crengile copacilor lega dependința de contorul electric al casei. Fredrik se strecură în spatele colibei și deschise chepengul. Elin rămase la distanță și se ținu de nas când mirosul de closet se răspândi afară. Fredrik îi întinse un băț lung.

— Șșș, vine, fără zgomot, șopti el, pufnind în râs.

Aina era cea mai bătrână femeie din sat și se deplasa cu un cadru. Îl auziră scârțâind în timp ce-l împingea pe dale. Când urcă singura treaptă, efortul o făcu să geamă. Toată privata se zgudui când femeia se așeză cu toată greutatea pe latrină. Scândurile trosniră. Elin și Fredrik schimbară o privire și făcură un efort uriaș să nu izbucnească într-un râs nebun, care le urca în gât din adâncul piepturilor.

— Acum, șopti Fredrik, împingând bățul în crăpătură.

Elin îl apucă de braț și scutură din cap.

— Nu, e o răutate. Imaginează-ți că o să se înfurie, șopti ea.

Dar Fredrik nu luă în seamă avertismentul. Gâdilă fesele Ainei cu bățul și când urletul de panică umplu noaptea, fu incapabil să-și stăpânească mult timp

râsul care se rostogolea din piept. O luară la goană în pădurea întunecată, iuți ca niște fantome, râzând cu lacrimi.

— Puști blestemați! strigă Aina în urma lor.

Elin se uită peste umăr și o văzu pe bătrână cu pumnul ridicat în pragul toaletei și suportul de hârtie care tremura în spatele ei.

— A fost chiar răutăcios, Fredrik. Și dacă acum nu mai avem dreptul să-i facem o vizită? Dacă nu mai vrea să-mi citească? se smiorcăi ea.

— Termină! A fost doar o glumă. Și apoi, liniștește-te, n-o să se gândească niciodată că ai fost tu, te iubește prea mult ca să creadă așa ceva, pufni Fredrik, ștergându-i o lacrimă de pe obraz.

Râsul lui nebun era atât de molipsitor, încât Elin renunță să mai facă efortul să se stăpânească. Râseră tot drumul până la plajă și la ascunzătoarea lor secretă dintre pietre, unde își instalaseră focul de tabără. Fredrik adună crenguțe și iarbă uscată de pe câmp și le puse peste resturile carbonizate ale ultimului lor foc. Elin se întinse pe spate și se cufundă în contemplarea exploziei de un galben luminos a stelelor de pe cer.

— Nu e niciun nor. În noaptea asta o să le vedem pe toate, șopti ea.

— Pe cele mai multe, în orice caz. Dar nu pe Venus. Doar dacă ai chef să rămâi până la cinci dimineața. Pe la ora cinci apare acolo, jos, în spatele falezei.

Fredrik lovi amnarul cu cuțitul, ca să aprindă focul. Scânteile străluciră în noapte.

— Ora cinci? De ce nu, mâine nu e școală.

Elin își încrucișă mâinile sub cap. Simțea pietrele reci și tari pe spinare.

— Pentru mine o să fie mai greu. E ora la care se trezește tata, și dacă nu sunt întors până atunci, o să am necazuri.

Fredrik se chinui cu amnarul, dar în seara asta nicio scânteie nu părea să vrea să se arate. Elin adună un pumn de ace de pin.

— Uite, încearcă cu astea, poate așa o să meargă.

Le aruncă pe toate odată peste crengi.

— Ce știi tu despre foc? Probabil că știi să-l aprinzi cu chibrituri și hârtie de ziar, pariez. Haide, lasă specialistul.

— Tata folosea întotdeauna ace de pin. Era foarte tare. Știa să facă de toate. Mă rog, înainte de a deveni un… Știi ce vreau să zic…

— Nu te mai gândi la asta acum. Nu ți-e bine aici, cu mine? Îți promit că o să fac să se aprindă focul ăsta.

Fredrik continuă cu îndârjire că lovească amnarul cu cuțitul. Și, în sfârșit, o licărire sclipi roșiatic între ierburile uscate. El suflă deasupra, încetișor. Flăcările se făcură galbene, se strecurară printre așchiile de lemn și focul se aprinse. Mai adăugă câteva crengi și se duse să se întindă pe spate, puțin mai departe.

Elin întinse mâna și o puse pe brațul lui Fredrik. Acolo rămase, ca o legătură între ei, simțindu-i căldura corpului în palmă.

— Vezi constelația Cetus? o întrebă el, arătând spre cer cu mâna liberă.

— Nu, unde este?

— Acolo, spre sud-est, n-o vezi? Este foarte vizibilă în noaptea asta. Fredrik se apropie, îi luă mâna și o ridică spre cerul înstelat.

— N-o văd, mereu am avut probleme cu Balena, spuse Elin, dezamăgită, retrăgându-și brațul.

Continuă să observe Calea Lactee în liniște.

— A, acolo este? Văd ceva. Sunt Castor și Polux. Hei, așa e? Sunt chiar gemenii acolo, nu?

Elin arătă cu degetul spre cer.

— Bravo, începi să-ți aduci aminte.

— De fapt, de ce-i spunem Cetus?

— Pentru că asta înseamnă „monstru marin” în latină.

— Dar balena nu este un monstru.

— Gândești prea mult. Nu te mai gândi la nimic.

Pietricica pe care i-o aruncă Fredrik îi sări pe burtă și se duse să se alăture celorlalte de pe plajă. Elin tresări.

— Ai văzut? Trei în același timp, șopti ea.

— Am văzut.

— Atunci ne putem pune trei dorințe fiecare?

— Bineînțeles. Una de fiecare stea căzătoare.

— Numai că una singură este de-ajuns.

— Ce vrei să spui?

— Îmi pun dorința ca toate dorințele mele să se împlinească.

— Pff! Acum s-a zis! Nu se vor mai realiza, spuse ea cu un oftat.

— De ce?

— Pentru că ai spus-o cu voce tare, idiotule.

Prezent
NEW YORK, 2017

Elin se trezește devreme. Sam este lungit pe partea lui de pat, întors cu spatele, cât mai departe posibil de ea. Doarme adânc. Ea întinde mâna spre noptieră în căutarea mobilului. Aprinzând ecranul vede că a răspuns Alice. *OK,* spune mesajul ei. Doar aceste două litere. Scoate un oftat și se așază pe marginea saltelei ca să-i scrie.

Îmi pare foarte rău. Chiar îmi pare. Putem lua cina împreună curând? Tu alegi restaurantul.

Doi contra unu din nou, gândi ea, frecându-se la ochi ca să alunge somnul. Privește ecranul telefonului și recitește mesajul pe care tocmai l-a trimis. Apoi, cu un clic, face să dispară legătura cu fiica și mustrarea de conștiință. Citește un al doilea mesaj. Acesta este de la Joe, asistentul ei.

Aș veni să te iau mai devreme, la ora 7:15. E mai departe decât am crezut. Sper că nu te deranjează.

Se uită cât e ceasul și dintr-odată este perfect trează. Îi rămâne o jumătate de oră să se pregătească. Scapă de cămașa de noapte în drum spre duș.

Când se strecoară de-a lungul patului ca să intre în dressing, Sam încă doarme. Pipăie printre umerașe fără să aprindă lumina. Alege ceva negru, o cămașă și niște pantaloni, se îmbracă în hol și se îndreaptă spre ascensor. Sam tot nu se trezește. Sau se face că nu vede că pleacă. În timpul ultimelor ședințe de terapie conjugală, Sam n-a vorbit decât de slujba ei, de dorința de a o vedea lăsând-o mai moale, de a fi mai prezentă. A fost o vreme când el era carieristul, dar se pare că a renunțat. Elin nu aleargă după o carieră, munca ei reprezintă altceva pentru ea. A face fotografii este un mod de a opri timpul, de a nu te mai gândi.

Când ajunge în stradă, a trecut mai puțin de jumătate de oră. Jeepul lui Joe este parcat pe al doilea rând și el se pregătește să-și încheie noaptea, cu capul sprijinit de brațele acoperite de tatuaje. Poartă un tricou strâmt care i se mulează pe umeri. Îi întinde un cappuccino într-un pahar mare, din carton, din care ea bea imediat o gură, foarte recunoscătoare.

— Lasă-mă să ghicesc. N-ai văzut mesajul meu decât când te-ai trezit, îi spuse Joe, râzând.

Elin aprobă și își ascunde ochii după o pereche mare de ochelari de soare, cu ramă neagră. Înconjoară mașina și deschide portiera, obligând un taxi să schimbe direcția.

— Asta e, nu contează, atât timp cât sunt aici, răspunde ea cu un zâmbet, afundându-se cu plăcere în bancheta confortabilă.

— Cel puțin știi unde mergem?

Bătrânul jeep face un salt când Joe dă drumul la ambreiaj și demarează.

— Undeva în pampas, răspunde Elin cu un zâmbet slab.

Joe accelerează, vibrațiile motorului scutură cabina, iar un miros puternic de benzină le umple nările. Elin se strâmbă.

— Ce e? zice Joe, mângâind afectuos tabloul de bord. E o comoară mașina asta. Te sfătuiesc să n-o vorbești de rău.

— O să mai discutăm despre asta când o să ajungem la destinație. Dacă ajungem acolo într-o zi, îl ironizează Elin. De ce n-am luat mașina mea?

Lasă puțin geamul, scoate afară capul și închide ochii din cauza luminii puternice a dimineții.

— Adu-mi aminte, ce trebuie să fotografiem? se interesează ea cu voce slabă.

Joe întoarce capul către ea, destul de mult timp pentru ca mașina să-și schimbe traiectoria.

— Glumești? Nu te-ai trezit sau ce?

— Ce te face să spui asta?

— N-ai uitat niciodată subiectul unui shooting de când te cunosc. Nu arăți foarte bine. Ești bolnavă?

Elin rămâne cu ochii la drum și scutură ușor din cap.

— Glumesc, bineînțeles. Îmi amintesc foarte bine, spune ea încet, atât de încet încât zgomotul circulației îi acoperă vocea.

Când ajung, grădina este deja plină de materiale și de oameni care se mișcă încolo și încoace cu un aer preocupat. Toată echipa este la fața locului. Se pregătesc să întindă metri și metri de cabluri ca să alimenteze spoturile care trebuie să lumineze un strat luxuriant de flori. Un camion este parcat pe alee și în față, sub o marchiză, femeia pe care trebuie ea s-o fotografieze este la machiaj. Părul lung îi e pus pe bigudiuri, ridică bărbia și privește în sus pentru ca machieuza să-i poată da cu rimel pe genele de pe pleoapa inferioară.

De data asta este o scriitoare. Elin nu i-a citit niciodată romanele. Nu are prea des ocazia să citească, deși întotdeauna ăsta a fost felul ei preferat de a-și petrece timpul. În buzunarul interior al jachetei se află o fișă cu rezumatul ultimului roman al scriitoarei. Nu l-a citit. În același buzunar, a pus harta astrală. Hârtia groasă este împăturită în patru, simte umflătura la piept.

Editura a cerut flori în fundal. Portretul trebuie să inspire o atmosferă călduroasă și bucolică. De asta au părăsit orașul, ca s-o fotografieze pe autoare pe această proprietate de la periferie.

Escortată de Joe și de alți doi asistenți, Elin face turul casei, cu aparatul în mână. Din când în când privește în obiectiv, în căutarea unui decor. Se oprește în fața unui strat, în spatele casei, unde se găsesc o minune de steluțe și crăițe într-o învălmășeală încântătoare. În spatele stratului cresc doi meri scunzi, ale căror crengi se prăbușesc sub greutatea merelor mari și roșii.

— Aș prefera să lucrăm aici. Mutați luminile.

Joe o privește buimac. Patru spoturi sunt deja instalate, toate branșamentele sunt gata, dar nu face nicio remarcă. Se întorc de cealaltă parte a casei și tehnicienii încep imediat să demonteze și să mute echipamentul greu.

Elin își continuă singură plimbarea. În fundul grădinii se află o mică magazie de unelte, ascunsă de un gard viu. Ușa magaziei este vopsită în albastru. Un albastru cobalt, strălucitor. Întinde degetele, mângâie lemnul. Suprafața este neregulată, vopsită cu mâna, cu pensula. Între atingerile pensulei rămân urme de negru. Proprietarii au lăsat în broască o cheie mare, ruginită. Ea o răsucește, într-un sens, apoi în altul, simte răceala metalului. Brusc, încremenește. Ușa îi amintește de o alta. Amintirile unei epoci trecute o inundă dintr-odată. Tencuiala dată cu var de-o parte și de alta a ușii, care se desprinde fâșii. Răzorul în care cresc trandafiri sălbăticiți și niciodată tăiați, tijele lor încâlcite. Mirosul. Un miros de frunze putrede și de pământ reavăn.

Dă înapoi câțiva pași, face o fotografie. Dar lumina e proastă și culoarea nu iese cum și-ar dori. În schimb, se folosește de aparatul foto al telefonului. Apoi rămâne pe loc, nemișcată, cu ochii fixați pe ușă.

Cineva o ia de braț. Se eliberează protestând. Mai multe persoane discută în jurul ei, dar ea nu aude ce spun. E ca un șuierat la ureche. E mică și cu picioarele goale. Ușa la care se uită este cea a casei sale.

Trecut
HEIVIDE, GOTLAND, 1979

Elin auzi trântindu-se ușa de la intrare, apoi absolut nimic. Se întâmpla uneori ca mama ei să se prăbușească de oboseală. Brusc. Pe loc. O găsi făcută ghem pe rogojină, în vestibul, pentru că acolo se afla în momentul în care căzuse sfârșită. Jacheta era întinsă în jurul ei ca o baltă de noroi. Cu fruntea pe genunchi, cu obrajii îngrozitor de palizi. Elin se apropie de ea și o mângâie pe cap. Marianne murmură că avea doar nevoie să se odihnească puțin și că avea să se ridice curând. Îi ceru s-o lase în pace.

Elin o abandonă împotriva voinței sale, după ce îi rulă un pulover foarte moale sub cap. Se întoarse să se așeze la masa de la bucătărie, care era acoperită cu desene de flori de câmp, în nuanțe pastel. Gerd o învățase să le deseneze, în urmă cu foarte mult timp. La început, desena doar patru rotocoale lipite unele de altele, cu o tijă și două frunze verzi. Se antrena la prăvălie în fiecare zi. Și când rezultatul a fost mulțumitor, Gerd îi dăduse voie să deseneze o floare pe prima pagină a agendei sale. Era galbenă. Aurie ca soarele, aurie ca zâmbetul lui Gerd.

Acum Elin știa să deseneze tot soiul de flori: trifoi, sânziene galbene, cicoare albastră. Desena îngrijit frunzele cu creionul pe hârtie, până la cea mai mică nervură. Era mereu un buchet pus în mijlocul mesei, într-o vază veche de sticlă. Dar la acea vreme nu găsea multe de pus în vază, pentru că era toamnă. Erau doar câteva, ici și colo, pe jumătate ofilite și pipernicite.

Când Marianne se ridică și veni să i se alăture lui Elin în bucătărie, afară deja se întuneca. Deschise frigiderul și privi fix la rafturile goale. Pielea obrazului îi era desfigurată și lumina tot mai slabă accentua umbrele cicatricei. Cicatricea asta se datora Furiei. Nu a ei, ci a tatălui. Cea care se manifesta de

fiecare dată când bea. Marianne se supăra și ea, dar nu ca el. Cu ea era destul să aștepți și de fiecare dată îi trecea. Dar el se înfuria atât de tare, încât dăduseră un nume acceselor lui de proastă dispoziție. Vine Furia, spuneau ei. Simpla amintire o făcu pe Elin să tremure.

Din cauza Furiei venise poliția. Și pentru că Furia o adusese, poliția nu-l cunoștea pe tatăl ei adevărat, cel care avea mâinile calde și îi îmbrățișa. Cum ar fi putut?

Tatăl ei îi lipsea, Furia nu. Fără el, viața lor era mai liniștită.

În seara când mama suferise rana de la care îi rămăsese cicatricea, Elin își văzuse tatăl târând-o de păr prin curte. Îi văzuse rochia sfâșiată și piciorul înroșindu-se în timp ce el îi târa trupul slab pe jos. Ea era încă foarte mică, și își aminti că trebuise să se ridice pe vârful picioarelor, în fața ferestrei de la bucătărie, ca să vadă ce se petrecea afară. Își amintea vocile lor nervoase, țipetele, privirile înnebunite ale lui Marianne care se cățăra în patru labe pe treptele terasei după ce el, până la urmă, i-a dat drumul și a plecat clătinându-se prin ceața încărcată de alcool. Ea se târa ca să ajungă la copii, în casă. Ca să-i găsească pe Elin și pe Erik. Întotdeauna era așa când se certau. Marianne rămânea acolo, și Lasse pleca. Când se întorcea, era din nou normal, drăguț și tandru, cu mâinile mari, calde, cu care îi mângâia pe spate.

— Lapte? se smulse Marianne din gânduri.

Vorbea cu o voce răgușită, ca și cum nu se mai folosise de ea de multă vreme. O privea pe Elin cu un aer întrebător, cu cutia de lapte în mână.

— Nu l-am furat. Micke mi-a dat o monedă de cinci coroane, adineauri. Cum îmi rămâneau niște bani, am cumpărat lapte.

— Micke? Micke de la ferma Grinde? Dar de ce?

— Nu știu.

— Nu avem nevoie să ni se dea de pomană.

— Ce e aia pomană?

— Trebuie să-i dau înapoi. Data viitoare, să refuzi.

— Dar avem nevoie de lapte, nu? A fost amabil!

— Destul, acum. Apa e foarte bună. N-o să murim dacă bem puțină apă.

— Îmi ziceam doar că…

— Nu discutăm. Mă umpli de draci acum. Sunt sfârșită, nu mai pot. Apa nu costă nimic și e destul pentru oameni ca noi.

Marianne o privi cu un aer sever.

— Ai spus un cuvânt urât.

— Exact.

Elin se duse să caute un creion și trase o linie pe o foaie de hârtie lipită cu scotch pe ușa dulapului de la bucătărie. O linie care se adăuga multor altora, alături de prenumele întregii familii. Prenumele lui fusese tăiat cu carioca neagră.

— Tu ai cele mai multe, dacă nu-l punem la socoteală pe tata, observă ea.

— A! Ei bine, e perfect. Rahat, rahat, rahat, rahat, rahat, rahat, rahat. Uite așa, am acum mai multe, răspunse Marianne cu o voce sâcâită.

— Termină! Ai chef să pierzi? Tu ai avut ideea cu bastonașele, de fiecare dată când spuneam câte un cuvânt urât.

— Asta a fost ca să încetezi tu să le mai spui la școală. Pentru că profesoara mă înnebunește de cap.

Elin se întoarse din nou spre foaie și trase o linie în plus în fața numelui lui Marianne.

— E vina ta! Tu și tata m-ați învățat.

— Oh, bine! în primul rând, tata este cel care spune cele mai urâte cuvinte și de el am scăpat acum.

Marianne aruncă puloverul în fața lui Elin care, după o clipă de ezitare, i-l trimise înapoi lui Marianne. Ceva se aprinse în privirea mamei. O licărire. Apucă pernele de pe banchetă și se apucă s-o bombardeze pe Elin. Elin contraatacă. Bucătăria, atât de liniștită și de tăcută de obicei, se umplu brusc de o veselie pe cât de dezlănțuită, pe atât de trecătoare.

— Ce faceți? strigă Edvin, coborând în grabă scările.

Marianne și Elin tăcură și întrerupseră un moment bătălia. Dar imediat ce apăru în pragul bucătăriei, aruncară pernele pe care le aveau în mână înspre el.

Până la urmă se treziră toți trei pe jos, cu mâinile și picioarele încolăcite unii în jurul celorlalți. Peste tot erau pene. Elin se ghemui în brațele lui Marianne, cu capul pe umărul ei. Simțea un amestec de fum și de parfum dulce. Edvin se cățără peste ele. Aveau obrajii roșii de la agitația și hohotele de râs cu care erau atât de puțin obișnuiți. Aveau părul plin de firimituri de pâine uscată și de păr de câine.

— Suntem fericiți așa, spuse Marianne, strângându-și amândoi copiii la piept. Nu avem nevoie de un bărbat, nici de lapte, nici de banii altora.

— Ce? Nu vom mai avea niciodată lapte? Rahat, atunci! strigă Edvin.

Marianne și Elin izbucniră în râs.

— Asta e adevărat. Rahat, rahat, rahat, mormăi Marianne.

Elin se ridică și se întoarse la pagină. Adăugă o linie în dreptul lui Edvin și trei în dreptul lui Marianne.

— Mamă, o să pierzi.

— Știu.

Marianne se eliberă de Edvin, care era tot călare pe ea, și se ridică. Se duse să se așeze pe un scaun și își aprinse o țigară, suflând un nor lung de fum în față.

— M-am născut cu ghinion.

În bucătărie se făcu din nou liniște. Elin se culcă la loc pe jos, cu o pernă sub cap. Se apucă să se uite în tavan, ascultând tic-tacul pendulei și respirația prelungă a lui Marianne, care îneca încet, încet bucătăria în ceața fumului de țigară.

Ca să-i urmărească de la distanță pe cei doi indivizi care se plimbau agale pe plaja plină de galeți, Elin se ascundea în spatele trunchiurilor

noduroase ale pinilor marini. Se opriră să se sărute, și ea se făcu mică în spatele unui tufiș, ca să-i observe prin frunzișul în culorile toamnei. Încercă în zadar să recunoască bărbatul, făcând ochii mici, dar nu-l vedea decât din spate. Era îmbrăcat într-o jachetă largă care îi ascundea silueta, și boneta bleumarin era trasă bine pe cap. Se țineau strâns înlănțuiți, și mâinile ei îi mângâiau spatele. Aveau fețele lipite una de alta într-un sărut languros.

Elin se întoarse, luă o piatră și o azvârli cât putu de tare în direcția lor. Piatra ricoșă pe galeți cu un trosnet sec, și cele două trupuri se despărțiră în grabă.

— Ce-a fost asta?

Elin își ținu răsuflarea recunoscând glasul înăbușit al bărbatului. Începu să alerge în pădure, aplecată, discretă, ca să se îndepărteze cât mai repede posibil. Ocolea trunchiurile tinere de pini ca și cum ar fi fost jaloane de slalom, cu picioarele zburând pe deasupra pământului plin de ace căzute. În sfârșit se opri și ciuli urechea. Nu auzi decât valurile și scrâșnetul pașilor cuplului care își reluase plimbarea pe pietre. Nicio voce nu striga după ea. Nu porniseră în urmărirea ei. Ușurată, se așeză lipită de un copac și scoase din buzunar o foaie de hârtie mototolită și o bucată de creion. Netezi foaia și scrise câteva cuvinte în plus după textul înghesuit care exista deja pe hârtie:

Mama are un alt bărbat. Trebuie să știi. În timp ce tu putrezești în închisoare, ea se sărută cu altul. E scârbos. Locul tău este aici. Dar asta sigur că o știai deja. Sper că ai remușcări. Că regreți tot alcoolul ăla pe care l-ai băut. Mama e cea mai bună. Înțelegi. Dar curând va fi prea târziu.

Privi scrisoarea, reciti de mai multe ori ce scrisese. Reluă, gândindu-se la toate întrebările pe care și le pusese pe măsură ce-i treceau prin cap.

Salut, tată. De ce nu-mi scrii? Nu ți-e dor de mine deloc? Nici Erik și Edvin nu-ți lipsesc? Tu nu te întrebi ce mai facem? Nu te gândești niciodată la noi? Dacă vrei, pot să mă duc la poliție și să le spun că ești drăguț uneori.

Mototoli hârtia și făcu o bilă rotundă. Până la urmă o aruncă, dar brațul îi încremeni în mișcare și degetele se strânseră pe hârtie, crispate în jurul tuturor acelor cuvinte pe care avea atâta nevoie să le exprime. Puse din nou scrisoarea în buzunar, împreună cu căpătâiul de creion galben, ros. Apoi se culcă pe acele de pin și privi vântul jucându-se cu norii. Urmări pescărușii zburând foarte sus, planând cu aripile deschise. Ar fi vrut atât de mult să fie o pasăre. Să zboare, să planeze, să plonjeze. Să nu se mai gândească la nimic. Depărtă brațele, înclină capul și umerii înainte și înapoi, închise ochii.

— Elin! Elin! Ești acolo? Ce se petrece?

Vocea lui Marianne o smulse din visul cu ochii deschiși.

Se așeză în fund și o privi urcând plaja în goană. Acum era singură.

— Te doare ceva? o întrebă, căzând în genunchi alături de ea.

Elin îi alungă mâna care îi mângâia obrazul.

— Lasă-mă în pace!

— Am crezut că ai murit! Arătai ca o moartă. Marianne avea ochii măriți de îngrijorare. M-ai speriat, ce faci aici?

— Nimic, dar tu?

— M-am dus doar să mă plimb. E atât de minunat să mergi pe malul apei. Dar acum vreau să mă întorc. Începe să se facă frig.

Elin se ridicase și începuse deja să se îndepărteze cu pas iute. Marianne o prinse din urmă.

— Așteaptă, Elin, putem merge împreună, nu?

Elin nu răspunse. Continuă să grăbească pasul și curând începu să alerge. Din ce în ce mai tare.

Jacheta zbura în urma ei precum capa unei supereroine.

Lacrimile îi curgeau pe obraji. Pietrișul drumului îi rănea picioarele prin tălpile prea subțiri, dar era nevoie de mai mult ca să încetinească goana. Nu știa de ce plângea. Poate pentru că sfârșitul devenise atât de evident. Sfârșitul familiei lor. Sfârșitul scurtei stări de normalitate pe care o cunoscuse în viața ei. Supărarea îi tăia răsuflarea și trebui să se oprească. Își înfășură brațele în jurul unui trunchi și se apucă să lovească pomul cu piciorul. O dureau degetele pentru că tenișii din pânză nu le apărau destul, dar nu din cauza asta plângea. Din ce în ce mai tare. Lacrimile îi curgeau pentru că trebuiau să iasă. Elin plângea pentru că nu mai încăpeau în ea. Plângea ca să-și golească sufletul de toată suferința aceea.

Marianne reuși s-o prindă din urmă. Elin îi simți brațele în jurul ei. O auzi spunând „șșș” foarte aproape de urechea ei.

— Fetița mea, cine te-a făcut atât de nefericită? Ce te-a putut aduce într-o asemenea stare?

Elin nu răspunse și lacrimile se porniră din nou mai tare, țâșnindu-i pe nas, pe ochi, curgându-i pe obraji și făcând spume la colțurile gurii. Se șterse cu mâneca puloverului. Marianne o strânse în brațe, încercând s-o consoleze cu șoapte și cuvinte de încurajare.

— Haide, vino, o să ne întoarcem acasă. O să fac o ciocolată caldă.

— Nu avem lapte, obiectă Elin, plângând și suspinând tare.

Obrajii îi erau plini de dâre negre din cauză că-și ștergea lacrimile cu mâinile murdare.

— Nu, dar am șterpelit plicuri cu ciocolată praf de la lucru.

Elin se întoarse, uimită, spre Marianne, care îi zâmbea.

— Tu? Tu ai furat?

— Ei da, și eu sunt o hoață. Ar trebui să fim cu toții în închisoare în familia asta. O adevărată bandă

de delincvenți, iată ce suntem.

Elin ezită, apoi zâmbi.

— Dar, mamă…

— Tu și eu merităm o ciocolată caldă. Avantajul ciocolatei O'Boy furate este că nu are nevoie de lapte pentru a fi preparată. Numai de apă caldă. Apă de la robinet. Apă pe gratis.

Elin se șterse din nou la ochi cu puloverul deja ud. O cană cu ciocolată caldă. Nu-și mai amintea când băuse ultima dată. Încetișor, își puse mânuța în mâna rece a lui Marianne și se întoarseră astfel acasă, ca și cum Elin redevenise o fetiță.

Prezent
NEW YORK, 2017

Ai avea timp şi pentru cină înainte? Să mergem la micul restaurant italian care îţi place atât de mult.

Elin citește repede mesajul lui Sam, care tocmai îi lumina ecranul mobilului. Înainte de ce? Nu-și amintește despre ce e vorba, nici unde trebuie să meargă. Joe îi dă un cot discret. Ea tresare și își lipește ochiul de vizeta aparatului. O natură moartă din porțelan alb este pusă pe masă în fața ei și, așezată alături de colecția sa, stă creatoarea îmbrăcată în negru, cu mâinile împreunate pe pântec. Are o tunsoare până la umăr, care vine puțin spre față, și un breton scurt, drept și egal, ca și cum fusese tăiat cu o lovitură de sabie.

Elin face mai multe fotografii, dă indicații. Femeia își schimbă poziția, stilista modifică poziția veselei cu câțiva milimetri, invizibili pentru ochiul liber. Singurul lucru la care Elin ajunge să se gândească este la ce a uitat. Telefonul este pus pe o altă masă aproape de ea, alături de calculator, dar ecranul rămâne întunecat.

— E bine, avem ce ne trebuie, anunță ea fără să știe dacă fotografia va fi reușită.

Femeia coboară cu grijă de la masă. Lumea din încăpere începe să se risipească. Elin se scuză și se duce la toaletă, luând telefonul cu ea. Recitește mesajul de la Sam și se uită la ceas. Este aproape ora treisprezece. Îl sună lung, dar nu răspunde nimeni. Sună încă o dată, dar sunetul este întrerupt de sosirea unui mesaj.

Grăbește-te. Sunt deja în lobby.

Brusc își amintește ce a uitat. Deschide ușa toaletei și e gata să-l răstoarne pe Joe care aștepta de partea cealaltă.

— Ce e cu tine? Clientul își pune întrebări, o chestionează cu voce joasă.

Elin respiră adânc.

— Nu vrei să-i duci la masă? Dacă ai putea să-i ții ocupați un ceas ar fi bine.

Joe scutură din cap, neîncrezător.

— La masă? Dar e de mâncare în platou! Nu avem timp să ne oprim pentru prânz, avem o grămadă de treabă. N-ai văzut toate casetele care au sosit? Totul trebuie fotografiat.

— Ascultă, am uitat că aveam o programare la doctor. Trebuie să lipsesc foarte puțin. Nu se poate altfel.

Joe o privește cu sprâncenele încruntate. E îngrijorat.

— Nimic grav, sper?

Elin scutură din cap. Își scufundă privirea în cea a asistentului său.

— Facem așa? Eu o șterg un pic și tu mă acoperi, bine?

N-are timp să răspundă că ea și dispare. Coboară scara în goană și aleargă cât de repede poate. Când ajunge la cabinet, ceva mai departe pe stradă, sala de așteptare este goală, și e trecut de ora unu. Deschide cu prudență ușa cabinetului de consultații, iar Sam este așezat pe canapea. Psihoterapeutul stă pe un scaun în fața lui.

— Bună, Elin. Drăguț că ni te alături, spune terapeutul cu seriozitate afectată.

Elin este sufocată, inima îi bate repede după fugă și are fruntea acoperită de sudoare. Zâmbește.

— Propun să începem, spune ea cu autoritate.

Se duce să se așeze lângă Sam, pune o mână pe coapsa lui.

Sam o bate pe mână cu o îngăduință jucată.

— Vedeți, asta face să fie atât de greu de conviețuit. E căsătorită cu meseria. Sunt gata să pariez că are o întreagă echipă care o așteaptă în acest moment la studio.

— Este adevărat? întreabă psihologul scoțând creionul prins după ureche și mâzgălind câteva

notițe în carnețelul lui.

— Credeam că suntem aici ca să vorbim despre Sam și despre mine. Nu despre munca mea.

Sam râde forțat. Se întoarce spre ea și o mângâie pe obraz.

— Deci, câți te așteaptă? Cinci? Zece? întreabă el.

Elin trage adânc aer în piept.

— Nu știu, zece poate, răspunde ea foarte încet.

— Vedeți, n-o să asculte nimic din ce-o să spunem.

Sam oftează.

— Nu e acolo în momentul ăsta. Este aici, replică psihoterapeutul, încetișor.

Privirea lui Elin devine evazivă. Telefonul îi vibrează în continuu în buzunar. Știe că sunt mesaje de la Joe.

— Acum putem aborda subiectul adevărat? Să începem să discutăm despre ce ne-a adus aici? Muncim amândoi mult, este adevărat. Dar nu ăsta e subiectul, nu-i așa? Despre ce ar trebui să vorbim?

Elin încruntă sprâncenele și se întoarce spre Sam.

El strânge din dinți și privirea i se întunecă.

— Ea nu e cu adevărat prezentă, v-ați dat seama. Nu-i așa? Prefer s-o lăsăm baltă. Te poți întoarce la studio dacă vrei. De data asta o să vorbesc numai eu.

Elin se ridică brusc, ca și cum canapeaua i-ar fi ars fesele.

— Ești sigur? spune ea, și fața i se luminează de un zâmbet larg.

Sam se ridică și el, aprobând.

— Sigur. Du-te, fetițo, răspunde el printre dinți.

Elin se străduie să-l îmbrățișeze. Sam înțepenește, dar ea rămâne o clipă lipită de pieptul lui. Întâlnește privirea terapeutului pe deasupra umărului lui.

— Vedeți, de asta îl iubesc. Mă înțelege atât de bine, spune ea.

Apoi se eliberează din brațele lui Sam și iese din cabinet fără să se uite înapoi.

Trecut
HEIVIDE, GOTLAND, 1979

Scara morarului era dreaptă și nu avea balustradă. Fredrik se cățără primul, cu Elin venind în spatele lui. Trebuia să-și țină echilibrul la fiecare treaptă. Un miros pătrunzător de iarbă uscată la soare îi întâmpină când deschiseră ușa podului, atât de puternic, că-i înțepa la nas. Podul era plin de fân proaspăt uscat, strâns în baloturi dreptunghiulare, îngrămădite la diferite înălțimi. Rezerva prevăzută pentru hrănirea oilor toată iarna. Acum erau încă pe izlaz, dar când va începe frigul le vor aduce în staul, și ele vor umple ferma de zgomote și mirosuri. Fredrik se cățără sus, deasupra baloturilor. Elin preferă să-l privească înaintând cu greu, lungită pe planșeu, cu mâinile împreunate sub cap.

— Dacă vii peste mine, o să mă turtești ca pe o clătită. Haide, coboară!

Ea avusese grijă să-i atragă atenția, el continuă să sară de la un balot la altul, făcându-se că se clatină periculos. Elin trase de un fir de pai și îl băgă în gură.

O serie de chițăituri îi atraseră atenția.

— Ascultă, Fredrik, sunt șoareci, puah! Nu vrei mai degrabă să mergem la plajă?

Un frison îi trecu pe șira spinării. Fredrik se așeză pe marginea unui balot, cu picioarele în gol. Ciuli urechea.

— După părerea mea, nu suni șoareci. Caută puțin, o să vezi.

Elin se ridică și se apucă să scotocească peste tot. După un timp, pricepu de unde veneau zgomotele pe care le auzise. Pisica ei preferată, Miette, era ghemuită între baloturile de fân și nu era singură. Elin se lăsă în genunchi.

— Oh, vai, vino să vezi. Sunt cinci pisoi. Haide, grăbește-te.

— Ți-am zis clar că nu sunt șoareci, se dădu mare Fredrik.

— Nu contează, seamănă grozav.

Fredrik i se alătură și aruncă o privire între baloturile unde pisica își făcuse un cuib pentru ea și micuții ei. Doi maro, unul roșcat și doi tigrați. Chicoti.

— E adevărat că nu sunt foarte frumoși. Cum o să le spui?

— Vega, Sirius, Venus…

— Atunci ăstuia trebuie să-i spui Soare.

Fredrik îl ridică cu grijă pe cel roșcat. Era atât de mic, că-l ținea în palmă. Pisoiul mieuna încetișor.

— Pune-o la loc, are nevoie de mama ei.

Elin întinse mâna spre pisoi, dar Fredrik îl trase de lângă ea.

— De unde știi că e o pisicuță?

— Are nevoie de mama lui, dacă vrei așa. Haide, pune-l la loc.

Fredrik se supuse și puse delicat pisoiul roșcat în locul de unde îl luase.

— Nu mai trebuie găsit decât un singur nume, pentru cel mai închis la culoare. N-ai decât să-i spui Pluto, propuse el.

— Vega, Sirius, Venus, Pluto, Soare.

Elin le înșiră numele și îi arătă unul câte unul. Ea și Fredrik se întinseră pe burtă, unul lângă altul, și rămaseră mult timp privind pisoii cățărându-se unii peste alții. Miette era lungită pe o parte, ca să-i lase să sugă din țâțele pline de lapte. Fredrik se întoarse pe spate. Ploaia bătea darabana pe acoperișul de tablă al podului.

— Cred că o să divorțeze, mormăi el.

— Cine?

— Tata și mama, bineînțeles. Despre cine vrei să vorbesc?

— De ce zici asta? Elin luă un pisoi și îl puse pe gâtul lui Fredrik. E moale, nu-i așa?

— Se ceartă tot timpul. Din cauza banilor.

Fredrik înlătură pisoiul și mâna lui Elin, apoi se ridică.

— A, da, și ei? Credeam că sunt plini de lovele. Nu au de ce să se certe pentru asta!

Fredrik mormăi încetișor.

— Nu știu nimic. E doar o impresie de-a mea. I-am auzit noaptea.

— Se bat?

— Ce?

— Dau unul în altul?

— Bineînțeles că nu! Doar se iau la harță. Urlă unul la altul. Tot timpul sunt furioși. Mai ales tata, oftă Fredrik, îmbrățișându-și genunchii și aplecându-și fruntea.

— L-am văzut astăzi cu…

Elin nu-și termină fraza. Mângâie pe spate unul dintre puișorii de pisică. Sub degetul ei era moale și neted ca mătasea.

— Pe cine? Pe tata?

— Ni-nimic, las-o baltă.

— Ba, da, spune. Ce făcea?

Fredrik se culcă la loc, își trase brațele și le îndoi sub ceafă.

— Nimic. Nu am nimic de zis.

Elin se întinse alături de el. Petrecură un timp așa, privind tavanul.

— Stăm bine aici, nu? Cred că ar trebui să venim să trăim aici vara viitoare. Așa, n-o să ne mai strice nimeni liniștea.

— Miette și-a găsit un loc bun să-și facă cuibul.

— O să-i păstrezi?

— Bineînțeles. Sunt drăguți. Și Miette are nevoie de companie. E mereu foarte singură. Dar mai ales nu spune nimănui despre pisoii ăștia. În special nu mamei.

— De ce?

— Pentru că ar fi în stare să vrea să-i vândă.

— Nimeni nu cumpără pisoi, sunt peste tot! râse Fredrik.

— Atunci, ar putea să-i dea. Chiar vrei să facă asta?

— Nu, bine, îmi țin gura… Am o idee. Dacă am spune că sunt ai noștri? spuse Fredrik cu un zâmbet larg.

— Dacă am spune că sunt bebelușii noștri, am deveni o adevărată familie, tu și eu și cinci pisoi.

Pufni în râs, și Miette tresări speriată.

Elin duse mâna la gură, ca să-și stăpânească hohotul. Fredrik apucă o mână de făn și o aruncă în ea.

— Gura, miss Aiurita.

— De ce-mi zici așa? Ce e o aiurită?

— E cineva ca tine. Drăguță, dar cam nebună.

Când Elin se întoarse acasă, o găsi pe Marianne așezată pe un scaun la intrare. Se lăsa noaptea, parterul era deja cufundat în întuneric, și totuși nu aprinsese lumina. Avea o mână pusă pe telefon, un aparat mare, verde aprins, cu o husă neagră zdrențuită și un ecran argintiu, pus pe gheridonul făcut special pentru asta. Ai fi zis că aștepta să sune cineva. Când intră Elin, Marianne se ridică și plecă în bucătărie. Se duse să ia din cămară cartofii încă murdari de pământul grădinii. Clăti câțiva sub robinet, îi șterse cu grijă cu o perie. Elin i se alătură și îi luă peria din mână.

— Pot să te ajut?

Marianne acceptă și aruncă într-o cratiță cartofii pe care tocmai îi spălase. Se duse să pună masa. Cu două pahare cu picior.

— Poți să speli mai mulți. Azi avem cartofi cu sos.

Elin râse.

— De ce ai scos pahare de vin?

— Pentru că e mai vesel să bei din pahare cu picior. N-avem decât să ne facem că e șampanie și sifon.

— O să fie distractiv, mamă.

Marianne se așeză la masă pe scaunul preferat și aprinse o țigară.

— Ar trebui să renunț la fumat, șopti ea. Costă prea mult.

Elin nu făcu niciun comentariu, dar aprobă din cap, continuând să frece cu frenezie tuberculii rotunzi. Știa cât costă țigările.

Când sună telefonul, Marianne se grăbi să răspundă. Șopti foarte încet, dar Elin auzi fiecare cuvânt al discuției.

— Mi-e dor de tine.

— Ne vedem curând?

Tăcere. Scurte izbucniri în râs înăbușite. Ea râdea veselă.

— Vino când poți. Copiii se vor culca peste puțin timp.

Ciocniră pentru tot felul de lucruri în seara aceea. Edvin se ridică în picioare pe banchetă și ținu un discurs. Își însuși rolul regelui insulei Gotland în fața invitaților. La un moment dat începu să se bâlbâie și trebui s-o ia de la început. Se roși, timid, își drese vocea și continuă:

— Declar cina deschisă. Toată lumea poate începe să mănânce. Cu condiția să mănânce frumos. Cu gura închisă. Cu cuțitul și furculița.

Marianne dădu din cap ca să-și arate aprobarea și aplaudă foarte tare. Erik la fel. Elin oftă.

— Termină cu prostiile tale! Nu vom mânca niciodată la masa regelui, mormăi ea prost dispusă.

— Termină tu cu prostiile și lasă-ne în pace, măcar o dată să ne distrăm puțin, îi șopti Marianne, ciupind-o tare de talie.

Elin simți durerea mult timp după ce o ciupise.

Când veni el, era încă trează. Auzi ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se. Urmară apoi șoapte și sărutări. Se dădu jos din pat și îi spionă prin crăpătura ușii. Se îndreptară spre camera lui Marianne ca și cum erau o singură persoană. Lipiți unul de altul, Marianne dând înapoi cu spatele, cu buzele lipite de cele ale amantului ei. Elin se strecură până pe palier pe vârful picioarelor. Rămase un lung moment ascultându-i și privind în jos la picioarele lor amestecate, care depășeau pilota. După un timp, gemetele deveniră atât de zgomotoase, că nu le mai putu îndura. Se întoarse la culcare și își puse mâinile la urechi. Apoi, ca și cum asta n-ar fi

fost destul, își strânse ursulețul în brațe, cel galben pe care îl avea de când se născuse. Nu reușea să adoarmă, nici să facă abstracție de zgomot. Fixă ușa, cu privirea goală. În alcovul camerei alăturate, Edvin și Erik dormeau liniștiți. Îl auzi pe Erik sforăind prin peretele prea subțire și încercă să se concentreze pe acest zgomot. Se strădui să facă să i se pară mai tare decât celălalt. Dar nu reuși. Sunetele care veneau din dormitor erau prea multe și prea puternice. Maică-sa scotea mici țipete ascuțite care răsunau în toată casa. Se întrebă dacă nu-i făcea rău. Dacă ar trebui să coboare să-i vină în ajutor.

Respiră adânc, cu ochii fixați pe ușă, cu urechea ciulită spre zgomot, acel zgomot care părea să crească fără încetare. Alături de patul ei, pe noptieră, se aflau un carnet și un creion. Îl apucă și scrise câteva cuvinte pe prima pagină, cu litere de tipar.

SCÂRȚÂITUL SOMIEREI

Smulse pagina carnetului, o îndoi și se aplecă să bage mâna sub pat, unde ascundea tot felul de cutii și de borcane din sticlă și din metal ruginit, de toate culorile și de toate formele. Făcea colecție și punea înăuntru diferite obiecte pe care le găsea sau le confecționa. Într-unul dintre acele borcane din sticlă colecționa mici resturi de hârtie pe care scria zgomotele care nu-i plăceau. Se întoarse în pat cu borcanul și deșurubă capacul auriu. Erau deja în el numeroase bucățele de hârtie cu cuvinte scrise foarte citeț. Cuvinte ca: FREZA DENTISTULUI, PAȘI CARE RĂSUNĂ TARE, ȘUIERAT DE CUREA, ȚIPĂT DE FURIE, STICLĂ SPARTĂ, TIC-TACUL PENDULEI. SCÂRȚÂITUL SOMIEREI ateriză acolo ca să le țină companie celorlalte, și fata închise capacul. Scutură borcanul în toate direcțiile, sperând că va fi îndeajuns ca să facă să înceteze zgomotul de tot. Într-o zi va arunca în foc toate aceste bucăți de hârtie, va face să ardă toate aceste sunete odioase. Dar nu imediat. Voia încă să le mai păstreze puțin.

Coborî scara, traversă bucătăria, cu borcanul sub braț. În camera lui Marianne zgomotul încetase. Acum o auzea vorbind cu acel bărbat pe care îl lăsase să intre în camera ei. Acel bărbat a cărui voce Elin o recunoștea perfect și care nu avea ce căuta acolo.

Jachetele și paltoanele familiei erau atârnate la intrare, pe cârlige groase din fier forjat. Îl luă pe cel al lui Marianne, maro, foarte călduros, și îl îmbrăcă peste cămașa de noapte. Avea chef să iasă afară ca să regăsească liniștea, sau cel puțin sunete liniștitoare. Se grăbi să traverseze curtea, în ciuda pământului rece și a pietrișului care îi rănea picioarele goale, și intră în hambar. Liliecii care trăiau sub acoperiș se treziseră ca să vâneze insecte în noapte și îi zburau în jurul capului. Se aplecă atunci când trecură peste ea.

Hambarul semăna cu un colos întunecat, apăsător și pustiu, sau cu un castel bântuit. Răsuci cheia și intră, îndreptând felinarul spre toate colțurile, cu inima bătând atât de tare, încât țesătura subțire a cămășii îi sălta pe piept. Într-un colț al hambarului se înălța un teanc de scânduri vechi, putrezite, mirosind a umezeală și a mucegai. Se cățără pe grămadă și sări de cealaltă parte. Cămașa de noapte i se agăță de un cui, dădu înapoi brusc și o smulse, lăsând o mică gaură în material.

Un strat gros de paie, de praf și de noroi acoperea pământul. Îl înlătură cu latul mâinii ca să elibereze scândura care se găsea dedesubt. Știa că una dintre șipci nu era fixată, dar trebui să caute o vreme înainte de a o găsi. Își văzuse adesea tatăl ridicând-o pentru că dedesubt exista un spațiu unde ascundea sticlele ca să nu le vadă Marianne. O ridică cu grijă, băgă mâna și simți suprafața rece și rotundă a primei sticle. Mai găsi alte patru, toate pe jumătate pline, având înăuntru lichide de diferite culori. Aranjă alături de sticlele lui Lasse borcanul care conținea bucățile de hârtie, având grijă să-l pună dedesubt și să-l îndese în pământul afânat, până ce nu i se mai

văzu decât capacul. Apoi puse șipca la loc, acoperind din nou scândura cu pământ și paie.

— Rămâi acolo și să nu mai ieși niciodată, murmură ea.

Prezent
NEW YORK, 2017

Pașii se aud mergând de colo colo prin apartament, într-o mișcare neîncetată. În fața oglinzii, Elin își aplică delicat o umbră violet-închis pe pleoape. Este deja pieptănată, cu un coc înnodat în creștetul capului. Pașii lui Sam îi găuresc timpanele. Vorbește la telefon mergând, ca de fiecare dată când are o problemă serioasă la birou. Este nervos, foarte concentrat. Ea se ridică și se apropie de el în colanți negri și sutien. Îi caută privirea și îi arată ceasul de perete. Poartă pantalonii de la un costum și o cămașă, o pată mare, umedă, se întinde pe spate. Are fruntea acoperită de sudoare.

— O clipă, mimează el, continuând să vorbească pe un ton sever despre cifre din care Elin nu pricepe nimic.

— Trebuie să mergem, insistă ea în schimb, enervată.

El se mulțumește să-i răspundă cu o mișcare din cap și ridică o mână ca s-o facă să înțeleagă că își dă seama foarte bine, dar că întârzierea este independentă de voința lui.

Sam își continuă drumul dus-întors, pocnetul tălpilor din piele pe podea răsună în încăpere și o face să tremure de enervare. Se simte furia în pașii lui. Ea dă muzica mai tare în cameră și îmbracă grijulie rochia lungă, verde, de la Selman pe care i-a adus-o curierul la începutul săptămânii. Bretelele sunt brodate cu perle, se simt reci și tari pe piele, mătasea îi învăluie trupul și lucește vesel. Decolteul este adânc și lasă la vedere îmbinarea sânilor. Se întoarce în fața oglinzii, se privește din față, apoi din spate. Culoarea rochiei o face să se gândească la iarba crudă. O iarbă ca aceea pe care Fredrik și ea alergau primăvara și care mirosea atât de bine. Zâmbește acestei amintiri, zâmbește imaginii ei din oglindă.

Dă muzica mai încet pe telefon, vocea din living a tăcut, pașii s-au oprit.

— Sam, ești gata? Mașina vine în zece minute, strigă ea, strecurând picioarele într-o pereche de sandale cu tocuri.

— Sunt obligat să te însoțesc? întreabă Sam din pragul camerei.

Și-a scos cămașa pătată de transpirație, are bustul gol și bronzat.

Părul umed e răvășit. Elin aprobă și îi zâmbește.

— E important.

— Mă întreb ce e așa de important într-o defilare Vuitton.

— Nu pentru defilare suntem noi acolo. Știi foarte bine ce vreau să spun. Te rog, n-o lua iar de la început.

— Să iau de la început ce?

Elin nu răspunde, se întoarce din nou spre propria imagine. Părul strălucea, coafura era impecabilă, dar, dintr-odată, are o imagine cu părul ei desfăcut și încâlcit. Aleargă în vânt. Râde nebunește.

— Ai dreptate, toate astea sunt îngrozitor de superficiale, par deghizată. Dar…

— Trebuie s-o faci…

Elin încuviințează din cap și face o mică piruetă în fața lui. Mătasea rochiei fâșâie ușor. Deschide brațele, cochetă.

— În seara asta o să ieși la braț cu o bucată de peluză, totuși nu oricine are așa o șansă.

Sam nu se poate împiedica să nu râdă la năzbâtiile ei.

— Câteodată mă întreb ce sens au toate astea.

— Ce vrei să spui?

— Vorbesc de toată povestea asta.

Ea face un gest circular în care cuprinde dormitorul, tot apartamentul.

— Iartă-mă, nu înțeleg.

Sam încruntă din sprâncene, năucit.

— Ce voiam să spun… Nu, las-o baltă.

— Continuă, te rog. Te ascult. Nu-mi mai povestești nimic de ceva timp. Ești închisă ca o

stridie.

— Gata cu trăncăneala. Trebuie să plecăm, se eschivează ea.

Sam oftează și intră în dressing.

— OK, atunci cum dorești să mă îmbrac? Să presupun că e mai bine să te las pe tine să decizi?

Elin se îndreaptă spre prag și îl privește pe Sam cum mută furios hainele de pe umerașele lor. Cu o mână îi prezintă un costum și cu cealaltă o cămașă. Ea dă din cap cu aer aprobator și îi întinde o pereche de ochelari de soare cu brațe verzi și rame groase din argint.

— Bineînțeles, trebuie să fim asortați, mormăie el, punându-și ochelarii pe vârful nasului.

— Fii drăguț și grăbește-te, spune ea încetișor, privind imaginea lor în oglindă, unul lângă altul.

El este în chiloți și ochelari de soare, ea în ținută de seară.

Stau departe unul de altul pe bancheta din spate a automobilului, nu-și vorbesc. Sam soarbe dintr-un pahar de vin privind afară. Elin se joacă cu telefonul. Când limuzina se oprește și ies pe trotuar, ea își lipește pe față un zâmbet și își netezește rochia. El îi întinde brațul galant și, împreună, pășesc pe covorul roșu. Sclipirile albe ale blitzurilor îi orbesc, și totuși, se întorc răbdători într-o parte și în alta, pozând pentru fotografii care strigă cel mai tare. Sam o ține de mijloc, își apropie capetele, se privesc, își zâmbesc.

— O jumătate de oră, maximum, apoi o să mergem să luăm cina undeva, numai noi doi. Sunt doar câteva persoane pe care trebuie să le salut, șoptește Elin când intră în sala unde i se întinde imediat o cupă de șampanie.

— Mereu spui asta.

— Tu ești omul de afaceri. Ești cel mai potrivit ca să știi cât este de important să întreții relațiile.

Sam o privește dezaprobator.

— Haide, recunoaște, toate astea îți plac la nebunie. Luxul, celebritatea.

Elin îi lasă brațul fără să-i comenteze spusele. Salută veselă oamenii pe care îi întâlnește în drum. Sam o urmează, cu telefonul în mână pe post de scut.

După ce l-a căutat o grămadă de timp înăuntru, Elin îl găsește în cele din urmă pe Sam în stradă. Sunt câteva ceasuri de când nu s-au văzut. Sam merge pe trotuar, cu telefonul la ureche, cu gulerul cămășii descheiat. Pe marginea covorului roșu nu mai sunt fotografi. Proiectoarele au fost demontate. Invitații părăsesc petrecerea și strada își reia aspectul normal. Sam are din nou vocea enervată, stresată, pe care a avut-o înainte. Ea îi taie calea, picioarele o dor după nesfârșitele ore de stat în acele sandale inconfortabile. Sam pornește în sens invers, fără să ia act de prezența ei. Ea îl privește făcând drumul dus-întors, la nesfârșit. După un moment, îl ia de braț și face un semn spre stradă. El scutură din cap, pune o mână pe microfonul telefonului și spune cu voce joasă:

— Trebuie să trec pe la birou, o să fie nevoie să te întorci singură.

— Nu voiai să luăm cina? De asta am plecat devreme, nu?

Elin oftează și se întoarce cu spatele la el. El o prinde și îi spune prost dispus:

— Nu știu dacă ai observat, dar am de rezolvat la serviciu o problemă grea. Pe mâine!

— Mâine n-o să fiu acasă. Încep devreme.

Dar fraza ricoșează inutilă de spatele lui Sam, care deja reluase conversația cu interlocutorul, pe un ton violent, lăsând-o nemișcată pe trotuar.

Ea face câțiva pași în întuneric, apoi strigă după un taxi. Când șoferul o întreabă unde vrea să meargă, stă pe gânduri.

— Într-un loc unde să fie întuneric și liniște. Sunt sătulă de tot, răspunde ea.

Șoferul râde și se întoarce spre pasageră, deschide geamul care îi separă, se apleacă spre ea și îi spune pe un ton confidențial:

— Atunci ai greșit locul, frumoasa mea. Ești la New York. Orașul care nu doarme niciodată.

Ea dă din cap și se adâncește, descurajată, în scaun.

— Trebuie să existe liniște undeva, mormăie ea privind în gol afară.

— Pot să vă conduc în Central Park, dar n-ar fi prudent la ora asta din noapte.

— De unde sunteți?

— Din India. Nici acolo nu e foarte liniștit. Dar dumneavoastră?

Ea șovăie.

— Orchard Street. Cred că e mai bine să mă duceți acolo. Da, duceți-mă acasă, vă rog.

Șoferul râde și se îndreaptă spre adresă, pătrunzând curajos în puhoiul de mașini.

— N-aveți decât să vă băgați sub pat și să vă astupați urechile. La fel ca un copil atunci când crede că este un monstru în cameră. Mă tem că e singurul mod de a avea liniște în orașul asta, spune el, glumind pe jumătate.

Elin îi cere s-o lase puțin înainte de destinație, în fața celui mai apropiat magazin alimentar deschis non-stop. Își comandă o ciocolată caldă cu frișcă, într-un pahar mare din carton, cu capac. Îl ia și se îndreaptă încet spre casă. Afară e cald încă, dar vântul îi face pielea de găină. Luna uriașă, strălucitoare și albă își împrăștie razele deasupra caselor. Elin se oprește și își lasă capul pe spate. Pe cer se văd câteva stele nu foarte luminoase, încercând să strălucească prin poluare și luminile orașului.

Își simte inima clocotind. Începe să alerge spre ușa de la intrare și apoi spre ascensor, pe vârful picioarelor din cauza tocurilor înalte. Ciocolata dă pe-afară prin micul orificiu al capacului, pătează mătasea atât de fină a rochiei. Cum ajunge în apartament, apucă pătura de pe canapea și se grăbește spre terasă. Se instalează pe un șezlong, învelită în pledul călduros, și se cufundă în contemplarea cerului și a celor câtorva stele care

reușesc să dea destulă lumină pentru a fi vizibile. Caută constelații, le șoptește numele. Din când în când, își umple gura cu ciocolată caldă. Simte aroma dulce și sățioasă pe limbă. Când băutura se termină, lasă spătarul șezlongului, se întinde pe spate și se pierde în contemplarea cerului.

De data asta nu soneria telefonului ei o trezește, ci primele raze de soare. Lumina îi gâdilă pleoapele și ea le strânge mai întâi, apoi deschide ochii. Dar simte că e prea devreme să se scoale și îi închide la loc. Marea e prea departe ca să se lase legănată de zgomotul valurilor. Trebuie să se mulțumească cu fâșâitul mașinilor care circulă. Ascultă zgomotul străzii, așteptând ca soarele să-i încălzească puțin câte puțin corpul înghețat, încearcă să regăsească somnul din care abia s-a trezit. În zadar. Până la urmă renunță și se strecoară în casă pe vârfurile picioarelor. Pardesiul lui Sam este aruncat pe spătarul canapelei, a lăsat pe masa joasă un pahar de vin pe jumătate gol și o farfurie pe care sunt resturile unui sendviș. Merge până la dormitor fără să intre, îl privește, culcat de-a latul patului. Nu are pe el decât chiloții și doarme cu brațele și picioarele depărtate. Ea zâmbește. Are un aer atât de liniștit. Rezistă tentației de a-l săruta și intră sub duș. Apoi, se demachiază cu grijă de fardul din ajun și apoi se machiază din nou.

La ora opt e gata să plece la studio. Încă n-a ajuns când începe să-i sune mobilul. E Sam.

— Unde ești?

Țipă în telefon, și ea trebuie să depărteze aparatul de ureche.

— În drum spre studio. De ce ești furios? îl întreabă.

— De ce? Pentru că nu te-ai întors azi-noapte. Unde ai fost?

— Bineînțeles că m-am întors! Am dormit pe terasă.

Își dă seama singură că are o voce ciudată când o spune.

— Mă iei de tâmpit? Unde ai fost?

Elin ține mobilul la distanță de ureche și îl lasă să țipe. El repetă de mai multe ori aceeași frază. Când tace, ea îi spune:

— Calmează-te! Uită-te în baie și o să vezi rochia pe care am purtat-o ieri. Am fost acasă. M-am întors înaintea ta. Pur și simplu am adormit pe terasă.

Aude pași, pași furioși. Sam se deplasează prin apartament. Nu spune nimic, dar nu închide: ea așteaptă răbdătoare la capătul firului.

— Ai găsit rochia?

El mormăie un răspuns neclar. Îl aude ieșind pe terasă. Hărmălaia străzii se amplifică. Știe că a lăsat pătura pe șezlong.

— Ce te-a apucat de ai dormit aici?

Vocea e puțin mai calmă.

— Am văzut câteva stele, și luna era atât de frumoasă, așa că am rămas afară ca să privesc puțin. Aveam chef să mă relaxez.

Inima lui Elin bate puțin prea repede.

— Ai privit stelele? Singură?

— Da, Sam. Dar acum trebuie să închid. Sunt așteptată la studio, ne vedem diseară, o să avem timp să vorbim.

— Ești sigură? Nu te întorci târziu?

— Nu știu nimic.

— Nu știi nimic.

— Nu.

Acum vocea lui este o șoaptă.

— De fapt, eu mi-am rezolvat problema. Asta în cazul în care ți-ai pune întrebarea.

Sam a ridicat tonul. A început din nou să se enerveze.

— Poftim?

— Problema mea, la serviciu. Ți-ai dat seama că trebuia să rezolv o situație de criză?

— Da, iartă-mă. Bineînțeles că mi-am dat seama. Ce s-a întâmplat?

— O afacere care până la urmă s-a dus de râpă.

— O să vorbim despre asta mai târziu, promit să te ascult când o să am puțin timp. Îmi pare rău.

— Super. Abia aștept.
Elin îl aude cum oftează adânc.

Trecut
HEIVIDE, GOTLAND, 1979

Erik și Edvin, așezați unul lângă altul pe bancheta de la bucătărie, băteau tare cu lingura în masă.

— Mân-ca-re, mân-ca-re, mân-ca-re! scandau în cor între două ciorovăieli și două hohote de râs.

Elin turnă terciul de ovăz în farfuriile adânci. Maică-sa abia îl făcuse și avea consistența groasă a lipiciului. Înainte de a le putea pune farfuriile pline pe masă, trebuia să lovească lingura de lemn de marginea lor ca să dezlipească bulgării cenușii. Luă din dulap bolul de porțelan în care Marianne punea zahărul pudră. Era un cadou pe care Aina i-l făcuse la ultima ei aniversare. Se pregătea să îmbunătățească puțin clisa tristă, cenușie. Marianne intră în bucătărie pe jumătate adormită. Elin se întoarse imediat, ascunzând zaharnița lipită de burtă, dar era deja prea târziu. Mama o văzuse și veni imediat să i-o smulgă din mâini.

— N-aveți decât să puneți bucăți de măr. Zahărul îl păstrăm pentru ocazii speciale. Ți-am mai spus, Elin. Merele sunt foarte dulci, o să vă ajungă.

— Iartă-mă, mamă. Dar fulgii de ovăz sunt mai buni cu zahăr, mormăi Elin.

Ascultătoare, deschise ușa cămării. Merele erau pe jos, într-o găleată de lemn cu capac. Ea și frații ei tocmai le culeseseră din mărul din grădină. Erau mici și aveau o culoare frumoasă, roșu cu galben.

Elin luă două din ele și le tăie în bucățele pe care le împărți egal în trei farfurii.

— N-am făcut micul dejun decât pentru noi. Nu știam când o să te trezești, se scuză ea.

— Știi foarte bine că nu-mi place terciul de orez. O să beau o cafea, îmi ajunge.

Marianne turnă apă și cafea râșnită în filtru și îi dădu drumul. Camera se umplu de un lung șir de gâlgâieli și șuierături. Răscroiala rochiei de casă îi lăsa la vedere sânii goi, palizi și umflați, cu mameloanele întărite de frigul care domnea în

bucătărie. Simțind privirea lui Elin, își strânse rochia pe ea și își legă cordonul.

— Puteți merge azi la școală pe jos?

Elin aprobă.

— Nu mai este benzină?

— Ba da, mai e puțină, dar înțelegi… E mai bine s-o păstrăm ca să putem merge la Visby, într-o zi. Dacă vreți, puteți veni și voi, tu și Fredrik. O să fie recompensa mea dacă mergi la școală împreună cu băieții tot restul săptămânii. Cred că azi nu plouă, adăugă ea, aplecându-se ca să privească norii negri prin fereastra bucătăriei.

Fața lui Elin se lumină.

— Când mergem la oraș, o să putem cumpăra pantofi de sport? Mă rog, pentru Erik și Edvin, dacă n-avem bani, eu pot să mă lipsesc. Dar pe ei îi dor picioarele când joacă fotbal.

Marianne nu-i luă în seamă întrebarea și se apucă să spele vasele. Blanka se învârtea în jurul ei și dădea din coadă.

— Ți-e foame? Și tu vrei să mănânci?

Elin se așeză pe vine ca să scarpine după urechi cățelușa negru cu alb, un border collie, care își lipi botul de obrazul ei și i-l linse. Fata o mângâie cu putere pe spate. Cățelușa își puse labele din față pe coapsele ei, ca și cum voia o îmbrățișare. Elin căzu pe spate și rămase întinsă pe jos.

— E atât de slabă, i se simt coastele când pui mâna pe ea! N-avem nimic de mâncare să-i dăm? își întrebă ea mama, care se așezase la masă cu cafeaua aburindă și țigara.

Ea îi făcu un semn din bărbie spre cămară.

— E un sac de crochete. L-am furat de la bunica. Au atâția câini acolo, că nici măcar n-o să observe că lipsește unul. I-am șterpelit și un pachet de țigări.

Râse și bău o gură de cafea.

Elin se ridică și luă castronul câinelui în cămară. Măsură cu grijă crochetele cu ajutorul unui dozator. Când puse castronul pe jos, Marianne îi arătă cu un semn din cap un castron mai mic pus alături.

— Nu uita pisica! Apropo, ai văzut-o de curând pe Miette? Nu mai vine să mănânce aici de câteva zile, spuse ea.

Elin scutură din cap. Blanka se aruncă pe castron înainte ca ea să fi avut timp să-l pună din nou pe jos.

— Ai furat crochete și pentru pisică?

— Nu, nici chiar așa. Dar nu-ți face griji, e pisică. Cu siguranță se descurcă vânând șoareci și păsări. În schimb, mă întreb unde s-a dus. Sper să n-o fi călcat mașina, continuă ea.

Elin observă fața mamei. Avea impresia că descoperă pe ea un ușor zâmbet, dar poate i se părea. Se gândi la asta pe drumul spre școală și imaginea o chinui toată ziua. Miette era pisica ei, numai pisica ei.

Pe cer alergau nori rari, iar un soare timid luase locul burniței matinale. Întorcându-se de la școală, Erik, Edvin și Elin se jucau de-a v-ați ascunselea. Regula jocului nu avea nimic complicat, cei care se ascundeau trebuia pur și simplu s-o facă înaintând spre fermă. Și schimbau locurile între ei pentru a ajunge fiecare la cel care căuta. Edvin râse în hohote când Elin îl descoperi cățărat în vârful unui pom. Băiatul își petrecea tot timpul cățărându-se peste tot și cât mai sus posibil. Elin îl certă:

— Ești prea sus, Edvin. Într-o zi o să cazi și o să-ți rupi un picior.

— Nu-ți face griji pentru el, Elin. E mai puternic decât crezi, îi spuse Erik, ajungând lângă ea la rădăcina pomului.

Edvin îi observă de sus, de pe creanga lui, timp de câteva secunde, apoi sări pe pământ, cu brațele în aer și degetele depărtate, ca și cum considera că mâinile țineau loc de parașută. Elin scoase un țipăt, dar, împotriva oricărei așteptări, băiatul aterizâ foarte bine, părând încântat.

— Vezi, e o maimuță, dar e și o pasăre, spuse Erik glumind.

Edvin se lipi de trunchiul copacului și se apucă să numere cu voce tare. Elin și Erik alergară să se

ascundă cu câțiva metri mai în față, iar jocul o luă de la capăt.

Până ajungeau pe aleea care ducea spre casă, aveau timp să se ascundă de opt ori. Erik număra întotdeauna totul. Elin îl necăjea și îl trata ca pe un matematician nebun. Era cald și aveau obrajii roșii de efort și de râs.

În momentul când intrară în curtea fermei, Elin avu timp doar cât să vadă o umbră strecurându-se în spatele casei. Cineva se îndrepta spre ascunzătoarea ei. Simți cum inima îi bate mai repede și încremeni. Silueta se mișca de parcă era gata să lase jos ceva sau să adune un obiect de pe jos. Elin își înghiți saliva. Maică-sa îi descoperise locul, poate găsise și borcanul.

Speră că nu era decât Fredrik care ajunsese înaintea lor.

Încetini, lăsându-și frații s-o ia înainte; ei o luară la goană, bălăngănind ghiozdanele și împingându-se unul pe altul.

Elin se strecură de-a lungul fațadei și dădu colțul zidului. Spectacolul care o aștepta o făcu să scoată un urlet sfâșietor. Maică-sa ținea unul dintre pisoi de labele din spate. Soare. Era ud, capul îi atârna, inert. Ea îl aruncă pe jos unde se alătură altor două cadavre. Se aplecă spre sacul de iută și scoase încă unul. Pluto. Indiferentă, îl scufundă în rezervorul cu apă de ploaie și îi ținu sub apă. Elin se aruncă peste ea și o trânti pe spate. Capul lui Marianne se lovi cu putere de pământ. Apoi Elin se întoarse repede spre cisternă și apucă pisoiul de coadă. Încercă să-l maseze, dar era deja prea târziu. Capul lui mic căzu moale într-o parte.

Elin se prăvăli peste maică-sa și o izbi cu picioarele și pumnii.

— Criminalo! urla ea. Criminalo!

Marianne o apucă de încheieturi și o lipi la pământ, pe spate. Elin n-avea nicio șansă. Maică-sa o privea în ochi.

— Acum o să taci, auzi? îi urlă în față.

— Sunt pisicile mele! Miette este a mea, pisoii ei sunt ai mei! Criminalo! urlă Elin încercând să scape din strânsoare.

— Nu avem cu ce să hrănim încă cinci pisici. Nu pricepi asta, idioată amărâtă?

Mama îi eliberă o mână și îi trase o scatoalcă răsunătoare.

Urechea lui Elin începu să țiuie și obrazul îi ardea. Profită de ocazie ca să fugă, trase un șut în tibia lui Marianne, luă din zbor sacul de iută în care se mai afla ultimul pisoi, alergă spre grajd și se urcă în pod. Miette plecase deja, cuibul era gol, numai paiele ușor turtite dovedeau că fusese acolo de curând. Elin se așeză, o luă pe Venus pe genunchi și o mângâie îndelung pe mica supraviețuitoare.

— O să am grijă de tine. Îți promit că n-o să mori, șopti ea, cu obrajii scăldați în lacrimi.

Cizma de cauciuc era căscată la vârf. La fiecare pas intra apa înăuntru. Când mergea prin ploaie, Elin se străduia să țină piciorul cât mai drept. Mergea șchiopătând, până când făcea cârcei la degetele mari. Cu toate astea, ciorapul se uda și o lua repede frigul. O luă pe drumul peste câmp. *Pleosc, pleosc, pleosc* făcea talpa absorbită de pământul argilos. Punea mai întâi călcâiul, ca să nu cadă, și ca să nu fie obligată să îndoaie degetele de la picioare. Acolo, la capătul câmpului, se afla casa lui Gerd și a lui Ove. Pisoiul era în buzunarul ei, îi simțea mișcările pe coapsă. Lui Gerd nu i-ar veni niciodată ideea să-l omoare și sigur va accepta să aibă grijă de el. Avea chiar să-l lase într-un loc unde îl va găsi ușor.

Elin o luă discret pe lângă clădirea spoită în galben, lipindu-se de pereții grosolan fățuiți. Ajunsă în colțul casei, supraveghe atent împrejurimile, apoi alergă cât putu de repede până la verandă. Se ridică pe vârful picioarelor și se uită pe fereastră. Lumina era aprinsă în bucătărie, dar nu-i văzu nici pe Gerd, nici pe Ove.

— Ce faci acolo?

Vocea groasă a lui Ove o făcu să tresară. Îi puse o mână pe umăr. Elin rămase încremenită în loc. Privi în stânga și în dreapta, dar nu se întoarse.

— N-ai poftă de o mică gustare? Gerd este în casă. Intră, micuțo.

Pisoiașul i se fâțâia în buzunar și speră că Ove nu-l va vedea prin stofa. Ușa se deschise și ieși Gerd.

— A, chiar persoana pe care speram s-o văd! strigă ea, încântată.

— De ce?

— Îmi place la nebunie să primesc vizite neașteptate, mai ales când este vorba despre o fetiță drăguță, așa ca tine. Intră, mă pregătesc să coc ceva, am pus niște rulouri la cuptor.

Îi ținu ușa deschisă, Elin își strânse jacheta în jurul ei, puse mâna pe pisoi în fundul buzunarului și urcă scările verandei. Stratul gros de noroi lipit de tălpi lăsa urme pe unde trecea.

— Tu ești bine-venită, dar, în schimb, cizmele alea nu intră în casa mea. Stai jos, o să te ajut să ți le scoți.

Gerd apucă unul dintre călcâie și trase foarte tare. Talpa se căscă și lăsă să se vadă degetul mare al lui Elin. Șoseta albă era murdară și udă.

— Și, de altfel, cizmele astea ar face bine să rămână aici pentru totdeauna. Ar fi timpul ca maică-ta să-ți cumpere o pereche nouă.

Elin scutură cu putere din cap. Gerd ținea cizma cu vârful degetelor, legănând-o ca și cum voia să-o arunce departe, peste peticul de iarbă, până la grămada de gunoi din fundul grădinii.

— Nu! Sunt ale mele!

Elin sări de pe scaun, apucă cizma în momentul în care crezu că Gerd avea s-o arunce și coborî din nou treptele. Tremură de silă și de frig când piciorul atinse pământul ud. O ridică și sări într-un picior pe cea cu care era încă încălțată.

— Dar, copila mea, n-aveam de gând să-ți iau cizmele! Iartă-mă că te-am făcut să crezi asta.

Gerd veni s-o strângă la piept, dar dintr-odată o îndepărtă, ținând-o la distanță.

— Simt ceva mișcând. Ce ai în jachetă, micuțo?

Băgă mâna în buzunarul lui Elin și scoase pisoiul tigrat.

— Dumnezeule! Dar unde l-ai găsit?

— Te rog, vrei să ai grijă de el? Se numește Venus, spuse Elin în șoaptă. Altfel mama o să-l omoare, deja i-a omorât pe toți ceilalți.

Gerd lipi pisoiul de obraz, îi mângâie blănița moale.

— Ove, strigă ea. Ove, vino încoace, ai văzut vreodată ceva atât de drăguț? Avem un nou locatar.

Îi făcu cu ochiul lui Elin și o luă de mână.

— Întotdeauna am vrut să am o pisicuță. Cum ai ghicit? Știi că ești tare?

Prezent
NEW YORK, 2017

Elin duce un buchet de crini albi pe braț și o pungă cu produse de patiserie fină în mână. Nu-i mai rămâne mult timp, dar se întoarce totuși cu pași mărunți în apartament. Parfumul puternic al florilor îi gâdilă nasul.

Când ușile ascensorului se deschid în holul de la intrarea în apartament, dă nas în nas cu Sam. Este îmbrăcat în blugi, cu o șapcă pe cap și, evident, pleacă undeva. Cu legătura de chei într-o mână și portofelul în alta, pare surprins. Ea îi întinde buchetul.

— Deja te-ai întors? Și cu flori? E un accesoriu pe care l-ai adus de la studio?

— Deloc. Le-am cumpărat pentru tine de pe drum. Îți plac crinii.

— Scumpo, asta era acum mult timp.

Elin zâmbește și îi întinde buchetul lui Sam.

— Îți mai aduci aminte de Paris? Când îmi cumpărai crini, iar eu cumpăram trandafiri, când de fapt ar fi trebuit să fie invers. Îți amintești câți ani ne-a luat ca să ne dăm seama cine ce prefera? spuse ea, râzând.

Privirea lui Sam se tulbură. Ea își dă seama că își amintește.

— Da, îmi aduc aminte foarte bine, mormăi el, cu o mișcare din cap puțin cam rigidă. Dar acum trebuie să plec.

Elin continuă să-i taie calea.

— Unde te duci?

— E un meci pe care vreau să-l văd în seara asta. Merg mai mulți colegi și am decis să-i însoțesc. M-am săturat să-mi petrec serile singur acasă.

Elin întinde cealaltă mână, cea cu punga. Mirosul de patiserie caldă le urcă în nări.

— Am adus pateuri. Mi se pare că stabiliserăm să stăm de vorbă în seara asta. Ți-am promis chiar că o să te ascult.

— Am crezut că sunt vorbe în vânt.

— Absolut deloc. Așa m-am gândit. Te rog? Nu vrei să rămâi ca să putem discuta puțin?

— Nu. În seara asta am decis să fac altceva decât să-mi petrec viața așteptându-te.

Elin simte că începe să se enerveze.

— Muncesc mult, recunoaște ea, făcând ca de obicei un zid de apărare din trupul ei. Asta este. Dar mi-e dor de tine.

Sam ridică mâinile ca pentru a se apăra și îi aruncă furios:

— Termină cu palavrele. Și dă-te la o parte, din cauza ta o să întârzii. Își croiește drum și urcă în ascensor. Nu mă aștepta.

Elin își aruncă în zbor pantofii. Lasă punga cu croasanți pe jos și își scoate rochia peste cap.

— Așteaptă-mă, te rog. Vin cu tine. Doar o clipă, să mă schimb. Nu durează mult, jur.

Sam oftează zgomotos. Ușa ascensorului începe să se închidă.

— Elin, nu pricepi că e prea târziu? Acum e rândul tău să stai singură acasă, îi spune în timp ce crăpătura ușii se face tot mai mică, până dispare.

Și ea se trezește încremenită în fața ușii, în tanga și în sutien.

Elin umblă dintr-o încăpere în alta prin apartamentul pustiu.

Are atât de mult de pierdut.

Mobilele. Operele de artă. Se oprește în fața fiecărui tablou și admiră subiectele pânzelor pe care le-au ales împreună, cu grijă, ea și Sam. Culorile lor întunecate, motivele abstracte. Niciuna dintre ele nu reprezenta ceva real și recognoscibil.

Întotdeauna i-a plăcut pictura. Acea capacitate de a distinge frumosul de urât care, într-o anumită epocă, nu se exprima decât prin schițe spontane pe o hârtie subțire de desen s-a transformat astăzi într-un univers de ulei, de acrilic și de fotografie. Lucruri bine cotate, realizate de artiști renumiți.

Opere bine cotate. Își dă seama de vanitatea acestui ultim gând și continuă vizita propriului apartament. Totul e la locul lui, totul este studiat în cele mai mici amănunte. Obiecte rafinate sunt puse cu grijă pe mese și biblioteci. Statuete, scrumiere, lămpi. Ca mici naturi moarte, instalații în sensul artistic al cuvântului. O armonie de forme și de culori.

Fotografii ale lui Alice făcând pași de dans sunt aliniate pe o etajeră. Ia o ramă: pe fotografie, fetița ei este încă foarte mică. Elin strânge la piept fotografia copilului care nu mai există. O altă fotografie arată o femeie tânără, frumoasă, care dansează cu mișcări hotărâte și sigure. O parte din Sam și din ea, și totuși, o ființă unică. Cea mai frumoasă creatură pe care ea a văzut-o vreodată. Îi trimite trei emoticoane cu inimioare roșii ca să-i spună că se gândește la ea.

Elin trage adânc aer în piept și se așază greoi pe canapea. Pune pe masa joasă fotografiile acestei copile care a fost cândva a ei. O privește așa cum te uiți la un idol. Este atât de drăguță cu fustița ei de tul și corsajul alb, strălucitor!

Alături de ramă se află un teanc de cărți. Una dintre ele poartă pe spate numele ei, cu litere mari de tipar. Elin Boals. Cartea conține o galerie de portrete pe care ea le-a făcut diferitelor celebrități. Oameni frumoși. În decoruri frumoase. Fotografii frumoase. O întreagă lume în care frumusețea și reușita merg mână în mână.

Niște stele pe firmamentul gloriei lor.

O doare burta. Are crampe. Își masează încetișor stomacul, ca și cum aceste gesturi liniștitoare fac să dispară durerea. Afară începe să se înnopteze. A trecut mult timp de când n-a mai fost acasă când era încă zi, mult timp de când n-a avut timp să se gândească la ea.

Suprafața mesei joase este incredibil de vie, până acum n-a observat niciodată asta. Lemnul, fisurile tăbliei. Ca și cum e tăiată direct din trunchiul unui

copac. Ca și cum o mică bucată de natură a intrat în salonul ei.

Se întinde pe sofa, își ridică genunchii până la burta care o doare. Închizând ochii, vede apărând o pădure, trunchiuri brun-roșcate și un umbrar verde-închis și stufos. Printre copaci vede alergând un individ care apare, apoi dispare din nou. Departe, apoi foarte aproape. O privește. Are un aer grav și plin de reproș. E ca un film care defilează pe sub pleoapele ei. Îl recunoaște pe Fredrik. Ce vrea? De ce s-a întors dintr-odată în viața ei atunci când nu mai era decât o vagă amintire?

Dispare din nou. Copacii se unduiesc de parcă ar fi la fel de mlădioși ca firele de iarbă pe câmp. Le urmărește mișcarea în gând, se lasă legănată până adoarme.

E trezită de întoarcerea lui Sam. Apartamentul e cufundat în întuneric, numai lumina orașului se reflectă pe pereți. A adus cu el un prieten. Vocile lor zgomotoase o smulg din somn înainte chiar să se deschidă ușile ascensorului.

Este îmbrăcată tot în lenjerie. Ei intră râzând și vorbind tare, părând foarte binedispuși. Deduce de aici că echipa lor a câștigat. Se face foarte mică, încearcă să se facă una cu spătarul canapelei, dar nu e suficient s-o apere de privirile lor când aprind lumina. Prietenul lui Sam se întoarce, jenat. Elin îl privește pe Sam în ochi, fără să clipească. El îi aruncă o pătură și izbucnește în râs. Probabil amețit de prea multă bere.

— A, ești aici? spuse el, mirat.

Elin se înfășoară în pled și o șterge spre dormitor. Rochia zace tot pe jos, la intrarea în dressing, dar nu-și dă osteneala s-o ridice. Îi aude pe cei doi bărbați râzând, deschizând ușa frigiderului și desfăcând niște sticle de bere.

Când se întoarce îmbrăcată și cu părul strâns într-un coc, îi găsește instalați pe terasă. Răcoarea nopții intră în living prin geamul mare, deschis. Are pielea

de găină sub rochia încheiată cu nasturi în față, ca o cămașă. Când era aproape gata să li se alăture, zărind focul făcut în grătar, rămâne nemișcată în prag. Flăcările se ridică foarte sus, și scântei portocalii se împrăștie în întuneric. Sam își dă seama de prezența ei. Are în mână un pachet cu cârnați.

— Vino! Vino să stai jos și mănâncă cu noi, îi strigă el, în toane bune, bătând cu mâna în scaunul de lângă el.

Elin scutură din cap și dă înapoi.

— Nu, mulțumesc, vă las. Tocmai mi-am amintit că mai am mult de lucru. Trebuie să mă întorc la studio.

Elin are calendarul sub ochi, și Sam e on-line, pe difuzor. Ea își verifică planificarea, săptămână după săptămână, și sfârșește prin a spune în șoaptă o dată, foarte îndepărtată în timp.

— Agenda mea e plină pentru următoarele săptămâni, îmi pare foarte rău, nu găsesc nici cel mai mic loc liber. O să trebuiască să continui singur, declară ea.

— Cum așa singur? Despre ce vorbești? Nu putem întrerupe terapia chiar la mijloc. E important. Dacă vrem… să avem un viitor împreună.

— Mmm, mormăie ea plictisită.

Și-a închis agenda electronică și admiră imaginea de pe fundalul ecranului calculatorului. Este o fotografie a grădinii care a servit drept decor la ultima ședință foto. Ușa albastră tronează în mijloc. Ajustează saturația, culoarea devine mai clară.

— Alo!

Elin tremură auzindu-l pe Sam țipând la capătul firului.

— Da, iartă-mă. Asta nu va fi posibil. De fapt, de ce ne chinuim cu ședințele astea?

— Mă asculți măcar?

— Ei da, așa cred.

— Crezi?

Sam țipă atât de tare încât ea trebuie să dezactiveze difuzorul. Ceva mai departe, în studio, îl

vede pe Joe agitându-se, stânjenit, pe scaun, cu toate că poartă căști. Lipește telefonul de ureche și se îndepărtează de birou.

— Cauți probleme acolo unde nu sunt, șopti ea. Dacă tu crezi că e nevoie de terapie, du-te fără mine, e mai bine.

— A, da, și ți se pare că e mai bine să mă duc singur. Perfect, așa știu cum stau.

Acestei ultime fraze îi urmă o tăcere. O tăcere mult prea lungă.

— Alo, spune Elin după un timp, fără să capete răspuns.

Sam închide. Ea rămâne o clipă cu telefonul la ureche, ca și acum se aștepta să-i audă din nou vocea. În cele din urmă, renunță și se întoarce la calculator și la fotografia cu ușa albastră care ocupă tot ecranul.

Seamănă atât de bine cu ușa din amintirea ei. Se miră de amănunte, de tot ce readuce la viață prin ea. Culoarea jupuită, dungile negre dintre trăsăturile pensulei, cheia. Vocea lui Joe o smulge din gânduri. În picioare, alături de ea, privește spre scară cu un aer preocupat.

— Haide, să mergem, n-ai auzit că au venit?

Elin ridică fruntea, aproape în transă.

— Au venit? Cine?

— Termină, acum începi să mă îngrozești.

Elin întoarce capul și aruncă discret o privire peste balustradă. Recunoscând actrița care așteaptă în studio, îmbrăcată în negru, cu ochelarii ei de soare, se ridică atât de brusc, încât răstoarnă scaunul.

Trecut
HEIVIDE, GOTLAND, 1979

Mergeau unul lângă altul pe șosea. De fapt, prin mijlocul șoselei. În împrejurimi nu era nimeni, nici cel mai mic zgomot. Elin urma linia continuă ca și cum ar fi mers pe sârmă, ținându-și echilibrul cu brațele depărtate, iar Fredrik trăgea șuturi în pietre făcându-se că joacă fotbal cu ele. Uneori îi dădea o pasă lui Elin, dar ea continua să facă pe echilibrista și nu le prindea. Nu-și vorbeau. Cuvintele nu-și aveau rostul.

Dintr-odată, o mașină răsări de nicăieri. Era Micke. Ca de obicei, mergea mult prea repede. Văzându-i, frână brusc, împroșcând pietriș în toate direcțiile. Coborî geamul.

— Chiuliți de la școală?

Fredrik scoase un oftat.

— Nu.

— Atunci grăbiți-vă să vă întoarceți, am de lucru pentru voi la fermă.

Micke porni din nou în scrâșnet de roți. Fredrik luă o piatră și o aruncă din toate puterile în direcția mașinii. Zâmbi cu mulțumire văzând că reușise să atingă bara din spate.

— De ce ai făcut asta? îl întrebă Elin luându-i mâna.

— E un idiot. Toată lumea știe.

— Totuși, e tatăl tău.

— Da, și ce? Și tatăl tău e un idiot, nu? sugeră Fredrik, ridicând din sprâncene cu un aer întrebător.

— Posibil, dar pentru asta n-o să arunc cu pietre după el. Mi-ar plăcea să se întoarcă acasă. Poate fi bun uneori. Tatăl tău nu e niciodată bun?

În loc de orice alt răspuns, Fredrik scoase un mormăit și continuă să meargă, luând-o puțin înaintea lui Elin.

— Mama zice că în curând o să ne mutăm. S-a săturat.

— Atunci, chiar o să divorțeze?

— Da, așa cred. Aseară s-au certat, și am văzut actele pe masa de la bucătărie, spuse Fredrik, oprindu-se din nou.

Elin îi puse mâna pe umăr.

— Tu n-o să pleci de aici, sper? N-o să plecați de tot din Heivide?

— Nu, nu te îngrijora. Fără îndoială, eu și mama ne vom instala la bunici. Nu e foarte departe de aici.

Continuară să meargă în tăcere. Elin începu din nou să urmărească linia din mijloc, iar Fredrik se apucă să meargă pe margine, unde găsea ușor pietre în care putea da cu piciorul.

Ajungând la intrarea în oraș, Elin scăpă pe loc de rucsacul din spate și îl aruncă la întâmplare în iarbă. Sări peste gardul scund care înconjura casa Ainei și îi făcu semn lui Fredrik să facă la fel. El șovăi.

— Imaginează-ți că a văzut că am fost noi aseară!

Elin scutură din cap.

— Nu există niciun risc. Îți amintesc că vorbim despre Aina. A uitat deja povestea, e bătrână și nu mai e întreagă la minte. Am nevoie de o carte nouă pentru școală.

Fredrik sări și el obstacolul și amândoi traversară în fugă pătratul de grădină din fața casei. Pereții erau mâncați de mușchi uscați. Ciulinii creșteau înalți și deși, ca niște statui ciufulite și înțepătoare. Florile lor violete erau toate sfrijite și nu mai rămăseseră în capătul tijelor decât ciorchini rotunzi și cenușii plini de semințe. Fredrik se distra rupându-le în mers și risipindu-le în iarbă. Elin urcă scara verandei din trei pași și bătu la ușă.

Trecu destul de mult timp până ce bătrâna veni să deschidă. Cu urechea lipită de ușă, îi auziră pașii târșiți și gâfâielile din cauza efortului.

— Marianne? Gerd? Voi sunteți? croncăni femeia ajunsă la capătul puterilor.

Elin apăsă clanța și deschise. Fața Ainei se lumină când văzu cine erau musafirii.

— A, prietenii mei, ce bucurie să vă văd! Credeam că e Gerd care vine să-mi aducă

cumpărăturile pe care le-am lăsat la magazin pentru că eram prea obosită să le car, exclamă ea, cu mâinile lipite de obraji. A, dar atunci nu ne putem mulțumi cu o cafea! O să vă fac un sirop și niște prăjiturele.

Elin aprobă, încântată, și făcu un pas spre intrare. Din casă ieșea un miros puternic de amoniac. Bluza Ainei era plină de pete. Pe bărbie îi creșteau fire lungi de păr cărunt.

Biblioteci mari, pline de cărți, acopereau pereții, atât în vestibul, cât și în salon. Trecând pe lângă ele, Elin le mângâie cotoarele. Erau atâtea, încât nu le citise pe toate. Aina îi dădea câte cărți voia. Și de fiecare dată când veneai s-o vezi îți oferea biscuiți.

— Ți-au rămas prăjituri cu nucă? întrebă Elin.

— Sigur. Tocmai am făcut din nou, nu mai târziu de ieri. Știu că sunt preferatele tale. Intrați, intrați, copiii mei! După gustare o să facem o partidă de cărți, bine? Gerd și Marianne sunt mereu prea grăbite când vin să mă vadă. Dar voi aveți puțin timp de dăruit unei doamne bătrâne, nu-i așa?

Fredrik și Elin se așezară fiecare pe un scaun în bucătărie și așteptară răbdători privind-o pe Aina îndoind sucul de soc cu apă, într-o carafă împodobită cu trandafiri, și punând prăjituri cu nucă pe o farfurie asortată. Abia avu timp să le pună pe masă, că două mâini sprintene se și înfruptaseră. Scaunul scârțâi sub greutatea Ainei, când se așeză și ea. Imediat, luă cărțile de joc din buzunarul bluzei și începu să le amestece conștiincios.

— Mmmm, sunt cei mai buni biscuiți de pe întreaga Terra, mormăi Elin, ronțăind o îmbucătură moale și dulce.

Scoase nuca înfiptă în mijloc și o strecură în buzunar ca să i-o dea lui Edvin la întoarcere. Fratele ei mai mic era înnebunit după nuci.

Aina împărți cărțile și fiecare își strânse teancul. În afară de tic-tacul regulat al pendulei cu cuc de pe perete, bucătăria era cufundată într-o tăcere adâncă. La fiecare jumătate de oră și la fix, o pasăre ieșea din ceas și cânta.

Brusc, Fredrik sări din scaun, cu fruntea acoperită de o sudoare rece.

— Nu mai pot rămâne. Trebuie să plec, imediat. Am uitat total că i-am promis tatei să mă întorc să-l ajut la fermă. O să fie furios.

Plecă fără să aibă timp să-și îmbrace jacheta. O mânecă îi atârna pe jos în urmă, în timp ce el o luă la goană. Elin și Aina nu se ridicară. Aina amestecă din nou cărțile și le împărți. Se apucară să se joace. Biscuiții erau tot mai puțini. Numărul nucilor creștea în buzunarul lui Elin. Aina se ridică să caute o carte pusă pe bancheta de la bucătărie.

— Uite ce am găsit pentru tine. Nu reușeam să dau de ea. Trebuie neapărat s-o citești, spuse cu un zâmbet larg, întinzându-i cartea lui Elin. Dar ai grijă să n-o strici, mama mi-a dat-o când aveam vârsta ta.

Coperta era tocită și galbenă, iar titlul scris cu roșu, cu litere mari, de tipar. Deasupra titlului era o fetiță desenată în alb și negru, cu excepția părului care avea aceeași culoare roșie ca titlul.

— Despre ce este vorba?

— Despre o fetiță ca tine. Mă faci să mă gândesc puțin la ea. Sunteți la fel de ingenioase și una, și cealaltă.

— Ce înseamnă „ingenios”?

Aina pufni în râs.

— Înseamnă cineva ca tine, care pune multe întrebări și care se descurcă în orice situație.

— Nu mi se pare că are un aer prea amabil.

Elin privi ilustrația cu o mutră bănuitoare.

— Probabil că ilustratorul n-a fost prea amabil. Sunt sigură că fetița o să-ți placă, o să vezi.

— Pot s-o iau la școală, ca lectură personală?

— Da. Dacă ești atentă.

Elin strecură cartea în alt buzunar al jachetei, unde era în siguranță. Aina turnă puțin lapte în farfuria goală și o însoți pe Elin până la ușă, cu greutate. Îi întinse musafirei farfuria.

— Fii drăguță și pune asta pe trepte, ca spiridușii să aibă ceva bun pentru diseară.

— Dar nu există cu adevărat, nu?

Elin șovăi în prag.

— Vorbești despre gnomii care trăiesc sub pământ? Sper că da!

— Dar de ce?

— Pentru că altfel aș vrea să știu cine mănâncă toate bunătățile pe care le pun afară! Și apoi cine va avea grijă de mine când mă vor îngropa, dacă nu există?

Aina îi făcu cu ochiul. Elin continuă să șovăie. Rămase înțepenită pe prispă, cu farfuria în mână, la jumătatea drumului între ușa de la intrare și prima treaptă.

— Pui într-adevăr de mâncare afară în fiecare seară? Și în fiecare dimineață găsești farfuria goală?

Se aplecă și puse farfuria pe treaptă. Aina aprobă din cap.

— Poate sunt pisici. Te-ai gândit la asta? o întrebă Elin.

— Da.

Aina izbucni în hohote gâlgâite de râs. Ca și cum avea burta plină de apă care se transforma într-un ocean pe care râsul ei îl agita. Atât de tare râdea, încât se ținea de burtă.

— Haide, du-te acasă, scumpa mea. Mama ta se întreabă probabil unde ești. Și începe cartea în seara asta, o să te facă să te gândești la alte lucruri.

Văzându-și mama cum își stinge țigara direct pe masa de pin, Elin se opri în pragul ușii. O privi strivind nervos chiștocul de țigară chiar pe suprafața lemnului, până îl răsuci, apoi aruncându-l în chiuvetă cu o țintă perfectă. Un nou punct negru se alătură celorlalte pe tăblia tocită. Lumina nu era aprinsă, asfințitul desena umbre în încăpere. Pe masă, alături de ea, era pus un pahar aproape gol, având pe fund puțin lichid transparent. De frică, Elin dădu înapoi. Presimțind furia lui Marianne, voi să alerge să-și întâlnească frații care se jucau la primul etaj și dădeau puțină viață casei. Dar nu fu destul de iute.

— Intră, Elin. Vino mai aproape, să te văd, o luă la rost maică-sa cu voce de bețivă.

Elin făcu un pas în bucătărie, se opri în fața mamei, cu capul plecat.

— Unde ai fost?

— Ne-am dus la Aina. A vrut să joace cărți. Gerd zice că are nevoie de companie. E tot timpul singură.

Marianne dădu din cap.

— Biscuiții pe care i-ai mâncat acolo te-au săturat?

Elin aprobă.

— Ei da, cred.

— Cu atât mai bine. Băieții au gustat ceva, și ei au mâncat destul pentru astăzi.

Marianne purta o bluză din satin roșu. Avea părul dat cu fixativ și bretonul creț îi stătea pe cap ca o perucă.

— Ești frumoasă. De ce te-ai machiat?

Ea trecu cu mâna pe tăblia mesei, pipăi cu degetele urmele care desenau o hartă a vieții lor împreună. Descifră semnele furiei în spatele fiecărei arsuri de țigară. Momentele de bucurie exprimate prin petele de vopsea. Privi dungile, petele de cafea vărsată. Își îndesă unghiile în crăpătura care vorbea despre ziua când găsise un cuțit înfipt până la plăsele în lemn.

La intrare, auziră clapa capcanei de șoareci zdrobind ceafa uneia dintre nenumăratele victime care făcuse greșeala de a veni să se pună la adăpost de umezeala de afară. Elin tresări auzind capcana pocnind și ricoșând pe parchet. Animalul nu chițăi. Uneori, sărmanii micuți nu mor din prima.

— Unul mai puțin pentru Miette, constată Marianne indiferentă, ridicându-se de pe scaun.

— Aștepți o vizită?

— Nu văd cine ar putea veni să mă vadă.

— Micke, poate. Ce tot pui la cale cu el? E tatăl lui Fredrik, îți amintesc.

— Nu te băga în ce nu te privește.

— Fredrik mi-a zis că părinții lui o să divorțeze. Că mama lui nu mai poate.

— A spus el asta?

— E din cauza ta?

Marianne ridică din umeri și făcu un pas spre cămară. Dar se ținea cu greu pe picioare și trebui să se oprească. Partea de sus a corpului i se legăna încetișor. După câteva secunde, făcu o nouă încercare să ajungă la cămară, un pas, al doilea, apoi păru să se arunce pe clanță. Scotoci pe rafturi până ce puse în sfârșit mâna pe un pachet rotund de pâine Wasa din care rupse două bucăți mari.

Câteva firimituri căzură pe jos, și Blanka nu întârzie să vină să le adune cu limba. Elin aprinse plafoniera și lumina crudă a neonului scoase în evidență ochii strălucitori de lacrimi ai mamei, genele pline de rimel care se lipeau între ele și fardul care curgea lăsând în urmă dâre cenușii. Întoarse capul și își șterse pe ascuns obrajii. Elin se apropie de ea, șoldurile atingându-li-se aproape. Rămaseră o clipă așa, fără să spună nimic, în timp ce mama punea unt pe feliile de pâine tare, având grijă să râcâie bine și să bage cuțitul în găuri ca să nu risipească untul.

— Nu te îngrijora, o să scăpăm din asta, mamă, șopti Elin.

Mișcarea cuțitului încetă.

— Trebuie să-mi găsesc ceva de lucru. Nu contează ce.

Elin îi luă cuțitul din mâini și continuă să pună unt pe pâine. Marianne deschise frigiderul și scoase o bucată de brânză. Edvin și Erik coborâră din camera lor și veniră să li se încurce între picioare. Bucătăria răsună dintr-odată de întrebări la care Marianne nu răspundea. Elin îi alungă, și ei plecară să se dondănească în altă parte. Urmară lacrimi și țipete. Ca să termine, Marianne puse cu un gest brusc farfuria cu tartine pe masă. Pocnetul sec al faianței pe lemn îi făcu pe micuți să tacă.

Apoi părăsi camera fără o vorbă, târâindu-și pașii nesiguri. Elin văzu bluza frumoasă de satin căzând pe jos pe podeaua de la intrare.

N-o mai văzură în seara aceea. Elin îi îngrămădi pe Erik și pe Edvin în același pat. Apoi se duse să caute cartea pe care i-o dăduse Aina și o luă cu ea sub pătură. La lumina slabă a razelor unei lămpi de buzunar, începu să citească *Anne de la Green Gables.*

— Gerd! Gerd! striga Fredrik în timp ce alerga.

Elin fugea în spate, încercând să se țină după el, dar el era mai iute.

Gerd ieșise prin ușa de sticlă, puse mâna la ochi ca să distingă în lumina care îi bătea în ochi ce putea stârni asemenea hărmălaie. Văzându-i pe Fredrik și Elin, coborî treptele prăvăliei și se grăbi să le iasă înainte. Fredrik continua să-i strige numele.

— Dar ce v-a apucat, copii, de țipați așa?

Deschise brațele grăsuțe și îi cuprinse pe amândoi. Elin hohotea și își ascundea fața lipind-o de trupul ei cald.

— Aina, este…

— Am intrat…

— Pentru că nu ne-a deschis…

— Doar zace acolo…

— Nu mișcă deloc…

Tăcură. Lacrimile îi curgeau pe obraji lui Elin. Fredrik respira greu. O trăgea pe Gerd de mânecă să-i însoțească. Ea începu să alerge împreună cu el, stângace și neîndemânatică. Apropiindu-se de casa Ainei, Elin și Fredrik i-o luară înainte. Săriră gardul și o așteptară de partea cealaltă. Când Gerd li se alătură, o ajutară amândoi să treacă peste gard. Cu răsuflarea tăiată, negustoreasa respira zgomotos.

— E mai scurt pe aici.

— Vă cred pe cuvânt, sunteți tot timpul pe aici. Mă rog, din fericire ați fost astăzi aici, mormăi ea, luptându-se cu al doilea picior pe care îi era greu să-l treacă peste obstacol.

Elin o ținea strâns de mână și nu-i dădu drumul în timp ce înaintau toți trei spre casa prin buruienile înalte, gălbejite, din grădină.

— E în bucătărie.

Fredrik se opri pe prima treaptă a prispei și se prăbuși cu capul băgat între genunchi.

— Nu vreau să mă întorc aici.

Elin și Gerd intrară. Elin puse mâna la ochi când Gerd se aplecă deasupra corpului. Strigătul ei sfâșie liniștea.

— Dumnezeule! E moartă!

Apoi urmară plânsetele. Gerd țipa și plângea. Se sufocă, tuși și hohoti. Îi era greu să respire. Elin se duse să ridice receptorul telefonului de pe gheridonul din vestibul. Puse arătătorul în gaura nouă, trase de cadran ca să revină mai repede la loc. Apoi în cea cu zero, de patru ori la rând.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă o voce la capătul firului.

Dar Elin nu-și găsi cuvintele. Gerd se depărtă de Aina cu spatele, fără să-i scape din ochi trupul lipsit de viață. Luă aparatul din mâna lui Elin și își drese glasul. Vocea de la capătul firului își pierdu răbdarea.

— Aici 90 000[2], mai sunteți acolo?

— Cred că e moartă, sigur nu e nicio grabă să veniți.

Gerd dădu adresa cu o voce stinsă și închise telefonul. Elin veni să i se ghemuiască în brațe. Rămaseră fără să miște până ce auziră apropiindu-se sirenele.

Văzând o mașină de poliție și o ambulanță oprindu-se în fața casei, vecinii alergară din toate părțile și rămaseră în fața casei ca să vadă trecând brancarda în liniște. Corpul scund și îndesat al Ainei dădea pe dinafară pe margini. Îi trăseseră peste cap o pătură. Picioarele care depășeau celălalt capăt erau albastre și umflate, unghiile degetelor de la picioare groase, lungi, galbene deasupra și negre de pământ pe dedesubt.

Marianne veni și ea. Îi strânse pe Fredrik și pe Elin în brațe, îi sărută pe păr.

— Făcea cei mai buni biscuiți din lume, spuse Elin cu o voce îngroșată de lacrimi.

— Care erau preferații tăi? Eu îi ceream mereu să-mi facă biscuiții ei cu vanilie.

— Și tu veneai s-o vezi?

Elin își privi mama cu un aer uimit.

— Bineînțeles, mai ales când eram mică. Jucam război, îmi aduc aminte. Și mult înaintea mea, când era copil, Gerd era cea care venea mereu s-o viziteze. Toată lumea a fost să mănânce biscuiți la Aina. Pentru noi toți Aina era monstrul lăcomiei Macaron.

În ciuda lacrimilor, Elin zâmbi.

— Avea pielea atât de rece. Și acum s-a făcut toată albastră ca un *macaron,* spuse ea cu o voce foarte slabă.

Marianne o strânse la piept.

— Așa e când ești mort. Corpul se răcește în momentul când sufletul ne părăsește. Aina este deja în altă parte, doar învelișul ei pământesc îl vezi aici.

— A uitat să pună farfuria afară. Sigur din cauza asta.

— Ce vrei să spui?

— Farfuria pentru spiriduși. Poate erau supărați pe ea.

— Eu cred că Aina a murit de ieri, și că în acest moment spiridușii sunt cu ea gata să-i cânte, niște cântece pe care numai morții le pot auzi. Întotdeauna a avut grijă de ei, acum e rândul lor.

— Juri?

— Jur!

— Nu se va mai întoarce niciodată?

— Nu. A plecat pentru totdeauna.

Elin își băgă mâna în buzunar și atinse cartea care era acolo. Cea pe care o citise în ajun sub pătură, la lumina lămpii de buzunar. Cea pentru care venise să-i mulțumească Ainei că i-o dăduse.

Prezent
NEW YORK, 2017

La intrare sunt valize. Nu una, mai multe. Precum și o cutie pentru mutări. Este și bufnița albă, statuia pe care au cumpărat-o împreună în timpul călătoriei în Asia. Elin merge pe vârfuri printre obiecte. Apartamentul este cufundat în întuneric și n-are chef să aprindă lumina. Iluminatul stradal intră pe ferestrele mari și aruncă dungi late de lumină pe pereți. Se crede singură și tresare auzindu-i vocea.

— Unde ai fost?

Ochii i s-au obișnuit cu întunericul, și silueta întunecată a lui Sam se conturează acum pe canapea, cu spatele drept și rigid, cu chipul dur. Ar vrea să-l sărute, dar are un aer prea serios.

— Ești încă treaz? Am terminat târziu, ca de obicei. Toată lumea îmi cere mereu mai mult. Îți ia timp ca să-ți faci treaba bine, și astăzi mi-a luat și mai mult. Dar rezultatul o să fie bun, vrei să vezi?

Sam refuză cu o mișcare din cap.

— Încep să mă întreb dacă tu chiar nu pricepi sau te prefaci special că nu pricepi.

Elin se apleacă spre el, încearcă să-l sărute, dar el o respinge.

— Asta nu poate continua așa. M-am săturat.

Ea scutură din cap.

— Te-ai săturat de ce? Explică-mi. Nu reușesc să te urmăresc.

Sam nu răspunde. Rămân o clipă fără să-și vorbească. Afară răsună sirenele. Apoi Sam îi întinde o cheie. Atârnă de degetul lui, se leagănă înainte și înapoi pe un inel în jurul degetului.

— Ce faci? Ce e cu cheia asta?

Elin vorbește foarte încet, zâmbește, dar fără entuziasm.

— Mi s-a dat un apartament. O să mă duc să locuiesc acolo un timp.

— Unde? De ce? Ce te-a apucat?

Zâmbetul lui Elin se șterge. Respirația îi devine șuierătoare. Se simte apăsată. Are impresia că se află sub o placă de plumb care o zdrobește puțin câte puțin și îi este greu să respire.

— Nu mai pot să trăiesc așa. De când a plecat Alice, nu mai există viață în apartamentul ăsta. Am impresia că sunt într-o casă bântuită. Nu ești niciodată aici. Ai spus-o chiar tu ieri, la terapeut. O să-mi fie mai bine singur.

— Nu asta am spus sau, în orice caz, nu am spus-o așa. Mă rog, nu asta voiam să spun. Elin intră în panică, încearcă să se apropie de Sam. Se ghemuiește lângă el. Am avut atât de mult de lucru în ultima vreme, proiecte importante. Dar asta o să se aranjeze, te asigur. Vezi bine, sunt aici acum.

— N-o să se aranjeze. Mereu va fi același lucru.

Sam scutură din cap, descurajat. Desprinde cheia atârnată de deget și o strânge în mână.

— Te rog, nu face asta.

Elin se leagănă înainte și înapoi, cu brațele strânse la piept.

— Acum, pentru că nu mai trăiești doar pentru Alice, nu te gândești decât la slujba ta. Nu ești niciodată cu mine și, în rarele ocazii când ești cu mine, te simt departe. În plus, în ultimul timp, am avut sentimentul că îmi ascunzi ceva, că te-ai schimbat.

— De ce spui asta?

— Pentru că este adevărat. Sunt optsprezece ani de când trăim împreună, Elin, optsprezece ani și nu știu nimic despre tine.

— Ce tot spui? Știi totul despre mine.

— Nu. Nu știu absolut nimic. Zâmbești tot timpul, dar nu ești niciodată fericită. Nu te înțeleg. Nu mă asculți. Nu-mi pui întrebări și nu-mi spui niciodată nimic. De exemplu, n-am văzut nicio fotografie cu tine când erai mică.

— Știi foarte bine că au dispărut toate pe vremea când locuiam la Paris. Nu pleca, te implor. O să-ți povestesc ce vrei tu. Ce ți-ar plăcea să știi?

— Nu, Elin. Acum e prea târziu.

— Nu e, Sam.

Elin îi întinde mâna, dar el n-o ia. Clatină din cap.

— Uneori mă întreb dacă tu singură știi cine ești.

— Nu spune asta. Cum poți să spui un asemenea lucru?

— Controlezi. Totul. Perfect. Totul trebuie să fie perfect tot timpul. Îți regizezi viața, în fiecare zi, în fiecare secundă. Nu trăiești cu adevărat. Te porți de parcă toate astea n-ar fi decât un decor pentru una dintre fotografiile tale, ca și cum noi, eu și Alice, nu suntem decât niște personaje într-o poveste pe care o spui tu.

Sam se ridică, își aranjează dunga pantalonilor care era ușor strâmbă, netezește materialul care s-a șifonat cât timp a stat așezat pe canapea.

— Mă părăsești?

Elin se aruncă la picioarele lui, plânge cu lacrimi fierbinți. Nasul îi curge fără oprire, se sufocă. Îi pune mâinile pe pantofi, dar el se dă înapoi, și degetele ei alunecă pe pielea lustruită și nu reușește să se agațe.

— Nu te-am auzit niciodată spunându-mi că mă iubești.

— Totuși, așa este.

— Atunci, spune-o.

— Îți jur. Nu pleca.

El îi întoarce spatele, cheamă ascensorul, încarcă valizele în el, una după alta. Apoi rămâne o clipă în fața cabinei deschise, cu bufnița sub braț, ca și cum o așteaptă.

Dar ea nu mai reușește să-l privească. S-a instalat în fața ferestrei. Privește blocurile, acoperișurile, turnul de apă. Toate aceste apartamente în interiorul cărora niște cupluri fac dragoste și se ceartă. Ușile ascensorului scârțâie ușor și se închid. Ea aude șuieratul cabinei care se afundă în cușca liftului și se oprește. Apoi nu mai rămâne decât liniștea. Liniște și întuneric. Elin urlă și se grăbește spre ascensor. În fața ușii e un obiect pe jos. Un carnet negru. Elin îl ridică, îl deschide. Înăuntru nu există nici note, nici schițe. Doar pagini albe și neatinse. Cheamă din nou

ascensorul și coboară, dar strada este goală. A avut deja timp să se urce într-o mașină, să plece. Unde? Nu știe nimic, nu l-a întrebat. Sau mai bine zis, el n-a răspuns. Îl sună pe mobil, de mai multe ori, dar el nu răspunde. Ea sună din nou. În sfârșit, îi aude vocea.

— Da.

— Ai uitat ceva. Un blocnotes. Trebuie să te întorci, spune Elin, ca un fel de ordin.

— Nu, este pentru tine. L-am lăsat special.

— De ce?

Vocea lui Elin nu mai este decât o șoaptă.

— N-ai observat? E gol, ca tine. Cred că trebuie să începi să te asculți puțin.

Cuvintele lui o rănesc, înghite cu greu nodul care îi crește în gât. Caută altceva ce ar putea să spună, nu găsește nimic. El închide. Ea strânge carnetul la piept. Totul începe să se învârtească în jurul ei, se clatină.

Carnetul este alături de ea, pe pat. Pe partea lui Sam. Nu reușește să adoarmă. În cele din urmă, îl deschide și lipește pe prima pagină o fotografie cu ușa albastră. Bine centrată pe mijlocul paginii. Acum, există ceva în carnet. O parte din ea, un început. Strecoară carnetul sub pernă.

Patul este gol, dar păstrează încă mirosul lui Sam. Dă la o parte pilota și o înlocuiește cu a lui. Ia perna lui și o strânge tare. E ora patru dimineața; în patru ore trebuie să se întoarcă la studio. Nu are chef să se ducă, nu are putere. Închide ochii și se străduiește să-și stăpânească lacrimile, dar nu-și poate alunga gândurile. Și, de altfel, nici lacrimile care, dintr-odată, curg șiroaie. Ia din nou carnetul și găsește un stilou în sertarul noptierei. Încearcă să se gândească la altceva decât la Sam. Îi vin în minte câteva cuvinte. Le notează, cu un scris frumos, îngrijit. *Picioare goale. Pietriș. Ceață. Orizont.*

Apoi pune carnetul la loc. Închide ochii și așteaptă să-i revină calmul. Respiră adânc și simte prezența lui Sam în mirosurile care o înconjoară. Trece un

moment lung. Gândurile refuză să-i dea pace, continuă să plângă. Scrie alte cuvinte.

Stea. Noapte. Pin maritim. Stropi. Zâmbește printre lacrimi gândindu-se la niște mâini de copil care împrăștie cascade de apă. În amintirea unei prietenii și a unei iubiri, a unei epoci trecute când, Fredrik era mereu alături de ea, liniștitor, când nimeni altcineva nu era.

E ora cinci. Peste trei ore. Închide ochii, se gândește la Baltica. Își imaginează spuma valurilor când se prăbușesc pe plajă. Retrăiește senzația de a fi în picioare pe mal și de a-și simți echilibrul pus la încercare de forța lor. Începe să numere valurile. Unu, două, trei, patru. Nu circulația este cea pe care o aude, ci marea. Alunecă încet într-un somn agitat. Dă din picioare, se sucește și se învârtește.

Partea din dressing unde se aflau hainele lui Sam este acum goală. Toate costumele, toate cămășile au dispărut. N-au rămas decât câteva pulovere, unul roșu, două sau trei negre. Se întoarce în sensul opus, nu are curaj să privească umerașele goale. Își aranjează rochiile după culori. Negru, bleumarin, gri, roșu. Nici o altă culoare, nu-i plac decât astea. Desprinde o rochie neagră, se răzgândește și o pune la loc. Ia în loc o rochie gri, croită în formă de trapez. Își amintește că a cumpărat-o la Paris ultima dată când a fost acolo împreună cu Sam. Nu, asta nu se potrivește nici atât. O lasă să cadă pe jos, umerașul sare și aterizează mai departe.

S-au întâlnit în urmă cu optsprezece ani. Alice a venit imediat, întotdeauna a făcut parte din viața lor. Elin își amintește anii de la Paris, când erau încă tineri îndrăgostiți. Acei ani care i-au adus până aici. Își amintește de toate, de hohotele de râs, de primele luni ale relației lor, de nopțile aproape albe, de petrecerile la care erau invitați la oameni frumoși și bogați, de ușurarea pe care o trăia pentru că grație lui nu mai era singură și pierdută. Și apoi veniseră grețurile de dimineață și marea fericire născută din

iubirea lor. Decisese din prima zi că va fi o soție perfectă. O mamă exemplară.

Întotdeauna fuseseră ei trei. Elin, Sam și Alice. Dar nu acum. Acum nu mai este decât ea. Sam are poate dreptate spunând că a petrecut atât de mult timp voind să fie perfectă, încât a uitat să fie ea însăși.

Își mângâie rochiile. Pipăie cu vârful degetelor mătasea, catifeaua, lâna și bumbacul. Fiecare haină îi aduce o amintire, fiecare rochie a fost purtată în compania ființei care îi lipsește în acest moment. În cele din urmă închide ochii și alege una la întâmplare. Va fi o rochie neagră, fină și strălucitoare. O trage pe cap, strânge tare cordonul în talie și își îndreaptă umerii, agresivă. Astăzi are o treabă importantă de dus la bun sfârșit. Coperta unei reviste. Nu are dreptul să greșească, își dă câteva palme în fața oglinzii din baie. Încearcă să dea din nou viață pielii ei lipsite de strălucire. Ochii refuză să se însuflețească. Sunt umflați, cu cearcăne. Zâmbește, un zâmbet șovăielnic pentru început. Apoi zâmbetul devine din ce în ce mai larg, până închide ochii. Respiră adânc, o respirație de yoghin. Inspiră pe nas, expiră pe gură.

Este ora opt fără zece și merge grăbită spre studio. Se oprește în drum la un magazin, brusc însetată. O balustradă de beton duce la ușa de sticlă. Clanța e alungită și netedă. Strânge degetele pe ea, trage, dar arcul care ține ușa opune rezistență. Lasă mânerul și dă înapoi cu un pas.

— Una, două, trei, patru, cinci, numără ea cu voce înceată, gândindu-se la alte trepte care duc la altă ușă.

Apucă din nou clanța și trage mai tare. Șuierul arcului hidraulic o face să se gândească la vânt, la mare și are impresia să simte un miros de nisip și alge. Rămâne o clipă în fața frigiderului cu băuturi. Respiră mirosul de pâine proaspătă din magazin, amestecat cu cel de linoleum, de detergent pentru podele și ambalaje de plastic. Simte și efluviile unui

parfum. Telefonul îi vibrează în buzunarul pardesiului. Este Joe, nervos.

— Unde ești? Toată lumea e aici. Te așteptăm.

— Sosesc. Începeți să instalați luminile.

— Totul este deja gata. Am fost toți aici la ora șapte, așa cum ne-ai cerut. Îți amintești?

— Ora șapte. A, da.

Ia un Sprite din frigider, deșurubează capacul ținând telefonul între umăr și ureche, bea o gură.

— Toată lumea e în formă?

— Mai mult sau mai puțin. Cred că ai face bine să te grăbești, îi răspunde asistentul încet.

Elin golește sticla dintr-o răsuflare. Gustul este prea acid ca să-i creeze aceeași senzație ca o limonadă, dar destul cât să-i amintească de băuturile gazoase pe care le adora când era copil. Înainte de a pleca, face o fotografie ușii de sticlă.

Trecut
HEIVIDE, GOTLAND, 1979

Ușa băcăniei zăngăni, și Elin tresări. Clopoțeii de alamă atârnați de un fir se legănau la cea mai mică mișcare a arcului ușii astfel încât Gerd, oriunde se afla în prăvălie, să știe când intra cineva. De data asta era vorba de Marianne și părea obosită. Veni direct la casă, unde Elin o ajuta pe Gerd să umple niște pungi cu bomboane asortate.

— Dă-mi un bilet de loterie și un pachet de țigări, spuse ea, cu o mutră încruntată, cu ochii plecați spre sertarul casei de bani.

Elin își ținu respirația. Gerd nu mișcă.

— Nu crezi că ai face mai bine să-ți folosești banii ca să cumperi mâncare? Brânza tare este la promoție, îi sugeră ea după un moment.

— Și ce-ți pasă ție? răspunse Marianne, agresivă.

Elin se dădu câțiva pași înapoi și se întoarse spre reviste. Se ghemui și începu să le răsfoiască. *Jurnalul lui Mickey.* Citea adesea aici, așezată pe jos pe podeaua rece a prăvăliei. Gerd nu-i interzicea niciodată. Știa că-i plăceau cuvintele și cât de mult adora să citească și să se uite la poze. Știa și că, acum că Aina murise, îi lipseau cărțile fiindcă nu mai avea acces la comorile bibliotecii ei.

— Oricum n-o să câștigi niciodată. Nu e decât un vis, un castel în Spania. Și chiar dacă câștigi, nu vor fi decât sume nesemnificative.

Gerd nu se temuse niciodată să atragă săgețile de furie ale lui Marianne, când era cazul.

— Poate că pentru tine sunt sume nesemnificative, dar imaginează-ți că pentru noi fiecare coroană este un mic miracol. Avem nevoie să ne surâdă norocul. Dă-mi biletul ăla, nu tu ești cea care decide ce fac eu cu banii mei.

Gerd deschise casa, ridică sertarul cu bilete și ezită. Atunci Marianne se întoarse spre fiica ei.

— Vino, tu o să-l alegi, îi spuse.

Elin se ridică și veni să ia la întâmplare un bilet de loterie. Partea de răzuit era o noutate pe care n-o văzuse niciodată de aproape. Maică-sa îi dădu o coroană.

— Haide, râcâie, tu ești fiica mea cea mare care poartă noroc.

Elin râcâi cu grijă, până ce nu mai rămase niciun milimetru pătrat de peliculă. N-au câștigat nimic. Gerd ridică din umeri și înălță ochii spre cer.

— Tu să taci! mormăi Marianne.

— Mai e o șansă la trageri, poți să încerci să păstrezi biletul. E în 25.

— Rahat!

— Mmm.

— Ar fi trebuit să cumpăr lapte pentru copii, în loc de astea.

Gerd dădu din cap.

— Data viitoare așa o să fac. Luna viitoare. Și apoi curând e 25. Poate voi câștiga ceva bani atunci.

— E adevărat, mai e o șansă.

Gerd îi mângâie părul lui Elin, care ținea încă în mână *Jurnalul lui Mickey.*

— N-ai decât s-o iei cu tine, îi spuse. Oricum trebuie să le trimit înapoi. Numărul nou sosește mâine. O să lipsească unul din pachet, nu e prea grav. Cu puțin noroc, nu-și vor da seama.

Elin zâmbi și strânse revista la piept. Marianne scutură din cap.

— Răsfeți prea mult copilul ăsta, Gerd.

— Copiii trebuie să-i răsfeți. Atât cât poți. Sunt sigură că ăsta este secretul unei lumi mai bune, declară Gerd, veselă.

— Zici tu, ar fi o lume insuportabilă dacă i-ai lăsa s-o facă după capul lor.

— Ba nu. Greșești că-ți faci griji. Și pe deasupra, nu există persoană mai drăguță decât micuța ta Elin.

Când ieșiră, o rafală de vânt le smulse ușa de sticlă din mâini și o făcu să se trântească de perete. Elin ascunse revista în canadiană, trase fermoarul până la gât și își puse gluga înainte de a încerca să închidă ușa la loc, dar vântul era mai puternic și

maică-sa împreună cu Gerd trebuiră să-i vină în ajutor.

— A venit toamna cu furtunile ei. Iată că am ajuns să avem părul ciufulit timp de cel puțin șase luni, observă negustoreasa când o pală de vând ridică părul lui Marianne și i-l întoarse spre față.

Ea îl dădu înapoi cu mâna.

— Glumești, eu am tot anul părul ciufulit, răspunse Marianne cu un oftat. Încearcă să te ocupi de trei copii timp de o săptămână și o să vezi.

— Hai, hai, cu tot timpul liber pe care îl ai, ar trebui să ai răgaz să te coafezi! Când oare te apuci să-ți cauți de lucru? Încearcă, cel puțin dă câteva telefoane, sunt sigură că o să găsești ceva.

Elin dădu drumul ușii și îi lăsă lui Marianne grija de a o închide. Ținea revista lipită de burtă ca și cum ar fi fost din porțelan și o mângâia prin pânza hanoracului. Când ajunseră acasă, le citi cu glas tare lui Erik și Edvin, ca să poată și ei să se bucure de cadoul cel frumos.

Erik și Edvin erau ghemuiți lângă sora lor, cu picioarele atârnând afară din patul îngust. Elin stătea foarte dreaptă, cu spatele sprijinit de perete. Le citea cu voce tare din cartea cu aventurile lui Annie. Cei doi frați mai mici ascultau cu atenție. Le citea pentru a patra oară pentru că avea oarecum impresia că asta o aducea din nou la viață pe Aina. Dintr-odată nu se mai putea opri. Imediat ce termina o lua de la început, fericită că Erik și Edvin făceau și ei cunoștință cu fetița nostimă care era Annie.

— De ce oamenii care au adoptat-o voiau un băiat? E mai bine decât o fată? întrebă Erik.

Elin închise cartea cu un pocnet sec.

— Bineînțeles că nu. N-ai ascultat bine. Nu crezi că Annie are dreptate când susține că imaginația e mai bună decât realitatea?

— Nu știu dacă ea are dreptate, dar mie, în orice caz, mi-e foame pe bune, se plânse Edvin. Și chiar dacă îmi *imaginiez* că nu mi-e foame, tot mi-e foame.

— Chiar dacă îmi *imaginez,* îl corectă Elin, cu blândețe.

— Și mie mi-e foame, gemu Erik, masându-și burta.

Elin lăsă cartea și coborî în bucătărie. Rămase încremenită în pragul ușii. Mama lor stătea, nemișcată, pe un scaun întors spre grădină. O pasăre cenușie era așezată pe o ramură, în fața ferestrei. Ramura, aproape o crenguță, se apleca sub greutatea ei când își băga ciocul sub aripă ca să se curețe. Brusc, se întrerupse și întoarse capul, păru că ascultă un sunet perceput numai de ea, clipi din ochi în soarele care asfințea. Apoi zbură de pe creanga ei și dispăru foarte repede. Marianne nu avu nici cea mai mică reacție la plecarea păsării. Continuă să se uite fix la fereastră, cu privirea goală.

— Ce faci, mamă, ești tristă?

Elin intră încetișor în bucătărie și veni să pună o mână pe umărul ei. Marianne se ridică brusc, ca și cum contactul cu mâna o arsese, îi întoarse spatele și plecă, cu capul plecat. Elin se strecură între ea și ușă.

— Începe să se întunece. Mâncăm? Ce ai pregătit?

Maică-sa ridică din umeri. Elin se duse să deschidă frigiderul și privi rafturile goale. Mai erau o jumătate de păstârnac și câțiva morcovi. Și, în cămară, găleata cu cartofi.

— Ce zici de o supă de legume cu cârnați? propuse ea, fluturând doi morcovi.

Marianne i-i luă din mână și aprobă din cap.

— Dacă vrei, dar fără cârnați. Supă de cârnați fără cârnați.

Începu să curețe morcovii sub jetul de apă. Elin se duse să caute cartofi și îi aruncă în chiuvetă.

— Totuși, sunt sigură că va fi foarte bună, fată dragă, replică ea, tăind morcovii în rondele subțiri.

— Dacă ne mai este foame, n-avem decât să bem o ciocolată caldă ca desert.

Marianne nu zâmbi, făcea mai degrabă o constatare indiferentă. Elin izbucni în râs.

— Băutura din pudră de ciocolată pe care ai furat-o, vrei să spui? Câte ai luat?

— Am luat multe. Ce mai bandă de hoți suntem în familia asta! Îți imaginezi când Erik și Edvin se vor apuca și ei?

Elin îi aruncă o privire îngrozită. Dar Marianne părea cu adevărat amuzată.

— Gata, mamă! Nu e nimic nostim în asta!

— Zice fata care ascunde cutii de lapte sub pulover. Hoață mică, haide!

Aici, Elin n-avea ce comenta. Mama umplu cratița cu apă și se apucă să curețe cartofi. Elin vărsă în ea rondelele de morcovi.

— Cel puțin noi nu amenințăm casierițele cu pușca, mormăi ea.

Marianne se opri o clipă, cu mâinile în aer.

— A, deci știi?

— Toată lumea știe. Toată lumea vorbește despre tata în șoaptă. Până și tu, te-am auzit vorbind, crezi că sunt surdă?

— Ai dreptate, nu e vesel. O să-mi găsesc o slujbă. O slujbă bună, îți promit. Și când o să am de lucru, o să încetez să fur. Batem palma?

Ridică mâna și Elin o bătu cu o ușoară șovăire.

— Asta înseamnă că eu am dreptul că fur lapte când avem nevoie? Până îți găsești tu de lucru?

Marianne închise robinetul, se șterse pe șorț și îi luă fața între mâini. Îi dădu un sărut pe frunte.

— Nu, draga mea. Ajung doi delincvenți în familie.

Elin dădu de-o parte mâinile maică-sii și se apucă să taie ultimul morcov în felii subțiri.

— Atunci continuăm să fim o familie? spuse ea foarte încet. Tu, tata, băieții și eu.

— Întotdeauna vom fi o familie, într-un fel sau altul. Eu sunt mama ta. El e tatăl tău. Și asta, asta nu se va schimba niciodată.

— Dar tu îl iubești sau nu?

Ea nu răspunse. Apoi luă jumătatea de păstârnac din chiuvetă și îl curăță cu gesturi lungi, energice.

— Îl iubești, mamă?

Marianne ridică fața spre fiica ei. Lăsă tuberculul și cuțitul. Se sprijini în ambele mâini pe marginea

chiuvetei.

— Elin, a atacat o casieriță cu pușca. Pricepi asta? A tras în ea. Ar fi putut muri.

— Asta n-are nicio legătură. Îl iubești sau nu? Răspunde!

— Dimpotrivă, are mare legătură.

— Răspunde!

— Nu!

— Înainte îl iubeai.

— Poate, dar nu acum. E prea periculos, devine periculos când bea. Dar tu, tu îl iubești?

— Evident că-l iubesc. E tata și e bun când nu bea. Știi foarte bine. Nu-ți aduci aminte? Când ne cânta cântece? Și îmbrățișările pe care ni le dădea? Adesea râdeam împreună.

— Îmi amintesc. Dar nu mai vreau să trăiască aici.

— N-o să-l ai niciodată, dacă asta crezi.

— Pe cine, pe tatăl tău? Dar nu vreau asta.

— Știi foarte bine ce vreau să spun. Celălalt, Micke. Nu crezi că am văzut ce se petrece între voi? Dar nu pricepi că-l doare-n cot de oameni ca noi?

— Nu știu despre ce vorbești.

Elin lăsă morcovul să cadă, părăsi bucătăria și se grăbi afară. Se duse să se prăbușească pe scaunul din spatele casei. Privi cele patru cruci mici înfipte în mormintele pisoilor. Luă un ghem de hârtie din buzunar, netezi cu grijă foaia și continuă să-și scrie scrisoarea.

Fii cuminte în închisoare ca să te poți întoarce repede acasă. Altfel o să distrugi totul. Te rog, întoarce-te! Ne lipsești.

Prezent
NEW YORK, 2017

Locul nu are nimic dintr-un restaurant. Firma mare, luminoasă, care dă spre Essex Street, este a unui magazin. În interior, bijuterii de epocă sunt expuse în vitrine din sticlă, în stil vechi. Când Elin intră pe ușă, Alice se pregătește să vadă ce conține una dintre ele. Ridică fruntea. Este pentru prima oară când li se întâlnesc privirile de când a plecat Sam. Cea a lui Elin este evazivă, cea a lui Alice, acuzatoare. Îi întoarce spatele fără să o salute și se îndepărtează spre partea din spate a magazinului unde un bărbat voinic lasă impresia că stă de pază lipit de un perete gol. Poartă un sacou din piele de căprioară și ochelari de soare și, în timp ce ele se îndreaptă spre el, le cercetează discret. Apoi, după un semn scurt din cap, deschide o ușă pe care Elin n-o remarcase. În spatele acestei uși apare o altă lume. Elin are impresia că pătrunde în locuința unei aristocrate romane. O scară lată le conduce la primul etaj și în sala unui restaurant. Alice merge înainte. Fusta pantalon din blugi este atât de scurtă și de mulată, încât lui Elin i se pare că-i zărește chilotul mic la fiecare pas în timp ce merge înaintea ei pe scară. În sus, poartă un tricou roșu și larg, cu decolteu foarte adânc, care alunecă pe o parte și lasă la vedere unul dintre umeri. Părul arată ca un coc făcut la întâmplare. Nu este machiată și, totuși, într-un anumit fel, se potrivește perfect cu decorul. Este radioasă, tânără și relaxată.

Un șef de sală le conduce la masa lor. Muzica este atât de tare încât le este greu să audă ce spune. Elin își apropie scaunul de cel al lui Alice. Alice îl depărtează pe al ei.

— E bine la școală? Cum merg lucrurile în reședința ta de studentă, e drăguță?

În loc să răspundă întrebărilor, Alice oftează și ridică ochii spre cer.

— Credeam să trebuia să vorbim despre tine și despre tata.

— Poate, imediat, dar înainte de toate suntem aici amândouă ca să-ți sărbătorim reușita, pentru că, din nefericire, am ratat cina cu bunicul și bunica ta.

— Termină! Fiindcă nu ai considerat necesar să participi la acea cină, de aceea a cedat tata. Este picătura care a umplut paharul. De fapt, puțin ți-a păsat!

Alice se ascunde după meniu. Elin nu-i mai vede decât cocul.

— Este cu totul fals… Doar că…

Alice depărtează puțin meniul și își privește mama ridicând din sprâncene.

— Doar că n-aveai chef să fii împreună cu noi.

— Alice, eram la muncă.

Elin speră la puțină îngăduință, dar fiica ei dispare din nou în spatele meniului. Chelnerul se întoarce, și ea comandă un antreu și un fel de mâncare. Elin n-a avut timp să citească meniul.

— O să iau același lucru, mulțumesc, spuse ea.

— Felurile sunt gândite să fie împărțite. Vă sugerez să luați patru diferite, răspunse chelnerul, invitând-o să consulte meniul.

— Nu am chef să împart cu ea, declară Alice, sec.

— Alice, te rog. Nu putem încerca să petrecem un moment plăcut?

Alice scutură din cap.

— Orice ai face, masa asta n-o să fie plăcută. Tu și tata v-ați despărțit. Dacă există un subiect despre care trebuie să vorbim astăzi, acesta este, nu crezi?

Chelnerul se întoarce și le toarnă apă în pahare. Carafa este din porțelan alb cu un trandafir în mijlocul suprafeței care pare fisurată. Elin întinde mâna s-o atingă. Chelnerul o pune în fața ei pe masă, cu un aer încurcat, și dă din cap ca pentru a se scuza. Apoi se retrage. Elin schimbă poziția carafei și îi face o fotografie cu telefonul.

— Ai de gând să lucrezi așa tot timpul cât mâncăm? întrebă Alice, privind-o de parcă nu-i venea să creadă ce se pregătea să facă.

— Nu lucrez. Cana asta veche este încântătoare și îmi amintește de ceva.

— De ce?

— Nimic. O amintire. Te rog, nu vrei să-mi spui cum merge la școală? Mi-e atât de dor de tine. E atât de pustiu fără tine acasă.

— Totul e în regulă. E greu. Dansăm. Mă dor tot timpul picioarele. Acum e rândul tău, povestește! Ce are atât de special carafa asta?

— Ești la fel de încăpățânată ca tatăl tău.

— A, da. Și e vreo problemă? Vrei să divorțezi și de mine?

— Dar eu n-am… N-am niciun chef să… Nu ne ducem să… Ce ți-a spus tatăl tău mai exact?

— Că tu muncești fără încetare și că s-a săturat să fie tot timpul singur acasă.

— Chiar așa a spus?

— Nu. Dar asta am înțeles eu.

Sosește mâncarea. E același lucru în amândouă farfuriile. Elin nu se atinge de ea. Alice devorează feliile subțiri de sashimi de ton care îi umplu farfuria, ai zice că le înghite pe nemestecate. Când a terminat de mâncat, privirea se oprește asupra farfuriei lui Elin.

— Nu vrei?

— Nu, nu mi-e foame. Poți să iei, dacă vrei.

Elin schimbă farfuria ei plină cu farfuria goală a fiicei sale. Alice șovăie, dar nu pentru mult timp. Se aruncă cu poftă pe feliile de pește care dispar văzând cu ochii. Când nu mai rămân decât două, ridică ochii către maică-sa.

— Iartă-mă, sunt prost dispusă când mi-e foame, mormăi ea.

Elin aprobă din cap.

— Dansul îți face foame? E greu?

Ultima îmbucătură fiind înghițită, Alice se întinde.

— Mmm, este atât de bun, spuse ea. Haide, să vorbim despre altceva. Vorbește-mi despre carafă. La ce te face să te gândești?

— La sirop de soc, răspunde Elin cu un râs scurt.

— Sirop? Cu zahăr? Nu te-am văzut niciodată bând orice ar fi îndulcit cu zahăr.

— Asta a fost demult. În copilărie. Știam pe cineva care îmi oferea de fiecare dată când îi făceam o vizită.

— Cine?

— Nu-mi mai amintesc. Dar îmi amintesc de carafă.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre copilăria ta. Nu vrei să-mi povestești puțin?

Privirea lui Elin plutește speriată deasupra mesei.

— Muzica trebuie să fie atât de tare? întreabă ea cu un oftat.

— Și tu, tu te simți obligată să protestezi tot timpul? E super aici. De mult timp îmi doream să vin aici. Și, între altele, îți atrag atenția să nu poți organiza totul, în orice împrejurare, astfel încât să corespundă exact felului tău de a vedea lucrurile.

Elin încruntă din sprâncene.

— Ai vorbit cu tatăl tău?

— N-am nevoie să vorbesc cu tata ca să știu asta. Mi-ar plăcea doar ca tu să încerci s-o lași mai moale din când în când, mamă. Sari în bălți, dansează, joacă-te pe stradă cu un câine. Cred că nu te-am văzut niciodată atingând un animal în toată viața mea. E ciudat. Tu ești ciudată. Nu te interesează decât munca ta. Ce te face cu adevărat fericită?

— Carafa asta mă face să mă gândesc la o doamnă bătrână care mă invita adesea să mă duc să beau sirop la ea. Îmi dădea și cărți. E bine așa?

Elin vorbește cu ochii plecați, fără s-o privească pe Alice măcar o singură dată.

— Nu, continuă.

— Nu mai am nimic altceva de spus. Siropul era bun și ea îl prepara într-o carafă care semăna cu asta.

Elin mângâie suprafața burtoasă a carafei.

— Unde se întâmpla? La Paris? Am impresia că-mi ascunzi ceva, insistă Alice.

Elin încrucișă brațele. Tremură ușor.

— Sunt nefericită că tatăl tău s-a mutat.

Alice o privește îndelung.

— Trebuie să înțelegi că e vina ta că a plecat. Nu mă miră că până la urmă s-a săturat să te vadă muncind tot timpul. Și eu m-aș fi săturat.

Când părăsesc restaurantul, începe să plouă. O ploaie călduță, de vară, le udă capul și umerii. Tac amândouă. Niciuna, nici cealaltă nu încearcă să găsească ceva în plus de spus. Par să fi terminat cuvintele pe care le aveau de împărtășit. Masa s-a terminat în tăcere. Cum au plătit nota, au plecat. Acum merg alături, tăcute, la marginea trotuarului. Lumina felinarelor se reflectă în bălțile de apă. Asfaltul e neted și lucios. Elin strigă un taxi și îi deschide lui Alice portiera. Ea urcă în mașină și trântește ușa fără să-i acorde o privire. Elin rămâne singură pe asfalt, privind cele două faruri din spate cum duc în noapte ce are ea mai drag pe lume. Sau ce avea. Acum totul îi scapă. Toate acele lucruri pentru care s-a luptat atât de mult.

Trecut
HEIVIDE, GOTLAND, 1979

Ascunsă în spatele trunchiului teiului, Elin spiona de mult timp mica adunare care discuta în fața băcăniei. Acum intrau unul câte unul prin ușa de sticlă. Inima îi bătea darabana în piept. Ținea în mână o listă de cumpărături și o bancnotă de cincizeci de coroane. Le puse și pe una, și pe cealaltă în buzunar, făcu cale-ntoarsă și începu să alerge pe marginea drumului. Ca să ajungă mai repede, continuă pe mijlocul șoselei. Făcea pași mari pe asfalt, cu pumnii ridicați pe lângă urechi, ca o atletă. Mai repede, mai repede, mai repede. Coti în direcția gardului verde fără să încetinească, se strecură în patru labe prin gaură, lăsând urme ude pe genunchii pantalonilor. Deschise ușa dintr-o mișcare și intră în casă fără să-și scoată pantofii. Maică-sa nu făcu niciun comentariu. Stătea în fotoliul ei, cu țigara în mână, cu părul pus pe bigudiuri groase. Elin se opri fix în fața ei. Cu răsuflarea tăiată. După ce trecuse prin gardul verde, în părul încâlcit îi rămăseseră frunze. Pantalonii și pantofii erau plini de noroi. Marianne se întoarse calmă spre scrumieră și stinse țigara. O zdrobi îndelung până ce din chiștoc nu mai rămase decât o biluță, care dispăru sub nisipul din scrumieră odată cu degetul ei. Apoi ridică fruntea.

— Ai văzut în ce hal ești? Ce năzbâtie ai mai făcut? Unde sunt ouăle și untul?

Elin scutură din cap, incapabilă să scoată o vorbă.

— Dar, mă rog, Elin, ce te-a apucat? A mai murit cineva?

— Gerd și Ove, Aina…, reuși în cele din urmă să bâiguie.

— Ce-ce e cu ei? Au avut un accident?

— Banii.

— Ai furat bani de la Gerd și de la Ove? întrebă maică-sa pe un ton aspru.

Elin scuturǎ cu putere din cap, începu sǎ se bâlbâie, incapabilǎ sǎ alcǎtuiascǎ o frazǎ:

— Banii, sunt…

Nu avu timp sǎ spunǎ mai mult înainte sǎ batǎ cineva la uşǎ.

— Scoate pantofii şi du-te sǎ-i cureţi, îi porunci Marianne, autoritarǎ.

Ea se ridicǎ încet şi se îndreptǎ spre uşǎ. Avea un şal subţire înfǎşurat în jurul umerilor şi mergea cocoşatǎ, ca şi cum îi era frig. Elin se luǎ dupǎ ea. Ea deschise uşa de la intrare şi, cu gura cǎscatǎ, Elin îi recunoscu pe oamenii pe care îi vǎzuse mai devreme la bǎcǎnie. Aveau feţele serioase.

— Marianne Eriksson?

Maicǎ-sa aprobǎ şi, neîncrezǎtoare, împinse uşa câţiva centimetri. Apoi ridicǎ mâna la cap şi începu sǎ scoatǎ bigudiurile.

— Eu sunt. Ce doriţi de la mine?

— Putem intra?

— Depinde. Despre ce este vorba?

— Avem veşti bune pentru dumneata. Putem vorbi înǎuntru?

— Bineînţeles.

Marianne deschise uşa larg şi se dǎdu câţiva paşi înapoi. Îi invitǎ sǎ intre în vestibul. Erau trei. Doi bǎrbaţi în costume închise şi o femeie îmbrǎcatǎ cu o fustǎ trapez şi o cǎmaşǎ frumoasǎ. Nici unuia nu i se ceruse sǎ-şi scoatǎ pantofii. Femeia ducea un teanc de documente, ca mai devreme, când Elin o vǎzuse în faţa bǎcǎniei. Merserǎ sǎ se aşeze în jurul mesei din bucǎtǎrie. Marianne îşi împreunǎ mâinile pe burtǎ.

— Ce doriţi de la mine? E în legǎturǎ cu Lasse? Ce am mai fǎcut?

Cu un aer mirat, cei trei vizitatori scuturarǎ din cap fǎrǎ sǎ fi înţeles întrebarea.

— Lasse? Nu. Am venit sǎ vǎ vorbim despre Aina. Aina Englund. Condoleanţele noastre!

Marianne clǎtinǎ din cap şi dǎdu câţiva paşi înapoi, ca sǎ se ducǎ sǎ se sprijine de bancheta de la

bucătărie. Femeia scoase un document din teanc și înainte de a citi cu voce tare, își drese glasul:

Aina Englund, testament
15 august 1979
Simt că nu-mi mai rămâne mult timp de trăit. Iată ultimele mele dorințe. Mor singură. Fără copii și fără familie. Doresc ca toate bunurile mele să fie egal împărțite între Gerd Andersson și Marianne Eriksson. Pentru că ele au fost pentru mine fiicele pe care nu le-am avut niciodată.
Semnat în prezența lui:
Lars Olsson
Kerstin Alm

Femeia ridică ochii și lăsă documentul. Marianne izbucni în râs.

— Aina! Și a scris asta de curând? exclamă ea. Probabil că nu reprezintă mare lucru, asta înseamnă! Era singura din toată regiunea care încă își făcea nevoile într-o cocioabă din fundul grădinii.

Elin îi dădu un cot. Marianne ridică din umeri și mai râse o dată și mai tare.

— Păi, e adevărat. Mânca șoriciul de pe jambon și susținea că e sănătos pentru creier să mănânci grăsime.

Unul dintre cei doi bărbați își drese vocea, ostentativ. Femeia luă un al doilea document din teanc.

— Se dovedește că Aina avea bani, dar că-i ascunsese. Erau banii familiei plasați în acțiuni și obligațiuni. Lasă în urma ei… Femeia făcu o pauză ca să-și pună din nou pe nas ochelarii cu ramă bordo. Aproape trei milioane de coroane. Se întrerupse din nou. Fără să se pună la socoteală casa.

Marianne făcu ochii mari. Nu mai râdea. Femeia îi întinse documentul.

— Dar nu sunteți singura moștenitoare. Jumătate trebuie să meargă la Gerd Andersson.

Marianne îi luă foaia din mâini și citi rândurile de cifre pe deasupra, consternată. În sfârșit se întoarse

spre Elin, și, de data asta, cu ochi scânteietori.

Erik și Edvin urlau în timp ce făceau tumbe la primul etaj. Se auzeau bufnituri puternice în tavan, dar mama lor nu părea să se îngrijoreze, fredona cu un aer senin. Nimeni nu se certa, nimeni nu se jignea, hohotele de râs și cântecele se izbeau de pereți și de tavane, umplând casa de bucurie. Ai fi zis că o orchestră întreagă își acorda instrumentele cu cele mai frumoase note. Elin stătea la masa din bucătărie. Avea în mâini listele pe care le scrisese mai devreme, seara, pe care figurau toate lucrurile care le lipseau, toate lucrurile la care visau. Jucării *Star Wars,* jocuri de societate, biciclete, haine. Nu totul deodată, bineînțeles. Elin fusese prima care i-o spusese mamei. Dar cât mai curând posibil.

— Și tu, mamă, spuse Elin. Tu n-ai scris nimic pe listă, nu există niciun lucru care ți-ar face plăcere?

Marianne luă carnetul și stiloul și începu să-și facă propria listă:

Insulele Canare.
Machiaje.
Haine.
O pereche de pantofi noi.
Două perechi de pantofi noi.
Trei perechi de pantofi noi.

Râse și ochii îi străluciră ca niciodată înainte.

— Ești sigură că nu visăm?

Elin o privi studiind actele pe care avocata le lăsase când plecase.

— Nu, cred că nu. Asta face un milion. După plata impozitelor, asta înseamnă un milion, este ireal. Și totuși, este adevărat.

Elin o vedea făcând calcule și reflectând. Îi vedea gura mișcându-se și buzele formând pe mutește niște cifre.

— O să trăim mult timp cu banii ăștia, cu condiția să fim rezonabili. Chiar dacă nu găsesc de lucru.

— Mi se pare că este o liniște ciudată acolo, sus, dintr-odată, observă Elin, ridicând capul spre primul etaj.

Urcară scara pe vârful picioarelor și băgară capul în camera lui Erik și Edvin. Erau culcați amândoi unul lângă altul, în același pat, sub cuvertura cu flori mari, gata să răsfoiască un catalog. Elin se strecură între ei și îi luă de umeri. Erik întorcea paginile și Edvin arăta lucrurile cu degetul.

— Am putea avea momeli adevărate ca să mergem la pescuit, mamă? șopti Edvin, sâsâit.

Ochii căprui erau plini de speranță. Marianne se așeză pe pat și se aplecă să privească pagina. Edvin îi arătă obiectul dorinței sale.

— Mi-ar plăcea grozav să am asta, pot?

Ea aprobă, se apropie, alăturându-se grupului de familie, arătând cu degetul, dorind, visând cu voce tare.

— Ce-ați zice să mergem să petrecem anul acesta Crăciunul și noaptea de Revelion în insulele Canare? îi întrebă ea dintr-odată. Ar fi bine, puțină căldură și soare, nu?

— Cu avionul? exclamă Edvin.

— Evident, prostănacule, cum vrei să ajungem altfel?

Edvin îl împinse, și el gemu, dar maică-sa se grăbi să-l ia în brațe și îi dădu un sărut pe frunte ca să-l împace.

— Vino aici, comoara mea mică, spuse ea strângându-l tare. Nu vă certați. Nu glumesc, știți? Putem merge acolo dacă vreți, avem cu ce acum. Și mie mi se pare că ar fi o idee bună. Am merge într-un hotel de lux cu piscină și ați putea petrece toată ziua înotând ca niște pești.

— Și Moș Crăciun? Cum o să ne găsească dacă nu mai suntem aici?

Dintr-odată, Edvin căpătă un aer disperat.

— Ai dreptate, Edvin, o să-i fie greu să ne găsească, dar eu cred că nu și-a făcut foarte bine treaba în ultimii ani, așa că poate nu e așa de grav dacă nu vine.

Marianne se strădui să rămână serioasă. Dar în zadar. Râsul îi urcă în piept, gura i se umplu de aer pentru că încerca să se stăpânească. Pufni. Edvin își duse mâinile la urechi.

— Mie puțin îmi pasă, eu nu plec! urlă el.

Elin îl mângâie pe spate.

— Mama glumește, îl consolă ea.

Marianne se calmă, apoi reluă tonul serios.

— Cred că Moș Crăciun îi găsește pe copiii cuminți oriunde ar fi, și, apoi, nu ai decât să-i trimiți o scrisoare în care să-i lași adresa unde vom fi.

Edvin sări din pat și se grăbi spre birou. Scotoci printre stilouri și hârtii, găsi o bucată de hârtie pe care încă nu mâzgălise nimic și se apucă să scrie o scrisoare cu litere mari, de tipar, după care luă un desen mai vechi pe care făcu un plic. Dar, dintr-odată, strigă:

— Nu am adresa lui!

— Scrii: Moș Crăciun, Polul Nord, și sunt sigur că scrisoarea ta va ajunge la destinație, îi explică Erik, stăpânindu-se să nu izbucnească în râs.

Elin îi aruncă cu o pernă în cap.

— Sigur că Aina era Moș Crăciun. Moș Crăciun a murit acum, mormăi Erik cu capul sub pernă.

Primele raze ale zorilor veniră să gâdile pleoapele lui Elin. Pe fereastră, cu ochii pe jumătate închiși, admiră cerul frumos vărgat cu roșu. Se întoarse pe o parte și își trase pătura pe umeri. Auzi șoapte. Din nou era cineva în casă. Se înfășură în pătură și ieși din camera ei. Prin balustrada scării putea vedea în camera mamei sale, prin ușa întredeschisă. Pilota de pe patul ei se mișca și de sub ea auziră două voci care șopteau și pufneau în râs.

— Haide, du-te. O să ne audă copiii.

Sfârșitul frazei fu înăbușit de un sărut. Elin auzi zgomotul plescăit al buzelor lor care se sorbeau unele pe altele. Pilota alunecă și un spate gol și acoperit de păr începu să se agite deasupra trupului agitat al lui Marianne.

— Nu plec de-aici, ești prea ispititoare.

Alte gângureli, mai pasionate.

— Cred că te iubesc. Te iubesc, spuse vocea lui, înăbușită și profundă, vibrând în toată casa.

— Ești nebun. Haide, pleacă. Nu vreau să te vadă copiii aici, gânguri vocea ei.

Elin se așeză pe hol, se înveli mai strâns în pătură, o trase deasupra capului, lăsându-și la vedere doar ochii și nasul. Abia îndrăznea să respire de frică să nu-i descopere prezența. Micke se ridică. Îi văzu figura. Și corpul gol. Coapsele albe care străluceau în soarele dimineții. Se întinse și mormăi mulțumit, mult prea tare. Marianne sări pe el, și ea goală. Îl făcu să tacă lipindu-și gura de a lui. Sânii i se legănau când se mișca. El îi luă unul în mână, se aplecă și strânse buzele pe sfârc. Ea își dădu capul pe spate. Atunci el o sărută pe gât. Elin închise ochii și își puse mâinile la urechi. Până la urmă Micke plecă pe fereastra camerei ei, cățărându-se pe pervaz și sărind în straturile de flori. Elin se întoarse în cameră pe vârfurile picioarelor. Prin fereastră îl văzu traversând curtea în zigzag, spre mașina parcată mai departe, în ciorapi și cu o cizmă în fiecare mână. Sări într-un picior ultimii metri, încălțându-și cizmele una după alta, continuând să înainteze. Elin o auzi pe maică-sa râzând de una singură la parter. Și ea îl privea plecând, de la fereastră, în picioare.

Elin se apropie încet de marginea falezei, pas după pas pe pământul gol, ținându-și răsuflarea, cu picioarele și brațele depărtate ca să evite foșnetul hainelor care risca să-i trădeze prezența. Mai departe se așezase un vultur de mare, cu profilul lui nobil, cu ciocul galben, scurt și coroiat. Ochii îi cercetau Marea Baltică de sub el, își ținea aripile lipite de corpul cu pete maro. I-ar fi plăcut să poată imortaliza imaginea. Lumina era perfectă.

Când ajunse la zece metri de creatura sperioasă, acesta îi simți prezența, desfăcu aripile cât erau de largi – o anvergură care probabil depășea cu ușurință înălțimea lui Elin – și se aruncă de pe faleză. O altă răpitoare plană pe cer în fața locului unde se afla ea.

Ca două avioane de vânătoare, cele două răpitoare patrulară un moment deasupra golfului, zburând una lângă alta. Elin alergă pe marginea falezei cât mai mult posibil, urmărindu-le din priviri, dar erau prea iuți și curând nu mai fură decât două puncte mici la orizont. Se așeză la marginea prăpastiei, cu picioarele în gol. Așa cum făcea adesea. Distanța până la plajă era amețitoare. Zece metri mai jos, cel puțin, galeții calcaroși străluceau, albi pe fundul apei verzui și transparente, ca o cuvertură matlasată. Într-o zi de primăvară însorită cum era aceea, putea vedea păstrăvii de mare și morunii vânând ghidrini și alți pești mici. Când lumina era frumoasă, îi plăcea la nebunie să vină în acest loc să admire în liniște fiecare amănunt al peisajului. Aerul era rece și limpede, dar câțiva nori începeau să se adune în depărtare, într-un singur nor amenințător. Curând avea să înceapă să plouă.

O a nu-știu-câta scrisoare, scrisă pe hârtie roz, forma un mic pachet turtit pe fudul buzunarului pantalonilor. Lua hârtia dintr-un sertar din camera mamei sale. În fiecare zi, scria câteva rânduri. Uneori scrisoarea ateriza în sertarul biroului ei, alteori în șemineu. Își spunea că trebuia să-i vorbească tatălui ei despre toți acei bani, că trebuia să pună scrisoarea pe adresa închisorii într-o cutie de scrisori. Dar nu știa cum să-i dea vestea. Bănuia că banii îl vor face să se întoarcă. Că acești bani îl puteau ajuta, într-un fel sau altul, să iasă din închisoare. Dar în ce fel? Despre asta nu avea nicio idee. Existau gratii la ferestrele celulei pe care le-ar putea pili ca să fugă? Ar săpa puțin câte puțin o gaură în zid pentru a găsi libertatea de cealaltă parte, profitând de o noapte în care toți gardienii dormeau? Se gândea să întrerupă tabloul electric al închisorii ca să taie curentul gardului? Cu siguranță. Se pricepea la electricitate. El era cel care făcuse toată instalația electrică a fermei. Apoi nu avea decât să se cațăre peste zid și să fugă. Tatăl ei alerga repede și era și puternic. Elin îl văzuse aruncându-se de la o

creangă la alta în copacul unde ea și frații ei aveau obiceiul să se cațăre, când venise de câteva ori să se joace cu ei. N-ar fi avut nevoie să plece înot ca prizonierii de la Alcatraz. N-avea decât să se ascundă într-un camion de transport Grinde. Elin își dădu dintr-odată seama de ideea genială pe care o avusese. Se apucă să scrie, cu bucățica de creion rontăit pe care îl luase de la școală.

Tată, nu mai e nevoie să fii un hoț. Acum avem bani aici. Mulți bani. Bătrâna Aina a murit și le-a lăsat totul mamei și lui Gerd. Întoarce-te cât mai curând posibil. Repede.

Ascunde-te într-un camion de la ferma lui Grinde ca să nu te vadă pe vapor. Când o să te întorci o să-ți găsesc o ascunzătoare aici.

Împături cu grijă foaia și o puse în buzunar. Niciun membru al familiei Eriksson nu va mai avea nevoie de-acum înainte să fure. Nici măcar plicuri cu ciocolată de băut. Aveau să poată mânca mușchi de vită și cartofi la cuptor în fiecare vineri și în fiecare zi când aveau poftă, chiar când nu era zi de sărbătoare. În sfârșit aveau să fie și ei ca alții. Vor fi chiar mai fericiți decât alții.

Elin privi în larg, spre linia aproape invizibilă care separa cerul de mare. Contemplă reverberația luminii pe suprafața apei, vasta întindere acoperită de mici creste neregulate, dansul norilor în vânt și soarele care încerca să străbată printre ei. Îl vedea strălucind deasupra unei mări de nori, ca un diamant într-un sipet întunecat.

Un bubuit de tunet în larg o ridică brusc în picioare. Curând fulgerele vor sfâșia cerul, furtuna se va apropia și locul va deveni periculos. În timp ce se îndrepta spre pădure, simți primele picături de ploaie căzându-i încetișor pe cap. Creșteau din clipă în clipă. Furtuna izbucni când punea piciorul pe șosea, în dreptul cutiilor de scrisori. Era ca și cum cerul ar fi crăpat dintr-odată. Ploaia cădea cu atâta putere, că picăturile săreau înapoi când atingeau

bălțile. Își ridică hanoracul de pânză ca să-și apere capul și alergă până ce o mașină o prinse din urmă și claxonă în spatele ei. Era Gerd.

— Haide, urcă, grăbește-te, o să te duc acasă! îi strigă prin crăpătura îngustă a geamului lateral.

Elin deschise portiera și se așeză pe scaunul pasagerului. Tremura de frig și apa care i se scurgea din părul ud îi aluneca pe obraji.

— Ești înghețată, biata mea micuță. N-ai învățat încă să nu pleci niciodată fără fulgarin? Vremea se poate schimba atât de repede în sezonul ăsta.

Se întoarse ca să tragă pătura de pe bancheta din spate. Elin o acceptă cu recunoștință și și-o strânse în jurul umerilor. Motorul tuși, iar nori groși de gaze de eșapament pătrunseră în cabină. Elin strâmbă din nas.

— Acum, că ai o grămadă de bani, o să poți să-ți iei o mașină nouă, spuse ea cu un acces de tuse.

Gerd izbucni în râs și claxonă de mai multe ori.

— Nu încă, pentru moment mă slujește foarte bine bătrâna mea Silvia.

— O cheamă ca pe regină?

— Da, e șic, nu?

— Crezi că acum totul o să se aranjeze?

— Ce vrei să spui?

— Cu banii, cu toate astea.

— Da, bineînțeles, nu mai sunteți săraci acum. Aina avea darul de a-i surprinde pe cei din jur. Totuși, toate secretele pe care le-a ținut numai pentru ea sunt o nebunie.

— Asta nu mă împiedică să-mi fie foarte dor de ea. Aș prefera de o mie de ori să fie încă în viață.

Gerd opri mașina și motorul. Se întoarse spre Elin și o mângâie îndelung și tandru pe obraz.

— Asta e viața, micuțo. Venim pe lume și apoi într-o zi murim. Între cele două trebuie să trăim cât mai bine putem. Cât despre biscuiți, nu ai decât să vii să mănânci la mine de-acum înainte.

— De unde știi?

— De unde știu? Pentru că și eu mă duceam la ea când eram mică. Și mama ta la fel se ducea. Aina

întotdeauna a oferit sirop și biscuiți tuturor copiilor din sat. Așa era ea. Cred că era pentru ea o metodă de a avea companie. Restul timpului era acasă, foarte singură, ascultând cum trece timpul.

— Era bună, și apoi…

Elin se întrerupse răsucind mâinile pe genunchi.

— E adevărat că era bună. Cea mai bună femeie de pe Terra.

— Ce se va întâmpla cu toate cărțile ei? Știi?

— Presupun că vor ajunge la depozit. Cu siguranță n-au nicio valoare, sunt doar niște povești inventate.

Gerd făcu cu ochiul, și ea izbucni în râs.

— Pot să le iau eu dacă nimeni nu le vrea? întrebă Elin foarte încet.

— Sigur că poți să le iei. O să ai o ocupație ani întregi cu ele. Eu n-am înțeles niciodată nimic din literatură.

— Aina a citit multe cărți.

— Este adevărat. Cu siguranță bunul Dumnezeu îi va încredința o bibliotecă în paradis, nu crezi?

Fața lui Elin se lumină de un zâmbet larg. Să și-o imagineze pe Aina într-o bibliotecă mare, frumoasă și veche îi făcea plăcere.

— De fapt, de ce Aina nu s-a măritat niciodată? De ce n-a avut copii? De ce era atât de singură?

— Mi-e foarte teamă că a luat răspunsul la această întrebare cu ea în mormânt. Nu toată lumea are norocul să-și întâlnească sufletul pereche.

Gerd începu să răsucească medalionul strălucitor care îi atârna la gât. Dintr-odată, căpătă un aer trist. Elin deschisese adesea bijuteria și văzuse fotografia care se ascundea în ea.

— Dar tu l-ai întâlnit, spuse ea zâmbind, la băcănie.

— Da, l-am găsit pe Ove al meu. Nu știu ce m-aș face fără el. Străduiește-te să găsești pe cineva cu care să împarți viața, Elin. Cineva care va deveni cel mai bun prieten al tău, îi recomandă Gerd cu un sărut iute pe pandantiv.

— Sper că o să vă ocupați bine de Venus, amândoi?

— Bineînțeles. Vrei să vii s-o saluți pe micuță? Poți să mă însoțești acasă. Nu, așteaptă, am o idee mai bună, o s-o sun pe mama ta și o să veniți cu toții să luăm cina la noi în seara asta.

Elin încuviință cu putere din cap și se ghemui sub pătură. Dârdâia. Buzele îi căpătaseră o culoare albastru violacee. Un fulger lumină drumul, și tunetul îi urmă imediat. Gerd porni din nou mașina. Elin privea afară cu un aer îngrijorat.

— Nu e nici măcar o secundă între cele două. Și dacă fulgerul cădea peste noi?

— Ți-e frică? o întrebă cu o palmă liniștitoare peste coapsă.

— Puțin, recunoscu Elin.

— Nu trebuie să-ți fie frică de furtună. Spune-ți că sunt îngerii care joacă bowling, acolo, sus.

Ea ridică fruntea spre plafonul mașinii, ducându-și un deget la gură.

— Dar, șșșt! Păstrează asta pentru tine. E un secret.

Elin zâmbi.

— Glumești cu mine, șopti ea.

— Deloc, și cred că Aina a fost invitată să facă parte din echipă. Asta trebuie să fie de tună atât de tare astăzi, spuse Gerd, râzând.

Făcură restul drumului fără să spună nimic, ascultând tunetele. Elin privea vegetația bogată din lungul șanțului și jerbele de apă pe care le arunca mașina când trecea prin gropile pline. La radio se dădea muzică de acordeon. Garniturile portierelor vibrau la fiecare notă ascuțită.

Aplecat asupra saxofonului, Ove sufla până când obrajii i se făceau stacojii, bătând măsura cu piciorul. Cu ochii închiși cânta *Take the A train* și antrena pe toată lumea cu el în atmosfera euforică a melodiei. Gerd bătea din palme, Marianne fredona refrenul. Masa era acoperită de cratițe și oale. În farfurii nu mai era strop de mâncare. Elin stătea pe

bancheta de la bucătărie, și frații ei pe scaune. Toți trei ascultau cu gura căscată notele pe care Ove reușea să le facă să țâșnească din instrumentul lui auriu.

Abia scoase mușțiucul din gură, că Erik și Edvin se apucară să țopăie și să-i ceară să cânte altă bucată. Dar el lăsă instrumentul și veni să-și pună scaunul între cele ale băieților. Încăperea vibra de vise timid exprimate și de priviri strălucitoare. Și de râsete.

— Oare ar trebui să fim puțin mai triști pentru Aina?

Întrebarea lui Elin încremeni imaginea ca un tablou. Numai flăcările lumânărilor încă se mai legănau în curentul de aer slab care venea de la fereastră. Apoi, Gerd înclină capul și ea, și spuse:

— Aina era foarte bătrână, știi? Îi venise timpul.

— Dar ne lipsește tuturor, bineînțeles, adăugă Marianne.

— E drept că e greu să nu te bucuri de toți banii ăștia, explică Gerd cu o mutră comică.

— Tu trebuie să înțelegi foarte bine asta, reluă Marianne. Ne e dor de ea și în același timp suntem mulțumiți. Datorită Ainei, totul va merge bine.

Umplu din nou cu vin paharele celor mari. Le goliră din câteva înghițituri. Aveau obrajii din ce în ce mai roșii. Ove se duse să caute niște sticle de sifon pe tava din plastic rămasă afară, pe verandă, și le oferi copiilor. Era petrecere și aveau și ei dreptul să bea cât voiau. Elin sorbea băutura rece prin trei paie subțiri. Bulele îi înțepau limba.

Ove își reluă instrumentul și începu din nou să cânte. Erik și Edvin dansară în fața lui. Își dădeau lovituri de genunchi și își ciocneau fundul unul de altul. Ridicau brațele deasupra capetelor și pocneau din degete în ritmul muzicii.

Era puțin trecut de ora unsprezece când porniră pe drumul spre fermă. Erik și Edvin erau prea obosiți să meargă. Marianne îl lăsă pe Erik să i se urce în spate, și Elin îl duse pe Edvin în brațe. Se agăța de ea cu picioarele și brațele subțiri și își ascundea fața

în gâtul ei. În timp ce mergea, Elin fredona ultima bucată pe care o cântase Ove: *Summertime.*

Marianne mergea prea repede și lui Elin îi era greu să se țină după ea. Mama se împiedică de o piatră și Erik căzu rău pe jos. Se lovise și se pusese pe plâns. Ea îl certă, încercă să-l facă să tacă pe un ton care era acum furios și enervat, când cu puțin timp înainte fusese atât de vesel. Văzând că refuza să se liniștească, îl lăsă în loc și își continuă drumul clătinându-se. Cu brațele desfăcute ca să-și păstreze echilibrul. Edvin, înnebunit de țipetele fratelui lui mai mare, își strigă mama în noapte:

— Mamă!

Marianne nu se întoarse, și Elin își luă amândoi frații de mână.

— Lăsați-o. O să ne descurcăm singuri. Aproape am ajuns. În primul rând nu-mi dați drumul la mână. Chiar pe întuneric o să știu să vă duc acasă.

Merseră împreună, toți trei. Erik și Edvin prin făgașele adânci care luceau, albe sub luna plină. Elin pe fâșia acoperită de iarbă din mijloc. Se apucă să cânte. Aceeași frază pe care o repeta la nesfârșit.

This little light of mine, I'm gonna let it shine.
This little light of mine, I'm gonna let it shine.
This little light of mine, Vm gonna let it shine.
Let it shine, let it shine, let it shine[3].

Prezent
NEW YORK, 2017

Acum carnetul nu mai este gol. A lipit în el fotografie după fotografie. Carafa se află deja acolo, singură pe o pagină, înconjurată de o ramă frumoasă pe care Elin a desenat-o cu stiloul. Carafa din porțelan alb care îi amintește de gustul siropului de soc într-un loc foarte îndepărtat de aici. Mângâie fotografia cu vârful degetului. Își amintește.

Pe pagina următoare, a desenat din memorie o față zâmbitoare și acoperită de pistrui, cu dinți mari, strâmbi și ochi strălucitori care o privesc cu bunătate. A înconjurat portretul cu steluțe. O cuprinde o nostalgie ciudată.

Decide că în acea zi va rămâne în pat. Să petreacă ziua singură, să nu lucreze. Acasă, unde nu e nimeni și nu are nimic anume de făcut. Pune carnetul alături de ea, trage pilota până la bărbie și se agață de ea cu amândouă mâinile. Apoi ia din nou carnetul, îl deschide din nou și caută poza pe care a adăugat-o în ajun. O nalbă care crescuse într-o crăpătură a trotuarului. Galbenă ca soarele. Își amintește nalbele din copilăria ei care trebuiau fără încetare smulse și aruncate. Flori frumoase destinate să ajungă în compost. Poate că este o nalbă și ea. O buruiană care n-a crescut în locul potrivit. O țărancă la oraș. Închide ochii.

Telefonul sună pentru a treia oară. Este agenta ei care încearcă să dea de ea, și știe că nu va renunța. Răspunde.

— Ai întârziat. Toată echipa te așteaptă. Ai văzut cât e ceasul? Și de ce nu răspunzi când te sun?

Femeia pare scoasă din minți. Elin se așază pe pat, perfect trează dintr-odată.

— Ce tot spui? Astăzi nu am shooting, nu scrie nimic în agenda mea, sunt liberă.

— După părerea mea, ar trebui să mai verifici. Dimpotrivă, ai o grămadă de chestii de făcut. O ședință foto pentru *Vogue,* asta îți spune ceva? Cum

poți să uiți un lucru ca ăsta? Nu mai târziu decât alaltăieri am discutat despre asta.

Elin deschide agenda electronică. Face ochii mari de mirare constatând eroarea.

— Îmi pare foarte rău, o să fiu acolo într-un sfert de oră. Eram convinsă că va fi mâine.

— Ai cinci minute, a trecut ceva timp de când te așteaptă. Nu-ți e în obicei să uiți de întâlniri.

Nu face duș. Nu are timp. Intră în dressing și pune mâna pe primul costum negru cu taior și pantaloni pe care îl găsește. Pe etajera de jos este o pereche de bascheți roșii, îi ia după o clipă de ezitare. Alice i i-a oferit de ziua ei cu ani în urmă. Și nu i-a purtat niciodată. Desface șireturile și își bagă picioarele înăuntru. Senzația este neobișnuită, confortabilă. Are impresia că este în drum spre sala de sport. Aruncă repede o privire în oglindă. Își perie părul și îl prinde într-un coc neglijent. Apoi aleargă cele câteva străzi care o despart de studio. Ușa e închisă. Nu și-a luat cheia. Sună. Nu vine nimeni să-i deschidă. Locul este pustiu. Ia mobilul și își consultă din nou agenda. Filmarea are loc în Central Park. Scoate un urlet de frustrare. Își amintește dintr-odată întâlnirea pentru pregătire. Lacul, barca, femeia în rochie lungă, roz. Ea trebuia să fie deja acolo. Sunt zile întregi de când asistenții caută ancore în stare să țină barca stabilă.

Acum Elin își amintește totul. Își amintește cât de importantă este poza asta. Începe să alerge în mijlocul străzii. Ridică brațele, oprește primul taxi care trece.

Peluza este destul de aglomerată, cu toate că este toamnă și că sezonul s-a terminat de multă vreme. Mici sori galbeni în mijlocul unui covor verde smarald. În fața ei, decor. În spatele ei, totul este amintire. Își scoate pantofii și se înfige, cu picioarele goale, în mijlocul peluzei, simte răcoarea pământului sub tălpi. Fotomodelul se întinde în barcă, își bombează pieptul, cambrează șoldurile, își ține buzele de un roșu aprins. Tivul rochiei albe este lipit cu scotch la pupa bărcii ca să dea impresia că bate

vântul. Machieurul lucrează cu picioarele în apă, cu degetele de la picioare adâncite în fundul nămolos, cu pantalonii suflecați până la genunchi. Gata să intervină în cazul în care ar fi de reparat ceva. Are un pieptăn în buzunarul din spate și un puf de pudră în mână. Doi asistenți se agață de proiectoare ca să le împiedice să zboare. Restul echipei este în spatele lui Elin. Stiliștii, directorul artistic.

Ea pune ochiul pe vizor. Ridică o mână, cu degetele desfăcute, o mișcă încet, cerând fotomodelului să o urmărească din priviri. Tânăra se supune.

— Întoarce capul, foarte puțin. Ridică bărbia.

Se apropie de fotomodel. O fotografiază din mai multe unghiuri. Cere un reflector unui asistent. Înclină suprafața aurie în așa fel încât să trimită o rază de soare și s-o proiecteze pe obrazul palid al fotomodelului.

— Așa, e foarte bine. Avem ce ne trebuie.

Mai multe persoane protestează, dar în pofida tuturor Elin coboară aparatul. Femeia din barcă rămâne perfect nemișcată, în aceeași poziție. Elin îi face semn.

— E bine, am terminat, puteți să vă relaxați. Rochia nu pățește nimic. E destul să trageți din partea de sus. E pur și simplu fixată dublu.

Ea pune aparatul foto pe jos, în iarbă. Depărtează degetele de la picioare. Uitase senzația asta. Toată lumea se uită la ea. Cineva în spatele ei întreabă în șoaptă:

— Cel puțin nu s-a apucat să bea?

Dar Elin nu se întoarce. Începe să alerge. Zboară peste gazon. Nu se oprește decât înainte ca iarba să fie înlocuită de asfalt. Încălzit de soare, îl simte călduț sub picioare. Coboară pe Fifth Avenue cu adidașii în mână. Trece prin fața vânzătorilor ambulanți, a standurilor cu suvenire, a turiștilor rătăciți care încearcă să se orienteze pe hărțile mari din hârtie, deschise pe trotuar. Un bărbat și-a întins obiectele pe o pătură. Vinde brățări țesute cu perle de

toate culorile, aruncate vrac în cutii metalice ruginite. Elin se oprește să le vadă.

— Cât vreți pe ele? îl întreabă pe vânzător.

El clatină din cap și îi prezintă mai multe brățări de diferite culori, lăsându-le să atârne de vârful degetului. Le învârtește sub ochii ei.

— Cinci dolari, doamnă, numai cinci dolari, recită el.

Ea scutură din cap.

— Nu brățările. Cutiile. Cutiile mă interesează. Aș vrea să vă cumpăr toate cutiile.

— Îmi pare rău, coniță, nu sunt de vânzare.

Ea scoate o mână de bancnote din buzunar și i le întinde una câte una. Cincizeci, șaptezeci, optzeci, o sută treizeci de dolari. Nu i-a mai rămas nimic. El o privește, ezită, și brusc se apucă să golească cutiile în viteză, fără să spună o vorbă. Brățările se risipesc pe pătură. Ea adună cutiile. Sunt patru. Toate sunt ruginite, așa cum era aceea pe care o avea când era mică.

Trecut
HEIVIDE, GOTLAND, 1979

Elin aștepta în întuneric. Nemișcată. Se culcase pe pat, trează, îmbrăcată, încălțată. Acele ceasului luceau fosforescente în întuneric, era aproape miezul nopții și în casă toată lumea dormea. De departe îl auzi pe Fredrik venind. Nu după fluierat, după pași. Scrâșnetul tălpilor pe pietriș. Se ridică și coborî scara pe vârful picioarelor. Când ajunse afară, o aștepta pe leagăn. Avea aerul că e prost dispus.

— S-au certat iar?

Elin se duse să se așeze lângă el. Pernele erau atât de tocite, că plasa metalică îi rănea fundul și îi intra în coapse.

— Ne mutăm, o anunță el cu voce stinsă.

— Unde?

— La Visby.

Îl auzi înghițind cu greu.

— Dar tu o să mai vii din când în când? Micke se mută și el?

— Nu știu. Nu am înțeles tot. E o chestiune de bani.

— Ce? Dar vă scăldați în aur! În orice caz, asta zice toată lumea. Deci nu sunteți bogați? Nu-i adevărat?

— Haide, vino, să mergem, spuse Fredrik fără să-i răspundă.

O luă de mână și coborâră spre plajă. Piatra calcaroasă făcea să iasă în evidență drumul alb pe fondul întunecat al nopții de toamnă. În cealaltă mână, Fredrik ținea o carte, cea care povestea despre stele și în care aveau obiceiul să se uite împreună. Elin avea în buzunar o cutie de chibrituri și o pătură mare sub braț.

— Câte crezi că o să vedem în seara asta? întrebă ea.

— Stele căzătoare?

— Ihî.

— Multe. Dar toate dorințele sunt deja împlinite, nu? E adevărat că mama ta a moștenit-o pe Aina? Am auzit-o pe a mea povestindu-i asta tatei.

Elin ezită o clipă, apoi decise să tacă. Continuară să meargă unul lângă altul, în tăcere. Din obișnuință, ea ridica picioarele ca să nu se împiedice de rădăcinile care ieșeau la suprafață pe drum. Cu tot întunericul, știa exact unde se aflau. Fredrik mergea cu capul ridicat, privind stele.

— Mă întreb dacă ea e acolo, sus.

— Cine, Aina?

— Da. Poate a devenit una dintre acele stele care strălucesc pe firmament. O stea aurie, i se potrivește, spuse Elin, râzând.

— Îți dai seama că toată lumea o credea săracă în timp ce ea era foarte bogată? Nu ți se pare ciudat?

— Atunci este pentru ultima oară când ieșim pe furiș amândoi să privim stelele? întrebă Elin.

Fredrik se opri. Îi întinse cartea.

— Cu siguranță nu. O să vin să-mi văd tatăl din când în când. O să-ți las cartea. Oricum, nu am intenția să mă uit la stele cu altcineva decât cu tine.

O lacrimă îi luci în colțurile ochilor. O picătură de tristețe îi alunecă pe față, lăsând o urmă umedă pe obrazul plin de pistrui. Elin se făcu că nu observă nimic. Ajunși pe plajă, se lungiră pe spate, cu ochii ridicați spre Calea Lactee. Valurile veneau să se lovească de galeți. Elin ținea cartea de la Fredrik strânsă la piept. Se gândea la Micke și la Marianne, dar nu îndrăznea să-i povestească lui Fredrik ce știa. Nu voia să-i facă durerea și mai profundă.

— Nu prea are haz să fii om mare. Își petrec timpul certându-se, ajungând la închisoare și plângând. Când o să fiu mare, o să mă mărit cu cineva ca tine, șopti ea.

— Juri?

Fredrik se întoarse pe o parte și ridică mâna ca să pecetluiască promisiunea. Ea bătu palma cu el.

— Promite-mi că o să fim mereu prieteni. Orice s-ar întâmpla, spuse ea.

O stea căzătoare traversă cerul în aceeași clipă, lăsând o dâră palidă de roz în urma ei.

— Ne punem o dorință și se va realiza.

— Ai spus-o cu voce tare, prostule!

— OK. Pentru că ești superstițioasă, o iau de la început. Îți promit să vom rămâne prieteni pentru totdeauna. Indiferent ce se va întâmpla.

Tot ce-i trecea prin minte era că așa deveneau oamenii hoți. Să iei tot ce aveai chef. Fără să te gândești. Șterpelești ici și acolo, după pofta inimii. În timp ce familia ei făcea o adevărată razie în magazin, Elin rămase câțiva metri în urmă. Erik și Edvin alergau, făcând peste măsură de agitați drumul dus-întors, învârtindu-se în jurul picioarelor mamei cu riscul de a o face să cadă. Nu stăteau pe loc, făceau salturi, luau maldăre de articole în trecere. Edvin se aruncă pe jos și se apucă să se târască pe sub suporturile de haine. Luară biciclete, baloane, jucării, toate acele lucruri care le lipsiseră. Acele lucruri pe care colegii lor le aveau și la care, până atunci, nu avuseseră nici măcar dreptul să viseze.

— Și tu? Tu ce vrei? întrebă Marianne, adresându-i-se lui Elin care ridică din umeri. Ți-e greu să alegi?

Maică-sa începu prin a ridica din sprâncene întrebător, apoi izbucni într-un râs vesel.

— Atunci, nu alege. Ia tot ce vrei. Și când o să ai tot ce vrei, mai ia încă puțin. Aina plătește.

— Nu vorbi așa, mamă.

— Încă n-ai înțeles, Elin? Acum suntem bogați. Putem avea tot ce ne dorim. Poți să iei tot ce-ți place, nici măcar nu ai nevoie să alegi.

Elin se îndreptă spre un raion unde niște pantofi albi cu toc jos îi făceau cu ochiul. Îi luă în mână, îi cercetă pe toate părțile și îi puse la loc pe etajeră.

— Albul se murdărește prea tare. Nu va fi practic să merg cu ei în pădure, spuse ea, încet.

— Da, este adevărat. Și tocurile, nici atât. Dar ia-i, totuși. Cine știe, cineva te va invita poate la discotecă într-una din zilele astea. Ar trebui să iei și

o pereche de tenișI cu arici ca să mergi la școală. O să vezi, totul se va schimba acum. Ai nevoie și de tricouri, ale tale ți-au rămas prea mici.

Elin trase puțin de tricoul roșu pe care îl purta în ziua aceea. Maică-sa avea dreptate, se ridica pe burtă și abia dacă îi ajungea până la cureaua pantalonilor. Luase obiceiul să tragă de tricouri când le spăla și când erau încă ude. Întâi în lățime, apoi în lungime. Practica asta cam dură sfârșea prin a le da o formă ciudată și în loc să stea drepte, tivurile se răsuceau. Mângâie cu vârful degetelor un teanc de tricouri polo, unele uni, altele imprimate, și puse două roz și unul mov în coșul lui Marianne, care dădu din cap cu un aer aprobator, și alese un pulover gri pe care ea i-l arătase.

— Ar trebui să-l iei pe ăsta și alte câteva tricouri. Și îți trebuie și pantaloni. Nu mai ai nimic cu ce să te îmbraci.

După un timp, se opri și spuse:

— Dar, mamă, și ție îți trebuie haine noi!

Mama ei zâmbi.

— Te gândești întotdeauna la alții, Elin. E bine, dar nu trebuie să uiți să te gândești și la tine. Mamele au mai ales chef de rochii, de cămăși, de un gen de haine care nu se găsesc la supermarket.

— Vrei să porți rochii acasă?

— Da. Începând de azi, am intenția să mă îmbrac în rochie și să-mi dau cu ruj pe buze. În fiecare zi. Doar pentru că pot.

Lui Elin i se păru ceva normal. Inutil, dar normal. Îi zâmbi mamei sale care, în sfârșit, încetase să-și facă probleme. Ridul care îi marca mereu fruntea se șterse. Obrajii și gura nu-i mai erau crispate, pielea căpătase culoare și își pierduse paloarea nesănătoasă. Elin pricepu în ziua aceea că îngrijorarea nu era numai un sentiment pe care îl purta în adâncul ființei ei. Că se vedea și la exterior, că era un sentiment care putea fi atins. Marianne mângâie părul lung al fiicei sale.

— Termină, mă gâdili.

Elin respinse contactul neașteptat.

— Iartă-mă. Îmi doream doar să-ți ating părul. Este atât de frumos și de strălucitor! Ești atât de frumoasă!

— Și tu, mamă.

— Nu la fel ca tine. Nu, tu nu semeni cu nimeni. Ai o inimă de aur și lumina ei îți strălucește în ochi.

— Spui prostii. Inima mea e sigur roșie și albastră, așa cum o are toată lumea.

— Te înșeli. A ta este diferită.

— Și noi, atunci? Noi nu suntem frumoși? strigă Edvin cățărat pe skateboardul lui, făcând drumuri dus-întors pe coridoarele magazinului.

— Ba da, și voi, răspunse tandru Marianne. Voi sunteți cei trei copii frumoși ai mei, cei trei ași. Trioul meu câștigător. Nu știu ce m-aș face fără voi.

Marianne săltă coșurile care erau puse la picioarele ei și dădeau pe-afară de lucruri, apoi coborî scara rulantă ca să ajungă la case. Elin o ajunse din urmă împingând o bicicletă frumoasă, roșie, nouă. Mângâie delicat șaua albă, imaculată, cadrul, ghidonul. Clipi pentru a alunga lacrimile care îi umpleau ochii.

— Mulțumesc, șopti ea.

— V-aș fi oferit toate lucrurile astea dinainte. Dacă aș fi putut.

— Știu, mamă, știu.

În seara aceea preparară masa toți patru. Pui fript pe un pat de cartofi și ceapă prăjită. Cu un sos gros, cu smântână. Bucătăria se umplu de mirosuri parfumate și de râsete. Mâncară fiecare după cât le era de foame, iar după ce se săturară mai mâncară puțin.

Apoi Elin și Marianne au spălat vasele. Apoi Marianne a plecat în camera ei. Elin o văzu îmbrăcând o bluză nouă, din satin argintiu, cu o cravată care se înnoda în jurul gâtului. Apoi aranjă în jurul taliei o fustă petrecută din catifea de Manchester. Își coloră buzele cu roșu și se privi în oglindă din față, din spate și din profil. Când nu mai auzi niciun zgomot în casă și când toate luminile

fură stinse, Elin auzi mașina. O auzi venind de departe. Torsul surd al motorului, pocnetul portierei, vocea lui Micke. Apoi scârțâitul începu din nou. Scârțâitul somierei care o îngrozea.

Leagănul scârțâia ușor, Elin era culcată pe pernele uzate, o mână atârna pe jos. La fiecare întoarcere apuca o mână de iarbă și trăgea în sus ca să-și ia din nou avânt. Husele cândva gălbui erau găurite în mai multe locuri. Supraveghea norii negri de pe cer. Curând avea să înceapă să plouă. Căpătă din nou puțin elan. Privind norii cumulus, asculta scârțâitul și șuieratul vântului printre pini.

— Ce faci acolo de una singură? Nu ți-e frig?

Marianne își ridică picioarele și se așeză la capătul leagănului. Elin nu răspunse, își băgă nasul în perna spătarului și își trase jacheta peste față.

— Cred că ar trebui curând să aruncăm scheletul ăsta vechi. E total părăginit.

Elin o privi pe ascuns, în timp ce ea examina acoperișul balansoarului care cădea fâșii.

— Când se întoarce tata?

— Termină, Elin!

— De ce zici „termină Elin”, pentru că te întreb când se întoarce tata acasă? Nu ți se pare că trebuie să știu? Am zece ani, nu mai sunt un bebeluș.

— De acord, atunci o să-ți răspund. Tatăl tău nu se va mai întoarce. Nu la noi, în orice caz. Și cu siguranță nu pe insula Gotland. S-a terminat. Suntem mult mai fericiți fără el.

— Poate s-a schimbat! Oare trebuie să încetezi să iubești oamenii pentru că au fost hoți? E tatăl nostru. Avem nevoie de el.

Marianne scutură din cap.

— Nu, nu avem nevoie de el.

— Atunci n-ai nevoie nici de un alt bărbat. N-avem decât să rămânem între noi.

Tăcură amândouă. Elin trase de smocul de iarbă, dar picioarele mamei frânau leagănul. Trase mai tare, și iarba se smulse din rădăcină.

— Pleacă! Eu am fost prima aici, spuse ea, agresivă.

Maică-sa o mângâie pe spate, dar ea se scutură ca să-i scape din mână. Marianne o lăsă unde era, fără să miște. Elin continuă să tresară ca un pește în agonie.

— Pleacă, îți spun!

Îi dădu o lovitură de picior în coapsă.

— Vai, m-ai lovit!

Marianne se ridică și plecă.

— Nu rămâne prea mult timp aici, o să îngheți. În plus, curând o să plouă. Privește cerul, este din ce în ce mai întunecat.

Elin nu-i răspunse, o lăsă să plece în casă, să-și regăsească masa din bucătărie și țigările. Leagănul încetini. Apoi se opri. Nu se mai auzi decât un scârțâit ușor din când în când, în timp ce o adiere de vânt îl punea în mișcare. Aerul rece o făcu să tremure. Se întrebă dacă la Stockholm ploua la fel de des, dacă soarele strălucea la fel de rar, dacă la închisoare putea fi văzut cerul și dacă tatăl ei și ea contemplau aceiași nori în același moment. Un șuierat discret o smulse din gânduri. Ridică capul peste spătar și îl văzu pe Fredrik sosind în goană pe drum. Veni să se așeze călare peste ea, și Elin se zbătu să se elibereze. Până la urmă îi dădu drumul și se așeză pe locul pe care tocmai îl părăsise Marianne

— Curând va ploua, spuse Elin.

— Perfect, n-o să mai avem nevoie să facem duș, răspunse Fredrik, împingând leagănul atât de tare, încât toată structura ateriză pe pământ.

— Promite-mi că vom rămâne pentru totdeauna prieteni. Orice s-ar întâmpla.

Unul lângă altul pe plaja cu galeți, adunau pietricele pe care le aruncau pe rând, încercând să atingă o stâncă mare de la malul apei. Din cauza așchiilor de piatră care ricoșau în ea, piatra era punctată de nenumărate pete mici albe.

— De ce zici mereu asta? Am fost întotdeauna prieteni și vom fi întotdeauna.

Fredrik o împinse pe Elin, care căzu. Se ridică imediat și îl privi cu un aer serios.

— Ce se întâmplă? De altfel, ce vrei să se întâmple? Aici nu se întâmplă niciodată nimic.

Elin scoase din buzunar un mic briceag și se tăie repede la vârful arătătorului. Apoi îi întinse briceagul lui Fredrik.

— Ce faci?

— Vreau să facem jurământul sângelui.

— Ești chiar nebună, știi? Este încă o chestie pe care ai citit-o în cărțile tale?

— Dacă ți-e frică, pot să te ajut.

El scutură din cap, îi luă briceagul din mâini și puse lama pe deget. Apoi închise ochii și apăsă tare cu vârful. Un strop de sânge de un roșu întunecat îi apăru pe piele. Elin își puse repede degetul deasupra pentru a amesteca sângele ei cu cel al lui Fredrik.

— Nimeni nu poate desface jurământul sângelui. Nimic și nimeni. Vom fi întotdeauna prieteni. Toată viața. Orice s-ar întâmpla. Jură.

— Visby e doar la cinci kilometri. Și o să vin des să-mi văd tatăl.

Fredrik își luă degetul și îl băgă în gură, sugând ce a rămas din sângele lor amestecat.

— Orice s-ar întâmpla. Prieteni pe viață. Jură-mi, insistă Elin aruncând o altă piatră.

Trecu pe lângă stâncă și făcu trei salturi mici pe suprafața apei. Fredrik izbucni în râs.

— Tu care n-ai reușit niciodată să faci un ricoșeu în viața ta! Acesta trebuie să fie un semn. Trei…

— …părinți ciudați, continuă Elin, sfârșindu-și fraza râzând.

— Avem patru părinți. Atunci care nu e ciudat?

— Mama ta, replică Elin încet.

— Nu știi nimic despre asta. Aseară, s-au certat atât de tare, că tata a plecat. Ea a alergat după mașină, complet goală. Am văzut-o de la fereastra camerei mele. El a accelerat, și ea a alergat în urma lui. Nu s-a oprit decât în capătul aleii.

— Știi de ce era furioasă?

— Știu numai că nu se oprea din strigat: *Nu te duce la ea.* L-am auzit spunând: *La ea.* Poate din cauza asta o să divorțeze. Cu siguranță tata se întâlnește cu altă femeie. Elin se ridică și înaintă spre mal, aplecându-se să adune câțiva galeți plați. Se așeză într-o parte spre mare și aruncă pietrele, una câte una, încercând în zadar să le facă să ricoșeze. Cădeau toate aproape vertical.

— Uite, o să-ți arăt cum se face.

Fredrik se așeză în spatele ei și puse mâna lui pe a ei, în așa fel încât să țină piatra amândoi.

— Îndoaie genunchii și începe cu mâna foarte jos, privește suprafața apei și n-o scăpa din ochi cât timp arunci piatra.

Îi lăsă mâna, și ea aruncă piatra care ricoșă o dată la suprafața apei. Ridică brațele în aer în semn de victorie.

— Am reușit!

— Bineînțeles că ai reușit. Ești în stare să faci orice dacă vrei.

Afară furtuna se apropia, ridicând nisipul și frunzele. Soarele răzbătea printre nori, luminând curtea cu razele lui aurii. În casă, lemnul trosnea în sobă răspândind o căldură plăcută. Când Elin se întoarse în bucătărie, Micke se legăna liniștit pe un scaun. Cu picioarele ușor depărtate. În chiloți, cu o cămașă în carouri desfăcută, care lăsa să i se vadă burta păroasă și lucioasă de sudoare. Ea se întoarse în prag, dar prea târziu. O văzuse deja.

— Bună ziua, domnișoară. Te-ai trezit deja, drăguț că vii să-mi ții companie.

— Ce faceți aici?

— Așa te-au învățat să-i întâmpini pe oameni?

— Unde este mama?

— Încă în pat. Nu te îngrijora, n-o să întârzie foarte tare. N-a dormit mult în noaptea asta.

Râsul lui obscen răsună în încăpere. Rupse o bucată din pâinea rotundă, o aruncă foarte sus și o prinse în gură. Pahare de alcool pe jumătate pline, pătate de urme de degete și un castron cu alune

zăceau încă pe masă. Elin îi întoarse spatele și se apucă să spele vasele. Apoi deschise dulapul, scoase farfurii și le puse pe masă. Toate pe partea banchetei, niciuna pe partea lui Micke.

— Erik și Edvin vor coborî curând, trebuie să pleci acum.

El o privi ca și cum cuvintele ei îl răniseră.

— Să plec? Dar nu plec nicăieri, fetițo. Rămân aici.

Elin continuă să facă în tăcere treburile casei. Ușa camerei se deschise și Marianne intră în bucătărie cu pas lipsit de vlagă. Căscă și se întinse. Cordonul rochiei de casă roz era înnodat cu grijă în talie. Părul îi era ciufulit. Îi înconjura fața ca o aureolă. Rimelul îi lăsase urme ca de cărbune sub ochi. Văzându-l pe Micke, încremeni.

— Ce faci aici? strigă ea, netezindu-și părul cu un aer stânjenit.

Fermierul se ridică și se duse să-i pună mâinile pe umeri. Rosti o frază destinată numai ei, dar sunetul trecu de buze, și Elin auzi fiecare cuvânt:

— Consider că ar trebui să vorbim cu Elin. E destul de mare să înțeleagă.

Marianne scutură din cap, împotrivindu-se, îl luă de mână și îl trase spre dormitor. Elin îi auzi șușotind un moment amândoi. Arcurile patului gemură când cele două corpuri grele căzură pe ele. Elin urcă la primul etaj cu pași moi, ca să se ducă să-și vadă frații. Se cățără în patul lui Edvin care dormea pe burtă, cu picioarele la capul saltelei. Se așeză turcește și își apăsă foarte tare mâinile pe urechi.

Seara era atât de ploioasă și vântul atât de puternic, încât clienții ezitau să iasă din prăvălie. Gerd le oferea cafea caldă în niște pahare de carton și fursecuri cu ovăz. Mai multe pelerine ude se scurgeau pe cuierul de la intrare. Coridoarele băcăniei erau ude și acoperite de urme de noroi lăsate de clienții de peste zi. Elin dădea o mână de ajutor la trierea revistelor și a ziarelor. Cele vechi

trebuiau să fie puse teanc și trimise înapoi, iar cele noi puse în raft. Așezată în fața raionului cu presa, citea atent data de pe copertă înainte de a trece numărul revistei și numărul de exemplare rămase pe borderoul de retur. Un fulger lumină prăvălia prin vitrină, urmat imediat de un bubuit înfundat. Elin o văzu pe Marianne venind în goană, pe drum. Blanka mergea cu pași mărunți pe urmele ei, cu capul plecat și urechile pe spate. Marianne intră zâmbind, cu șuvițele ude lipite de obraji. Se scutură ca un câine și picăturile de apă de pe impermeabil se împrăștiară în jur. Înainte de a alerga s-o găsească pe Gerd, își scoase haina și o atârnă alături de celelalte. Cele două femei se îmbrățișară. Elin se apropie încercând să audă ce spuneau dar nu prinse decât câteva cuvinte izolate. Mutat… Mă iubește… Fericită. Se apropie mai tare, la câțiva pași, la adăpostul raionului cu bomboane. Acum le vedea și le auzea perfect. Gerd dădu înapoi doi pași, scutură din cap, cu aer dezaprobator.

— Dar, mă rog, abia s-a mutat! Și tu vrei să te instalezi?

Lui Elin îi căzu fața. Aștepta răspunsul mamei sale, care întârzia să vină. Inima începu să bubuie în piept.

— Mă iubește, murmură ea până la urmă, ceea ce o făcu pe Gerd să pufnească.

— Ce spui! Are doar nevoie de o femeie care să-l ajute să facă ferma să meargă.

— Nu poți să înțelegi.

— Înțeleg mai bine decât crezi. Și, pe deasupra, fiind cu tine are și bani.

— Cum îndrăznești să pretinzi…

Marianne se întoarse brusc pe călcâie. Elin tresări și se lovi la cap de raft. Marginea tare a etajerei îi răni pielea capului. Scoase un țipăt de durere.

— Ce faci acolo?

Marianne o apucă dur pe Elin de braț și o puse pe picioare. O zgâlțâi de umeri.

— Te pregăteai să mă spionezi?

Elin scutură din cap.

— Ți-am mai spus să nu mai zaci fără încetare pe la prăvălie. Trebuie s-o lași pe Gerd să muncească. Nu e un loc de joacă aici.

Gerd interveni. Își puse brațul în jurul umerilor lui Elin și o strânse la piept. Elin simți căldura binefăcătoare a burții ei mari.

— Micuța îmi dă o mână de ajutor, și eu îi dau ceva bani de buzunar pentru osteneală.

— Sunt o grămadă de lucruri de făcut acasă. Mai ales acum că o să ne mutăm.

Elin căută pe pipăite mâna lui Gerd și o strânse foarte tare. Gerd îi mângâie încetișor degetele cu degetul mare.

— Nu crezi că ai face mai bine să te mai gândești puțin?

Marianne smulse mâna fetei din mâna lui Gerd și târî copila spre ușă, zicând:

— Da, ai auzit foarte bine. Și nu face mutra asta. O să mergem să locuim la ferma Grinde. Asta e, și nu mai e nimic de discutat. Unde ți-e pelerina? Ne întoarcem acasă.

— Ascultă, Marianne, spuse Gerd, n-am zis că nu e iubire. Îți cer doar să-ți lași puțin timp înainte de a lua o asemenea decizie. Trebuie să te gândești la copii.

Marianne nu răspunse, deschise brusc ușa și plecă prin ploaie fără să-și ia haina. Elin o urmă.

După câțiva pași, se întoarse spre prăvălie și flutură din mână ca să spună la revedere.

— O să termin totuși camera ta, îi spuse ea, nu foarte tare, astfel ca Marianne să nu audă.

Maică-sa mergea cu câțiva pași înainte, pe mijlocul drumului. Vântul sufla în rafale umede, cu o asemenea violență că uneori îi era greu să-și țină echilibrul. Aplecată în față, înainta prin furtună. Cățeaua se întorsese singură de multă vreme.

— De ce trebuie să ne mutăm? îndrăzni în cele din urmă să întrebe Elin.

Marianne nu se întoarse, nu se opri și nu răspunse. Se mulțumi să grăbească pasul, și distanța dintre ele

se mări. Poate n-o auzise din cauza vântului. Elin o văzu luând-o pe altă parte și luând-o pe scurtătura din gard. Mașina lui Micke era parcată în curte, chiar în spatele lor. Caroseria albastră lucea printre tufele desfrunzite. Auzi ușa închizându-se. Pe fereastra de la bucătărie își văzu mama căzându-i în brațe. Erik și Edvin erau și ei acolo, așezați pe banchetă, fascinați de gesturile celor doi oameni mari. Elin rămase o clipă nemișcată, contemplând scena. Ploaia îi curgea pe obraji ca lacrimile, dar în inima ei nu simțea decât frig și pustiu. Înconjură casa ca să-și găsească scaunul. Se sprijini cu spatele de zid ca să se apere puțin de ploaie. Scoase din buzunar hârtia și căpătâiul de creion.

Acum e prea târziu. Avem un tată nou. Nu mai merită osteneala să te întorci.

Și sublinie „nu merită osteneala” cu o linie groasă de creion. Și încă una. Și o a treia.

Prezent
NEW YORK, 2017

Întorcându-se în apartament, Elin o găsește pe Alice adormită pe canapeaua din salon, învelită cu o pătură. Pune cu grijă ghetele lângă ușă și se așază pe marginea canapelei. Foarte aproape de Alice. Picioarele îi ies de sub pled, degetele sunt încă roșii și umflate. Ia un picior al lui Alice între mâini și îl masează ușor, suflă peste degetele mari învinețite. E multă vreme de când Alice nu s-a mai întors acasă. La început, venea regulat, dar de când Sam a plecat să locuiască în altă parte, Elin aproape n-o mai vede. Alice se întoarce, și Elin o mângâie pe frunte, tandru.

— E târziu? întreabă ea, cu voce adormită.

Elin scutură din cap.

— Nu, n-a durat foarte mult astăzi. Am avut de făcut o singură fotografie. Este încă după-amiază.

Elin vrea să-i arate fotografia pe mobil, dar Alice se întoarce din nou și își înfundă fața în spătarul canapelei.

— E bine, nu voiam să dorm prea mult, mormăie ea.

— Mă bucur că ești aici. Eram tristă că lucrurile au mers atât de prost între noi la restaurant.

Elin se culcă lipită de spatele fiicei sale, cu un braț în jurul taliei ei.

— Nu știu niciodată unde trebuie să mă duc.

— Ce vrei să spui?

— La care dintre voi. Nu știu dacă trebuie să mă întorc la tata sau la tine. E ciudată situația.

Alice strânge pumnii, își înfige degetele cu toată puterea în palme, până i se albesc falangele.

— Poți să te duci unde vrei. Nu trebuie să alegi. Poți să vii aici o zi da, una nu. Sau du-te la cel care îți lipsește cel mai mult.

Elin întinde degetele de la picioare ale lui Alice, mângâindu-le ușor.

— Doar că nu mi se pare normal. Când sunt aici, îmi lipsește el, când sunt la el, îmi lipsești tu. Aș vrea să fiți amândoi aici, sau amândoi acolo.

Elin o strânse la piept. Tăceau. Apartamentul era cufundat în liniște.

După un moment, Elin se așază din nou ca să ia mobilul de pe masa joasă. Pune muzică, și vocea Esperanzei Spalding alungă tăcerea. Alice își leagănă capul în ritmul cântecului.

— Mulțumesc. Ador acest titlu, cuvintele, ritmul, totul.

— Știu.

— Și ție ți-a plăcut întotdeauna jazzul, nu-i așa? Știi de ce?

— Mmm. Nu știu, este o muzică despre care pot să spun că într-un anume fel îmi merge la inimă.

— Cum așa?

— O simt, mă pătrunde, îmi intră pe sub piele, în sânge.

— Înțeleg ce vrei să spui.

Alice aprobă din cap, apoi fața i se schimonosește într-o strâmbătură de durere.

Ridică picioarele în aer.

— Mă dor atât de tare picioarele.

Elin schimbă locul ca să se așeze la capătul canapelei, și Alice își pune picioarele pe genunchii mamei, care ia un picior al lui Alice în mână și suflă încetișor deasupra lui.

— E un preț de plătit.

— Preț pentru ce?

Când Elin începe să-i frece degetele mari, Alice se strâmbă și își trage piciorul spre ea.

— Ca să ajungi acolo unde vrei să ajungi.

— Nu știu dacă am dorința să ajung. Mă întreb dacă merită cu adevărat chinul.

— Dansai înainte de a merge. Te ridicai în picioare și te legănai pe piciorușele de bebeluș. Întotdeauna ai dansat.

Elin întinde brațul ca să apuce fotografiile de pe bibliotecă. Ia o ramă și o întoarce spre Alice, care

râde prinzându-i mâinile. Privește îndelung fetița din fotografie.

— Poate ai dreptate, spune ea, în cele din urmă, cu voce înceată.

— Nu poate, sigur. Descrie-mi ce simți când dansezi pe scenă.

— Uit de tot. E ca și cum nimic n-ar mai exista. Sunt singură pe lume. Nu sunt decât eu și muzica. Pașii. Clipa prezentă.

— Vezi, este exact ce mi se întâmplă când fac fotografii. Cred că asta se întâmplă când ai o pasiune.

Alice puse rama invers pe masa joasă.

— Și dacă era doar pur și simplu un mod de a fugi? oftă ea.

— De a fugi?

— Da, de a fugi de realitate.

— E posibil, dar în cazul ăsta realitatea mă lasă rece.

— Te rog, mamă. Nu spune asta, e prea trist.

Un taxi oprește la marginea trotuarului. Alice își târăște picioarele încălțate în sandale, abia opunându-se când mama ei o trage de mână.

— N-am putea mai bine să cerem să ne aducă acasă câteva lucruri. Era atât de bine pe canapea.

— Amintește-ți cum se numește acel loc la ieșirea din Sleepy Hollow. Știi, ferma aia, acolo, îți amintești?

— Vorbești despre Stone Barns? De ce mă întrebi asta?

Alice încruntă sprâncenele și își încrețește nasul.

— Du-ne la Sleepy Hollow, te rog, îi spune Elin șoferului, apropiind capul de paravanul perforat.

Taxiul accelerează și ajunge direct în fața unui camion care claxonează.

— Termină, mamă. Nu am timp. Cu atât mai puțin pentru masă. Trebuie să lucrez în seara asta. Și să mă odihnesc.

Alice se apleacă și ea spre placa transparentă.

— Lăsați-mă în colțul dintre Broadway și Broome, vă rog. O să iau un metrou ca să mă întorc acasă.

Clatină din cap, își umflă obrajii, oftează, apoi izbucnește în râs.

— Stone Barns. Ce-ți trece prin cap, mamă? Nu-ți place la țară și detești animalele. Stone Barns este o fermă, îți amintesc. Să mergem acolo să facem ce?

— Să mâncăm bine. Ne-am dus o dată când erai mică. Ți-a plăcut la nebunie. Te rog.

Elin o privește cu un aer de câine bătut.

— Nu mai sunt o fetiță, știi. Nu ne putem întoarce în urmă, mamă. Trecutul este trecut.

— Atunci cel puțin să facem altceva, amândouă, nu știu ce. Haide să ne plimbăm, să vedem o expoziție.

— Mamă, iar începi! exclamă Alice, oftând din nou.

— Încep iar ce?

Alice ridică un picior spre ea, destul de sus ca să-i atingă bărbia. Elin strâmbă din nas văzând din nou picioarele vinete.

— Deja ai uitat? Abia pot să merg. Nu mă asculți niciodată când îți vorbesc.

Lasă din nou piciorul jos. Taxiul se oprește la marginea trotuarului. Alice iese din mașină, Elin se apleacă peste banchetă și îi strigă:

— Iartă-mă! Întoarce-te, o să mergem să mâncăm în altă parte!

Dar Alice se depărtează deja, șchiopătând. Elin o urmărește din priviri.

— Doamnă?

Șoferul se întoarce spre ea, o privește, așteaptă instrucțiuni. Ea ezită. Tace. Alice a dispărut, afară nu mai sunt decât străini care merg și dispar și ei, un val constant de gânduri, obligații și de destinații necunoscute.

Până la urmă șoferul își pierde răbdarea și apasă pe claxon. Ea tresare.

— Stone Barns. La ieșirea din Sleepy Hollow. Duceți-mă acolo.

— E departe. E scump.
— Să mergem.

Drumul a durat o veșnicie, a avut timp să adoarmă, să se trezească și să adoarmă la loc. Când ajung la destinație, bagă cardul în dispozitivul de plată și lasă un bacșiș generos, cu toate că prețul cursei a fost deja amețitor. Iese din mașină și pășește pe pietrișul împrăștiat până în fața hambarului din piatră. Pietricelele mărunte se înfig în tălpile subțiri ale balerinilor. Ea le scoate și le păstrează în mână. Merge agale de-a lungul clădirilor, depărtând degetele mari, simțind pietrișul ascuțit sub tălpi. Câteva oi pasc pe o pășune din spatele fermei. Sunt mari și albe, cu capul negru. Se apropie, trece peste împrejmuire, se aventurează pe pajiște. Iarba este presărată cu căcăreze de oaie, ciorchini de bule mici, negre. Merge printre ele special, ca să se murdărească. Respiră mirosul care îi urcă de la picioare. Se lasă seara, soarele apune încet în spatele coroanelor copacilor. Cu mobilul face niște fotografii ierbii, copacilor, fânarelor. Cu picioarele goale pe pământ. Se așază pe o stâncă la marginea pădurii și ascultă. Tăcerea. Aude păsările cântând, frunzele frecându-se una de alta în vânt. Se întinde pe pământ. Închide ochii și simte razele călduțe ale soarelui încălzindu-i fața.

Cerul roz și violet se întunecă puțin câte puțin. Stelele se aprind pe bolta cerească cu miile, cu milioanele. Recunoaște multe dintre ele, regăsește numele constelațiilor.

O știință veche îngropată în amintire. Rămâne mult timp lungită pe spate și le privește. În Manhattan nu se întunecă niciodată. Aproape nu vedem niciodată stelele. Cerul nu este destul de întunecat. În Manhattan, singurele puncte luminoase pe care le poți vedea sunt artificiale. Liniște nu este nici atât. Totul este vacarm. Sirene, mașini, muzică, țipete. Aici își aude clar propria respirație. Când în sfârșit se ridică și se întoarce spre drum, este târziu.

Reușește să oprească o mașină. Cel care se oprește este un bărbat. Lasă geamul și o mustră cu un aer serios:

— O femeie singură n-ar trebui să facă autostopul. Din fericire ați nimerit peste mine, și nu știu peste ce psihopat.

— Este adevărat, am noroc. Puteți să mă luați?

Elin urcă în mașină alături de șofer. Tipul ascultă muzică country. Ea răsucește butonul aparatului radio ca să dea sunetul mai tare. Muzica umple cabina, e o melodie cântată la chitară și cu vocea. Bărbatul știe cuvintele pe dinafară și o acompaniază pe cântăreață, aruncând pe furiș priviri spre pasageră.

Just call me angel of the morning[43]...

Drumul curge șerpuind prin peisajul întunecat. Copacii se profilează în lungi umbre chinezești în lumina farurilor. Din când în când apar case frumoase, albe, așezate în plină natură. Elin visează dintr-odată că părăsește orașul unde trăiește de atât de mult timp ca să plece să locuiască la țară. Are chef să cultive trandafiri și să meargă pe o peluză udă de rouă, într-o grădină care ar fi numai a ei.

— Locuiți în apropiere? întrebă ea.

Bărbatul aprobă și reduce sonorul la radio.

— Da, nu prea departe. Și dumneavoastră de unde veniți?

— E complicat. Dar locuiesc în oraș.

— Adesea e complicat. O să vă las la gara din Tarrytown, bine? De acolo vă puteți duce unde doriți.

Ea încuviințează din cap. Tac din nou.

Gara e pustie. Elin traversează podul de peste șine. Merge încet pe asfalt, simte încă resturile de pământ și nisip în pantofi. Coboară pe peron și se așază pe o bancă. Până la următorul tren are de așteptat patruzeci de minute. Privește cum scad minutele care defilează pe panoul de afișare. N-a pus mâna pe telefon de când a făcut ultima fotografie mai devreme, la fermă. Îl scoate din buzunar. Vede

că are mai multe apeluri ratate și tot atâtea mesaje. De la Joe. De la agenta ei. De la un client. Joe scrie:

Unde ești? Avem nevoie de tine la studio.

Clientul nu este mulțumit. Va trebui refăcută fotografia mâine la ora 7 în Central Park, OK?

Elin, unde ești? Răspunde!

Contăm pe tine. Confirmă, te rog. Coaforul și machieurul sunt programați. La ora 5:30 începem să montăm luminile.

Răspunde foarte scurt cu emoticoane cu degetul ridicat și șterge mesajele de pe ecran, trecând cu degetul peste ele. Îl sună pe Sam, ascultă țârâitul continuu. Până la urmă răspunde, cu voce adormită.

— Mi-e dor de tine, șoptește ea, și ecoul cuvintelor ei se propagă pe dalele peronului.

— Elin? Unde ești? Te caută peste tot!

Pare trezit brusc, ca și cum ar fi fost întins și acum stă ridicat în fund.

— Totul e în regulă. Pur și simplu mi-am închis telefonul. Tu ce faci?

— De ce ai sunat?

— Trebuie să vorbim.

— Tu nu vrei niciodată să stăm de vorbă.

— Acum vreau.

— Avem nevoie să facem o pauză. Nu pricepi asta? Tu ai nevoie să faci o pauză.

— Suntem o familie.

— O familie care nu există pentru moment. Nu mai suntem noi, ești tu și sunt eu. Va trebui să te descurci cu asta.

— E prea greu. Nu reușesc. N-o să reușesc niciodată.

— Trebuie să încerci. Avem nevoie de aer.

— Nu vreau să încerc.

— Trebuie.

El închide. Se lasă iar tăcerea. Elin are în continuare telefonul în mână. Se uită pe ecran. Când trenul intră în gară, rămâne acolo. Nu găsește puterea să urce. Trenul pleacă și informații noi apar

pe panou. Următorul tren este peste o oră. Lasă că curgă una după alta fotografiile făcute la fermă. Recadrate arată un alt loc, diferit de cel pe care l-a fotografiat. Mărește imaginea în sus și în jos, înainte, cu degetele. Iarba, pietrișul, o copită de oaie, niște picioare goale, un pisoi în iarba înaltă. Joe sună. Pe ecran i se afișează fața zâmbitoare. Nu răspunde, se mulțumește să privească ciuful pe care îl are pe cap și zâmbetul lui larg pe acest portret alb-negru pe care ea i l-a făcut de curând. Soneria se întrerupe, fața dispare. Înlocuită de fotografia unul gard scund. După câteva secunde se afișează un mesaj.

Trebuie să vorbim despre boarfe. Rochia roz nu le mai place. Acum vor negru. Trebuie modificată lumina și aș vrea să vedem asta împreună. Sună-mă, te rog.

Negru. Oftează gândindu-se la toți acei oameni anxioși și îmbrăcați în negru pe care i-a fotografiat în toți acei ani. Sosește un nou mesaj.

Sună-mă, te rog. Chiar am nevoie să dorm. Nu mă mai țin pe picioare.

În fața acestei implorări, Elin capitulează. Îl sună. Vorbesc mult timp. Timpul se scurge. Până la urmă trenul vine. Urcă la bord și se așază pe locul îngrozitor acoperit cu vinil. Înainte de a adormi, îi trimite un mesaj lui Sam.

Te iubesc

Inima roșie strălucește ca o flacără mică pe ecranul telefonului ei. În tren e frig, un curent de aer înghețat se strecoară prin fereastră, își strânge puloverul în jurul umerilor. Oboseala o face să aibă frisoane. El nu-i răspunde. Nu-i trimite înapoi inima. Nici „te iubesc”.

Trecut
HEIVIDE, GOTLAND, 1982

Acum Elin abia avea loc pentru fund pe scaunul vechi pe care îl construise cândva din câteva bucăți de lemn. Șezutul era prea îngust pentru șoldurile ei devenite prea late. Mânerele îi tăiau picioarele și coapsele se revărsau pe părți. Totuși, se așeză. Lemnul brut îi rănea pielea cu toată pânza groasă a blugilor. În mână ținea trei pietricele. Trei, ca numărul de copii pe care îi va avea mai târziu. Trioul. Sugea un fir de iarbă uscată și simțea gustul dulceag amestecându-se cu saliva. Cu spatele lipit de perete, ridica o coapsă după alta ca să lase sângele să circule în mușchii anchilozați.

— Nu ți-e bine, graso? o necăjea Fredrik, culcat în iarbă ceva mai departe, cu picioarele ridicate pe trunchiul unui copac.

Două prosoape de plajă se uscau pe o creangă. Unul roz și unul albastru.

— E prea cald. O să mor, oftă ea. Dacă măcar vântul ar putea aduce câțiva nori din larg.

— Nu spera prea tare, riști să-ți vezi dorința împlinită mai repede decât crezi. Curând vine toamna. Se va face prea frig ca să te scalzi și va trebui să mă întorc la mama, la Visby.

— Îmi place la nebunie când suntem frate și soră. Și eu aș vrea să plec. Am chef să mă întorc acasă.

— Ești acasă.

— Știu, dar mi-ar plăcea să mă întorc și să locuiesc aici.

— Ești sigură de asta?

— Ce vrei să spui?

— Ești sigură că erai mai fericită aici? Că ai fi fost mai fericită? Crezi că Lasse era un tată mai bun ca Micke?

Elin ignoră întrebarea. Se ridică și se duse să se așeze pe vârful picioarelor în fața celei mai apropiate ferestre ca să privească înăuntru. De când plecaseră să locuiască la ferma Grinde, casa lor era goală.

Fredrik și mama lui se mutaseră, Marianne și toți copiii ei se mutaseră în locul lor. Și așa deveniseră frate și soră. Prin alianță. Totul era exact ca în ziua când plecaseră. Începând cu praful și pânzele de păianjen. Nimeni nu voise s-o cumpere. Deci casa rămânea acolo, abandonată, cu pancarta ei „De vânzare” în mijlocul peluzei, pentru veșnicie. Elin îi făcu semn lui Fredrik să vină lângă ea.

— Vino să vezi.

El veni să i se lipească de spate, își puse bărbia pe umărul ei.

— Ce e de văzut? întrebă el pe un ton indiferent.

— Privește masa din bucătărie.

Fredrik dădu din cap. Bărbia i se apăsă în umărul lui Elin, și ea scoase un țipăt de durere pentru că o mișca înainte și înapoi.

— Vai! Termină! Vezi niște urme negre?

El aprobă din nou, sprijinindu-se și mai tare de data asta.

Ea îl respinse.

— Mă enervezi! Întotdeauna trebuie să faci pe tâmpitul! Încerc să-ți spun un lucru important.

Elin smulse prosopul de pe creangă și îl aruncă în jurul gâtului. Apoi începu să alerge spre plajă, evitând cu îndemânare conurile de pin și pietrele ca să-și ferească picioarele goale. Fredrik alergă în urma ei, strigând:

— Așteaptă! Am văzut petele negre, ce voiai să-mi spui?

În sfârșit o prinse din urmă, o luă de braț și o întoarse brusc spre el, așa că se prăbușiră amândoi și începură să se rostogolească în florile de pe marginea șanțului. Se opriră o clipă, în tăcere, așezați unul lângă altul, privind fâșiile de nori care defilau deasupra pe cerul albastru.

— Întotdeauna m-am întrebat ce erau acele… spuse Fredrik după un moment, cu degetul ridicat, marcând mici punte pe cer.

— Las-o baltă. Nu este important, doar că m-am gândit din nou la ceva. O amintire de pe vremea când locuiam acolo. Știi, când totul era încă normal.

— Și ai chef să vorbești despre asta?

— Da. Dar adineauri, înainte să mă faci să mă doară cu bărbia ta plină de păr.

— Ce tot spui? Nu am păr pe bărbie!

— Bineînțeles că ai.

Elin trecu cu tandrețe degetul pe barba lui abia răsărită.

— Nu crezi că am observat că ai început să te razi?

— Și ce-i cu asta? Haide, vino, o să ne scăldăm. E prea cald aici.

Se ridică și o ajută pe Elin să se ridice în picioare. Ea scutură acele de pin și iarba de pe spatele lui. Alergară până la plajă, scăpară de haine și fără să se oprească și intrară în apă. Marea călduță era de un verde pal. Nisipul se încrețea pe fund sub efectul fluxului și al refluxului lent al valurilor. Plonjară o dată și încă o dată. Până la fund, distracția fiind să atingă nisipul cu fruntea. Elin încercă să meargă în mâini, dar Frederik o răsturnă.

Ieșind din apă, se lungiră din nou pe nisip ca să se usuce la soare. Șuvițele ude ale lui Elin se umplură de fire mărunte de nisip, albe și fine.

— Mama zice mereu că trebuie să profiți de copilărie pentru că apoi viața devine un infern.

— Și tu ce crezi despre asta? întrebă Fredrik, aruncând o pietricică pe pântecul ei bronzat.

Elin tresări. Luă pietricica și o privi îndelung. Avea forma unei inimi. O cuprinse în mână. Strânse tare galetul în palmă.

— Poate are dreptate. Nu știu. Nu pare foarte amuzant să fii om mare. Nu aici, în orice caz.

— Spui prostii. Tu și eu vom fi mereu la fel de fericiți cum suntem astăzi. Chiar când vom fi mari. Suntem destul de isteți ca să avem grijă de asta.

— Eu am intenția să fiu celebră și să plec de aici. Simt că asta mi se va întâmpla. O să fiu bogată și celebră.

Elin dădu din cap, încântată de planul ei.

— Celebră! izbucni Fredrik în râs. Vrei să devii star pop sau ce? Și cum te gândești să ajungi acolo?

Continuă să râdă și adună o mână de nisip pe care i-l aruncă pe burtă. Elin nu ripostă și, rușinată, își ascunse visul în adâncul inimii.

Fredrik mergea în echilibru pe rocile mari, rotunde, de la marginea apei, trecând de la una la alta, cu brațele depărtate, în timp ce Elin îl privea. Spatele îi era atât de bronzat, că părea aproape negru. Avea părul tuns scurt în față și lăsat lung pe ceafă, de un blond-auriu, spălăcit la vârfuri. Lungită pe burtă pe un prosop de baie, înfigea degetele în nisipul fierbinte ca să caute puțină răcoare. În spatele lui Fredrik, Baltica scânteia și părea să se întindă la infinit. Băiatul avea brațele și picioarele acoperite de vânătăi din cauza muncii grele de pe câmp. Pentru Micke, vacanța de vară era același lucru cu munca forțată.

Aproape nimeni nu venea niciodată pe mica lor plajă. Era cam departe, ascunsă de blocuri uriașe de piatră care se desprinseseră din faleza abruptă și trebuia să te târăști din greu o vreme ca să ajungi la acea fâșie îngustă acoperită de nisip și galeți, presărată cu *raukar*[5], destul de mari pentru a fi cuprinși cu două mâini.

Fredrik adună apă în mâini și o stropi. Ea tremură.

— Poți înceta să arunci în mine cu tot felul de chestii? mormăi ea.

Fredrik plecă să înoate puțin, apoi ieși la suprafață. Când se ridică, apa mării șiroia pe corpul lui și, împreună cu lumina din spate, formă în jurul lui o jerbă luminoasă. O strigă și plonjă din nou, pornind spre orizont. Din câteva mișcări puternice era deja departe. Elin se ridică și îl urmă. Părul lung, castaniu, îi curgea liber pe umeri. Partea de jos a costumului era foarte mică și nu purta nimic altceva. Alergă în valuri. Picioarele îi alunecau pe pietrele plate de pe fund. Când apa îi ajunse până la brâu, se aruncă cu capul înainte. Părul plutea în jurul ei ca o coadă de păun.

— Întoarce-te! strigă la Fredrik, ridicându-se la suprafață. Atenție la aluviuni, curenții sunt periculoși!

El se întinse pe spate și bătu din picioare. Ea i se alătură și înotară unul lângă altul un craul rapid. Curând totul se transformă într-o cursă. Uneori, Fredrik plonja și înota bras pe sub apă, ieșind din nou la suprafață în cu totul alt loc. În fața ei, în spate, alături. Ea țipa și îl stropea ca să-l pedepsească pentru că o speriase. Înota pe sub apă, o apuca de picioare, ea se zbătea, îl lovea cu piciorul și îi scăpa.

Cu răsuflarea tăiată, se întoarseră pe plajă și pe unicul prosop uscat. Elin îl întinse pe nisip, paralel cu marea, ca să aibă fiecare o bucată pe care să se întindă. Abia dacă era destul pentru cap și spate. Fundul și picioarele erau nevoite să se mulțumească cu nisipul cald. Picăturile de apă sărată scânteiau în soare pe pielea lor bronzată.

Fredrik lăsă nisipul să curgă încet pe burta ei.

— Termină! îi porunci ea, dându-i mâna de-o parte.

— Sânii tăi încep să crească.

Elin tresări puternic și își ascunse pieptul cu brațul.

— Nici vorbă, nu.

— Te asigur că da.

— Nu.

— Da.

Ea se așeză și, cu cealaltă mână, își căută tricoul pe pipăite. Cum puse mâna pe el, îl îmbrăcă imediat. Doi muguri mici se conturau sub bumbacul subțire. La pipăit ai fi zis că sunt două bile dureroase. Le turtea în fiecare seară.

— Pot să pun mâna?

Fredrik încercă să le atingă, dar ea dădu înapoi.

— E în regulă, nu?

— Vreau să simt doar ce se întâmplă. N-am atins niciodată niște sâni.

— Ți-am zis că nu sunt sâni.

— Ai treisprezece ani, te anunț. Bineînțeles că sunt sâni. Toate fetele au așa ceva la un moment dat. Mă întreb cum vor fi ai tăi. Pariez că vor fi la fel de mari ca niște mingi de fotbal, cum îi avea Aina.

— Lasă-mă în pace!

Fredrik întinse din nou mâna, dar de data asta ea nu-l împiedică. Mângâie încetișor prima bilă cu degetul mare. Ea se dădu înapoi.

— Te doare?

Avea un aer mirat. Ea aprobă din cap și trase de tricou ca să-l lărgească. El se aplecă și îi dădu un sărut scurt pe obraz, avea respirația caldă.

— Iartă-mă, șopti el.

Elin alergă spre stânci și începu să urce faleza ca să se întoarcă acasă. El alergă după ea și o opri prinzând-o de unul dintre picioarele ude.

— Rămâi cu mine, ești foarte frumoasă.

— Ți-am zis să mă lași în pace.

— Sunt doar niște sâni. Nu e grav. Nu trebuie să te îngrijorezi.

Ea îi zâmbi. „Nu e grav.” Cu el nimic nu era niciodată grav. Oricare ar fi fost situația. Chiar când totul mergea pe dos. Se așeză pe o stâncă mare și își lăsă picioarele să atârne în gol.

— Ba da. Pentru că asta înseamnă că suntem pe cale să devenim adulți, răspunse ea, tristă.

Elin își privi palmele. Bietele ei mâini, atât de moi și albe, erau acum acoperite de bătături gălbui pe fiecare falangă. Își trecu buricul degetului mare peste ele. Erau tari, și suprafața lor se simțea la fel de aspră ca glaspapirul. Le întoarse și le puse pe coapsă ca să le examineze pe față. Avea unghiile roase până la sânge. Pielea mâinilor îi era atât de bronzată, că perișorii de deasupra păreau de un alb sidefiu. Luă paharul cu lapte pus în fața ei pe masa de la bucătărie și îl goli dintr-odată, cu înghițituri lungi, lacome.

— E cald, nu? spuse maică-sa, așezându-se alături de ea.

Pe blatul de lucru cafeaua se scurgea încet prin filtrul cafetierei căreia ea îi dăduse drumul. Încrucișă mâinile în fața ei. Niște vine groase treceau pe sub piele, violete și anormal de umflate. Elin puse mâna pe cea a lui Marianne. O mângâie blând cu arătătorul. Pielea era uscată și zbârcită, mici crăpături albe se formau la capătul degetelor.

— Probabil că te doare, șopti ea.

Marianne își retrase mâinile de pe masă, se ridică și se duse să toarne cafeaua pe jumătate scursă într-o cană din ceramică albastră. Cafeaua sfârâi când următoarea picătură căzu pe placa încinsă. Luă cu grijă o gură, fără să se întoarcă să se așeze. Elin luă un plic folosit pe care cineva îl lăsase să zacă pe masă. Fără să ridice creionul deloc, se apucă să deseneze margarete frumoase cu linii perfecte. Când maică-sa observă, îi smulse plicul.

— Te rog, mamă, nu-l rupe, o imploră Elin.

Ea se întoarse și goli restul de cafea în chiuvetă, apoi ieși din bucătărie ca să se întoarcă în grajd.

— Vino cu mine, avem încă mult de muncă.

Pe mijlocul mesei era un vas în care era un buchet mare de flori de câmp, flori albastre, galbene și roșii, pe care Edvin le culegea la cererea lui Marianne. Nu voia decât flori de acele culori. Zicea că albastrul reprezenta pacea la care ea spera. Galbenul era simbolul râsului și al veseliei. Roșul o făcea să se gândească la iubire. Albăstrele, sânziene și trifoi timpuriu. Varietățile de flori erau diferite de fiecare dată, dar era de neînduplecat în privința culorilor, trebuia să fie toate reprezentate în buchet.

Elin privi pe furiș în colț, spre coșul de hârtii unde aterizase plicul. Observă că fusese deschis foarte atent, cu un cuțit pentru hârtie. Un colț era pudrat de polen și două petale roșii căzuseră pe scrisoare. O luă, suflă peste ea și o întoarse. Cercetă scrisul cu care fusese scris numele lui Marianne și adresa ei, nu cea nouă, cea veche. Nu era cea…

Maică-sa deschise ușa și o chemă. Elin se grăbi să strecoare scrisoarea în buzunarul salopetei.

— Haide, grăbește-te, am nevoie să mă ajuți cu baloturile de paie!

Ușa de la intrare se închise după Marianne și, în același moment, un pas greu coborî scara. Elin ieși imediat s-o prindă din urmă pe maică-sa. De când veniseră să locuiască la fermă, li se încredințase îngrijirea caprelor. Caprele și brânza de capră care trebuia să devină noua vacă de lapte a fermei Grinde sub bagheta lui Marianne. Dar, de când începuseră, problemele se adunaseră. Erau multe capre și dădeau mult lapte, dar lipsea materialul necesar. Laptele trebuie pasteurizat și închegat și când brânza era gata trebuia împachetată. Atunci maică-sa începuse să cheltuiască banii de la Aina pentru investiții. Elin văzuse cu ochii ei ce sume mari retrăgea de pe livretul băncii de economii.

Elin răsuci cheia mare, de metal, și deschise ușa. Caprele o întâmpinară behăind. Apucă furca pentru fân și se apucă să umple grătarul ieslei. Animalele se aruncară imediat pe mâncare și se făcu din nou liniște. O capră veni să-i atragă atenția lovind-o cu capul. Își băgă botul în buzunarele ei și o călcă pe picioare. Caprele de lapte erau întotdeauna înfometate. O mângâie pe cap, dar asta n-o făcu decât să fugă. Caprele erau obișnuite cu oamenii, erau obișnuite cu ea, dar erau departe de a fi niște animale prietenoase.

Marianne hotărâse să curețe staulul caprelor foarte bine și să pună paie noi, iar Elin schimbă furca pe o lopată pentru gunoi, ca s-o ajute. Munceau cot la cot, în tăcere. Mama ei părea obosită. Trezirea în zori de la fermă îi lăsase cearcăne mari, negre și riduri sub ochi. Nu mai purta niciodată hainele frumoase, cumpărate cu banii moșteniți, de pe vremea când erau încă fericiți. Acum, n-o mai vedeai decât în pantaloni de lucru și în tricouri uni, cu mâneci lungi, toate pline de pete. Părul îi era strâns în coc și ascuns sub o bonetă ca să-l apere puțin de mirosul de bălegar. Elin se îmbrăca la fel.

Când terminară, și Marianne se întoarse în casă, Elin se așeză pe paiele proaspete, cu spatele lipit de peretele grajdului, și scoase plicul din buzunar. Scrisoarea fusese scrisă pe o foaie ruptă dintr-un caiet de elev, cu spirală. Nu avusese măcar grijă să rupă franjurile.

Dragă Marianne,

Trebuie să-ți spun ceva. Vreau să știi că dacă am făcut ce am făcut este numai pentru voi. Pentru tine. Pentru copii. Nu mă gândeam că asta se va termina așa. Împușcătura a pornit din greșeală, niciodată nu am avut intenția s-o rănesc, doar s-o sperii. Nu voiam ca familia să fie despărțită. Familia noastră. Pentru familia noastră am făcut-o. Ca să avem ceva bani. Pentru tine, pentru mine și copii.

Îți amintești când ne-am întâlnit? Îți amintești că nu încetam să ne îmbrățișăm, să ne mângâiem? Îți amintești că spuneam că vom fi tu și eu pentru totdeauna? Am făcut un jurământ. Eu nu l-am uitat niciodată. Dar tu?

Am fost eliberat. Mi se spune că nu am dreptul să te contactez. Dar aș vrea să știi că am ieșit. Am un mic apartament, aici, la Stockholm, și, de asemenea, am de lucru. Știu că nu vrei să mă mai vezi. Dar copiii. Mi-ar plăcea grozav să văd copiii. Și aș face orice să te întorci la mine. Așa că spune-mi ce trebuie să fac. Voi veni imediat ce mă vei chema, te rog, cheamă-mă repede.

Al tău pentru totdeauna,
Lasse

Scrisul era stângaci, ca acela al unui copil care s-ar strădui din greu să formeze cuvintele. Literele erau când rotunde și când înguste, și se aplecau o dată într-o parte, o dată în alta. Când lăsă scrisoarea pe genunchi, mâna îi tremura. Tatăl ei se gândea la ei, se gândea la ea. Nu mai era în spatele gratiilor, era liber. Privi din nou adresa de pe plic. Nu știa că acum locuiau cu toții în casa lui Grinde? Nu era la curent cu Micke? Cum era cu putință? Pe spatele

plicului era scrisă adresa expeditorului, Tobaksvägen nr. 38, 12357 Farsta. O citi de mai multe ori, apoi băgă scrisoarea la loc în buzunar și alergă spre câmp, unde Fredrik se pregătea să lucreze cu tatăl lui.

Firma băcăniei era strâmbă. Se legăna în vânt și scârțâia pentru că se desprinsese la un capăt. Ploile de toamnă și furtunile de iarnă ruginiseră lanțurile care o țineau. Fredrik ridică brațele pentru a încerca să o pună la loc, dar mai avea nevoie de câțiva centimetri, așa că se cățără pe balustradă și se ținu în echilibru pe bara metalică îngustă, cu o mână sprijinită de fațada magazinului. Elin îl apucă strâns de un picior, dar el se scutură să se elibereze și ea îi dădu drumul. Prin ușa întredeschisă a prăvăliei, Gerd îi atrase atenția să nu cadă. Repede, reuși să prindă lanțul și să-l agațe. Sări jos și își frecă mâinile.

— Nu știu ce m-aș face fără voi, le spuse Gerd cu un zâmbet larg. Sunteți mereu gata să-mi dați o mână de ajutor. Intrați, copii, intrați.

— Putem să mergem puțin în depozit? E atât de cald peste tot.

Gerd aprobă.

— Știți unde sunt depozitați biscuiții. De asta ați venit, cred? Fredrik dădu din cap, și Elin o îmbrățișă pe negustoreasă. Simțea fixativul de păr, buclele cărunte erau atât de țepene de parcă și ele erau din plastic. Gerd o mângâie pe spate.

— Îmi face atât de multă plăcere când vii să mă vezi, micuțo. În afară de faptul că miroși a bălegar, îi șopti la ureche, strâmbând din nas.

Rafturile depozitului erau practic goale. Vara totul dispărea din cauza turiștilor. Cutii turtite erau puse teanc într-un colț, gata să fie aruncate. Se întinseră pe teanc, cu cutia de prăjituri între ei. Depozitul nu avea fereastră, dar ventilatorul mare atârnat de tavan îi răcorea. Lăsaseră ușa întredeschisă ca să supravegheze clienții care intrau și ieșeau. Gerd schimba câteva cuvinte cu fiecare și, curioși, Elin și Fredrik ascultau conversațiile. Brusc apăru în fața casei Marianne. Era îmbrăcată în haine de lucru.

Elin se așeză și culi urechea. Ținea o tavă plină cu brânză împachetată bucată cu bucată. Elin o văzu pe Gerd scuturând din cap.

— E prea mult, îi spuse ea, încet.

— La vremea asta caprele dau mult lapte.

Marianne întinse tava spre Gerd, insistând. Gerd strânse din buze.

— Nu pot să-ți iau toată brânza. Nimeni nu vrea să cumpere. Aproape de fiecare dată sunt nevoită s-o arunc.

Marianne puse tava pe tejghea și luă jumătate din brânză.

— Așa e mai bine?

Negustoreasa oftă.

— Nu știu, Marianne. Nu am mulți clienți pe care îi interesează. Brânza ta e prea scumpă.

Gerd se îndepărtă de casă și ieși din aria de vedere a lui Elin. Marianne bătea din picior enervată.

— Te pregătești să-mi spui că n-o să-mi iei deloc?

Luă brânza pe care o pusese pe tejghea. Gerd se întoarse cu pungi de pâine pe care le puse pe banda rulantă.

— Cred că va trebui să-ți găsești un alt hobby.

— Un hobby?

— Da. Presupun că nu e nimic altceva pentru tine la banii pe care îi ai. Cel puțin, nu ai nevoie să trăiești din ce produci!

Marianne părea furioasă. Brusc, scăpă tava și toată brânza se risipi pe jos. Ochii lui Gerd se mutau de la dezastru la Marianne și înapoi la brânza care zăcea pe linoleumul tocit. Se aplecă cu greu s-o adune bucată cu bucată. Burta mare o împiedica și efortul o făcea să respire zgomotos.

— N-ai decât s-o păstrezi, oricum nimeni nu vrea să mănânce căcatul ăsta, spuse Marianne furioasă, răsucindu-se pe călcâie.

Elin auzi clopoțelul de la ușă când o deschise și când o închise. Și apoi sună din nou. Gerd ieșise după ea. Pe urmă, nu mai auzi nimic. Fredrik se ridică de pe maldărul de cutii.

— Am face mai bine să ne întoarcem. Dacă sunt în dispoziția asta, o să vrea să ne pună la treabă.

— N-am chef să mă întorc.

Elin nu mișcă. Își puse mâinile după ceafă și se cufundă în contemplarea tavanului, urmărind palele ventilatorului care se învârteau, ascultând zumzetul lui monoton.

— N-avem încotro.

Fredrik o luă de braț și o obligă să se așeze în fund.

— De ce? Suntem copii. Suntem în vacanță. Ce se va întâmpla dacă refuzăm?

— Știi foarte bine. Mă întreb chiar de ce pui întrebarea asta.

Ușa prăvăliei se deschise din nou. Marianne și Gerd se întoarseră. Marianne avea aerul că plânsese, obrajii îi erau brăzdați de lacrimi și de jeg. Gerd o ținea pe după umeri cu un braț protector. Fredrik scoase capul din cămară, dar se grăbi să-l tragă înapoi. Se așeză alături de Elin și îi puse degetul pe buze, semn să păstreze tăcerea. Marianne și Gerd trecură prin fața ușii întredeschise și intrară în birou. Doar un perete subțire despărțea cele două încăperi.

— Mă duc să fac o cafea. Stai jos o clipă, spuse Gerd.

— Avem nevoie de banii ăștia.

Vocea lui Marianne se frânse și îi fu greu să continue.

— De acord, Marianne. Dacă este atât de important pentru tine o să cumpăr brânza asta. Dar nu înțeleg. Unde s-au dus toți banii Ainei?

— Costă mult să întreții o fermă, nu-ți dai seama.

— Nu-mi spune că i-ai dat tot lui Micke?

— Ne străduim împreună să facem ferma să meargă. Este a amândurora. Suntem o familie.

— Ai acte oficiale care o dovedesc?

Marianne nu răspunse. Pipăia nervoasă legătura de chei.

— Aina…

Gerd ezită să-și termine fraza și se făcu din nou tăcere.

— …se răsucește în mormânt.

Fredrik șopti cuvintele la urechea lui Elin și ea întări, spunând:

— …o să se întoarcă din împărăția morților. Amândoi pufniră în râs pe înfundate. Când Marianne se ridică brusc, scaunul scârțâi. Dă-i drumul! Ce aveai de gând să spui? Aina se răsucește în mormânt? Ei bine, știi ce? Aina nu are nici măcar mormânt în care să se răsucească. Aina nu mai este decât un pumn de cenușă într-o urnă. Și apoi ocupă-te tu de afacerile tale, Gerd, și lasă-mă pe mine să-mi văd de ale mele. Încep să mă satur să te văd băgându-ți nasul peste tot. Viața mea nu te privește.

Marianne se năpusti afară din birou și, observându-i pe Elin și Fredrik în depozit, se opri brusc. Ei se ridicară imediat, și toți trei se priviră o clipă cu ostilitate. Făcu un pas spre ei, înfiptă în pantofii grosolani de lucru, cu picioarele ușor depărtate.

— Și voi, voi întoarceți-vă acasă, imediat. Deja v-am interzis să veniți să pierdeți timpul aici! De câte ori va trebui s-o repet?

— Tocmai plecam.

Gerd veni să se așeze între copii.

— N-o să te iei de ei acum? Sunt aici să mă ajute. Și-mi face plăcere să-i văd.

Marianne apucă cu duritate brațul lui Elin.

— E destul de muncă la fermă. Și, îți repet, m-am săturat să te amesteci în toate.

Apoi plecă, turbată, târând-o pe Elin după ea.

Prezent
NEW YORK, 2017

Toate mișcările îi sunt automate. Picioarele și brațele, aparatul foto care se deplasează. Degetul care apasă pe declanșator. Ochiul care se face mic pentru a aprecia mai bine compoziția imaginii. Ajustările infime ale unghiului din care ia imaginea modifică expresia foto- modelului. Elin îi indică poziții noi, ea întoarce fața, își lasă sau își ridică bărbia, ascunde un umăr, se așază în profil. E aceeași tânără din ajun, dar astăzi este îmbrăcată în negru, într-o rochie de seară cu fustă bogată și fluidă. Tenul îi este palid și ochii de cărbune, buzele roșii sângerii. Are o talpă pusă pe prora bărcii. Picioarele îi tremură de oboseală și fac barca să se legene. Suprafața în mod normal atât de netedă a lacului este acoperită de crețuri, de cercuri tot mai largi care dau relief fotografiei pe care Elin se pregătește s-o facă și o îndeamnă pe fată să lase mai greu piciorul, o provoacă, iar pupa bărcii, cu lemnul ei maroniu, iese treptat din apă.

— Va fi minunat. E mult mai bine așa decât cu rochia roșie, îi șoptește Joe.

Stă în picioare, în spatele ei, și privește fotografiile pe un ecran de calculator, pe măsură ce Elin apasă pe declanșator. Dar gândurile lui Elin sunt în altă parte. Din când în când privește ecranul mobilului, pus la picioarele ei. Nici Sam, nici Alice nu-i răspund la apeluri. Ecranul este gol și telefonul tăcut. Tremură gândindu-se la fiica sa și la furia ei. La felul în care o respinge, în care o acuză. Trebuie să găsească o modalitate prin care să ajungă la ea. N-o poate pierde și pe ea.

Joe îi dă un cot. Ea tresare, brusc smulsă din gânduri. Îi atrage discret atenția asupra directorului artistic al revistei care vine să ridice degetul mare ca să arate că este mulțumit, că e fotografia ideală. Elin lasă jos aparatul fără să spună nimic. I-l întinde asistentului.

— Ce ai Elin? Ești atât de tristă, spune el foarte încet, cu mâna pe brațul ei.

Ea se eliberează cu o mișcare ușoară și împinge spre el aparatul greu, ca s-o scape de el.

— Nu am absolut nimic. Am reușit. Restul după-amiezii poți să-ți iei liber. Aș vrea doar să lași înainte materialul la studio. Eu o să mă întorc direct acolo, îl informează ea cu o voce stinsă și egală.

Fotomodelul se întoarce spre mal cu o expresie scârbită și fusta ridicată atât de sus, încât îi lasă la vedere picioarele slabe și chiloții. Stilistul își ține respirația.

— Atenție la rochie. Încetișor, să nu-ți cadă. E noroi, repetă el neîncetat. Rochia asta costă trei mii de dolari.

Tânăra pare stresată. Înaintează încet, un picior după altul, tremurând de groază, simțind că se afundă în nămol. Elin se îndreaptă spre ea.

— Ați face mai bine să vă îngrijorați mai degrabă pentru Mary decât pentru rochie, mormăie ea.

Își câștigă dreptul la un zâmbet timid din partea fotomodelului care, cu ajutorul ei, urcă pe peluză. Stilistul îi usucă picioarele cu un prosop, fotomodelul tremură de frig. Elin se îndepărtează. Dintr-odată, directorul artistic apare lângă ea. Îi vorbește, dar ea nu ascultă șuvoiul de cuvinte care i se revarsă din gură. Se mulțumește să aprobe din când în când. Joe și restul echipei demontează proiectoarele, ea îi privește muncind.

— Foarte curând trebuie să lucrăm din nou împreună, spune ea, imediat ce logoreea interlocutorului încetează.

El vine să se lipească atât de aproape, încât ea face un pas înapoi.

— N-ați ascultat nimic din ce v-am spus!

Dintr-odată, vocea agasată de ieri se face din nou auzită.

— V[spuneam că avem nevoie de un prim-plan al rochiei, în care să se distingă textura țesăturii.

Elin dădu din cap.

— Bineînțeles. Joe se va ocupa de asta. Pentru acest gen de muncă, rezultatul este întotdeauna mai bun în studio.

Își caută asistentul din priviri. Bărbatul din fața ei scutură din cap și scoate un oftat agasat.

— Mai întâi un al doilea shooting, apoi refuzați să terminați treaba! spuse el. Ca să lucrați pentru noi am plătit, de altfel, dacă mă întrebați pe mine, mult prea scump. Insist să faceți fotografia aici, în același decor. Refuz să vă lăsați… asistentul s-o facă în locul dumneavoastră.

Elin se stăpânește să nu izbucnească. Apucă aparatul foto din geantă și se îndreaptă spre rochia care se leagănă în adierea vântului. Umerașul este agățat în ramura unui copac. Întoarce rochia astfel ca lumina soarelui să facă să strălucească materialul și face patru fotografii. Când coboară obiectivul, privirea i se oprește pe trunchiul copacului unde o colonie de furnici urcă și coboară de-a lungul scoarței neregulate. Înlătură rochia și apropie aparatul de trunchiul copacului.

Alice, ce faci? Ai terminat? Te rog, sună-mă, este important.

Elin hoinărește pe trotuar cu telefonul în mână, recitind SMS-ul pe care tocmai l-a trimis. Alice nu răspunde nici la apeluri, nici la mesaje. Verifică ora și scrie un nou mesaj:

Sună-mă. Acum! S-a întâmplat ceva.

Alice sună într-un minut, pare stresată, la capătul puterilor.

— Alo, mama? Ce s-a întâmplat? Tata e bine?

— Da…

Elin tace.

— Atunci, spune-mi! Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Sunt în cartierul tău și am terminat de lucrat. Îmi ziceam că am putea merge să mâncăm ceva.

Alice scoate un oftat.

— Mă pregăteam să lucrez o mișcare pentru care m-am antrenat toată după-amiaza. M-ai întrerupt. M-ai speriat. De ce mi-ai scris că s-a întâmplat ceva?

— Pentru că altfel nu mi-ai fi răspuns, șoptește Elin, spăsită. Nu aude nimic la capătul firului. Alice, te rog, o imploră Elin.

— Unde ești?

— Curând ajung la ieșirea din parc, în partea de est.

— OK, atunci du-te să te așezi la Brooklyn Diner, în colțul dintre străzile 57 și 7th Avenue, și așteaptă-mă acolo, aș bea unul din milkshake-urile lor. Vin imediat ce se va termina ora, mă rog, după ce fac un duș.

În așteptarea lui Alice, Elin comandă un cappuccino. Spuma de lapte de la suprafață este decorată cu o inimă desenată cu cacao pudră. Cu linguriță, trage desenul spre marginea ceștii. Inima se transformă în stea. Se grăbește să amestece totul pentru ca nuanțele de maro, bej și alb să se amestece. Apoi desenează altă inimă în spuma groasă, pe care scrie niște litere, un A, un E și un F.

F de la Fredrik. Să fie oare un semn al destinului că apare din nou exact în momentul când Sam a decis s-o părăsească? Aruncă o privire la ceas. La el e noapte, se întreabă ce se pregătește să facă, dacă este singur și el.

Când sosește Alice, ea continuă să se joace cu linguriță. Cafeaua a avut timp să se răcească, spuma s-a topit.

— M-ai speriat, mamă. Alice se trântește pe scaun în fața ei. Ia un meniu. Pot să comand ceva de mâncare? Sunt moartă de foame.

Elin aprobă.

— Ia ce vrei.

O lacrimă curge pe obrazul lui Elin. O șterge cu dosul mâinii și își mușcă buza ca să schimbe locul durerii. Alice lasă jos meniul care îi ascundea fața.

— Ce e mamă? Ce ți s-a întâmplat?

— Sunt foarte obosită.

— Ești tristă?

Elin dă din cap.

— Da.

Alice respiră adânc, ca și cum, dintr-odată, ar avea nevoie de mult aer. Arată meniul.

— Știu ce-ți trebuie, anunță ea, arătând un rând pe meniu. *The chocolatier,* citește ea cu voce tare. E pur și simplu magic. Înghețată de ciocolată cu caramel și bucăți de ciocolată. O să-ți placă la nebunie.

Elin zâmbește timid.

— Fie. S-ar părea că ciocolata este o valoare sigură, spuse ea, țuguind buzele.

— Poate se vor aranja lucrurile între tine și tata, nu crezi?

— Nu știu. Nu știu mare lucru acum.

Din nou lacrimile îi urcă în ochi.

— Bine, atunci să schimbăm subiectul. Nu vrei să-mi povestești câteva întâmplări din viața ta de când erai mică? Mi-ar plăcea atât de mult să știu.

Elin închide ochii, dar Alice se face că nu observă, continuă să-i pună întrebări.

— De ce e atât de greu pentru tine să evoci trecutul? Nu pricep. E totuși simplu. Erai o fetiță drăguță sau o puștoaică rea? Aveați animale în familie?

— Da.

Elin ridică ochii și aprobă cu însuflețire, ca răspuns la ultima întrebare.

— A, da?

— Da, un câine, aveam o cățea. Un border collie, negru cu alb.

— La oraș? Dar nu e o rasă de câini ciobănești care are nevoie să alerge cu oile pe pășune?

— Da, este exact așa. Îi plăcea la nebunie să alerge în natură. Era iute ca fulgerul.

— Eu credeam să nu-ți plac câinii, te plângi mereu când e unul care latră.

Elin izbucnește în râs.

— Este adevărat. Dar nu vorbesc de cățelușii de canapea pe care îi întâlnești la oraș. De ăștia mă

lipsesc cu plăcere.

— Și al tău era tot un câine de oraș.

Elin ignoră observația. Îți scoate linguriță în ceașcă, dar mai este puțină spumă cu care poate desena orice.

— Blanka, o chema Blanka. Era cea mai drăguță cățelușă din lume. Avea obiceiul să doarmă cu capul pe perna mea.

— Ce? Avea dreptul să doarmă în patul tău? E dezgustător.

Alice se cutremură de groază.

— Da, poate. Dar era foarte plăcut, totuși. Aveam și o pisică, doar a mea. Se numea Miette.

— Miette? Ca firimitura de pâine? Drăguț. Îți amintești ce mi-ai răspuns când eram mică și voiam o pisică?

— Nu, recunosc că nu-mi amintesc.

— Că e mai bine să nu avem animale, pentru că este prea trist când mor. Un lucru ciudat pe care să-l spui unui copil.

— Ăsta e totuși adevărul, nu?

— Și atunci? E mai bine să ne abținem să iubim? Pentru că oamenii pot muri sau dispărea?

Trecut
HEIVIDE, GOTLAND, 1982

Scârțâitul monoton al balansoarului răsuna în casa goală și tăcută. Elin îl asculta, așezată pe ultima treaptă a scării prispei. Marianne petrecuse toată ziua stând jos și privind în gol, legănându-se încet. Nu pregătise prânzul, nu făcuse cafeaua la ora gustării. Niciun cuvânt nu-i ieșise printre buze. Nici cel mai slab zâmbet nu-i străbătuse fața. Chiar când Elin își băgase capul înăuntru și când privirile lor se întâlniseră. Micke și Fredrik erau pe câmp, Elin trebuise să se ocupe de animale singură. În zilele când era multă treabă, se întorceau acasă seara. Auzea eternul tic-tac al ceasului din bucătărie. Chiorăitul stomacului. Pierduse și ea rostul timpului.

Se întrebă unde erau Erik și Edvin. Trebuiau să mănânce. Ciulise bine urechea, nimic nu mișca la primul etaj. Ieși în curte, clătinându-se puțin pe pietriș cu saboții. Își răsuci o gleznă pentru că avea picioarele cam anchilozate, dar continuă să se uite peste tot, șchiopătând. Blanka mergea pe urmele ei. Cățeaua petrecuse ziua afară, singură. Elin se opri o clipă s-o scarpine după ureche. Ea îi mulțumi împungând-o cu capul și îi puse o labă pe braț.

Bicicleta roșie a lui Edvin, cu șaua ei cu două locuri de care era atât de mândru, era culcată pe pietriș.

Până la urmă Elin îi descoperi în grajd, în spatele unui maldăr de materiale abandonate, din care își făcuseră un ascunziș.

Scânduri lungi aruncate, înnegrite de umezeală și de soare. Câteva bucăți de tablă. Niște bidoane de ulei. Cu un pneu de tractor și un sac plin cu fân își făcuseră o canapea pe care îi găsi întinși, unul lângă altul, gata să citească aceeași revistă cu Mickey Mouse pusă pe genunchi. Timp de câteva minute rămase ascunsă ascultându-l pe Erik descifrând destul de greu pentru fratele lui mai mic textul din interiorul bulelor benzilor desenate. Edvin avea

capul sprijinit de umărul lui Erik. Între ei se afla un pachet de biscuiți sărați. Se fofilă în ascunzișul lor și se așeză alături de Erik. Îi luă revista și continuă să citească din locul pe care el i-l arătă. Cei doi băieți mai luară câte un biscuit. Sub tabla ondulată temperatura era ridicată și din corpurile lor se ridica o căldură umedă. Un porumbel gângurea sub o grindă deasupra ascunzișului. În iarbă, lipiți de pereți, masculii de lăcuste țârâiau ca să atragă femelele.

Edvin întoarse punga de biscuiți, făcând să-i cadă ultimele firimituri pe tricou.

— Elin, încă mi-e foame, gemu el cu mâinile pe stomac.

— Și mie. Dar mama e obosită astăzi, așa că vom merge să gătim toți trei, bine?

Puse la fiert macaroane și prăji crochete de pește în tigaia din fontă. Marianne apăru cu pas târșâit ca să se așeze cu ei imediat ce Elin puse cratița și tigaia pe masa de la bucătărie. Ținea în mână livretul de economii, cu paginile îngălbenite și colțurile tocite, acoperite de cifre scrise de mână cu cerneală albastră și neagră. Elin puse o farfurie în fața ei.

— Nu mai avem bani, nu, mamă?

Marianne ridică fruntea, întâlni scurt privirea fiicei sale și își lăsă din nou capul. Închise livretul de la casa de economii, puse mâna deasupra ca pentru a-l ascunde, apoi cufundă furculița în borcanul cu maioneză și îndesă sosul gras în gură.

— O să se rezolve, Micke zice că o să se rezolve. Recolta va fi bună, spuse ea apoi, foarte încet, ca răspuns la întrebarea lui Elin.

Adună facturile înșirate pe masă și le aranjă împreună cu livretul de economii într un sertar al bufetului. Apoi se întoarse să se așeze în balansoar și îi lăsă pe cei trei copii să mănânce singuri. Elin împărți crochetele de pește, trei pentru fiecare. Edvin și Erik se aruncară pe ele cu lăcomie.

Marianne reuși să iasă din letargie mai târziu, spre seară, auzind huruitul tractorului. Se întoarse în bucătărie și strânse farfuriile de la cină, paharele de lapte goale, cratița și tigaia în care grăsimea se întărise. Elin citea, așezată pe bancheta de la bucătărie. Observă gestul mamei sale, aplecată deasupra apei calde cu săpun, o văzu îndreptându-se și trecându-și mâna prin păr la auzul pașilor lui Micke și ai lui Fredrik pe terasă. Micke mormăi mulțumit scoțându-și cizmele pline de noroi, la intrare. Șosetele albe care ieșiseră pe jumătate odată cu cizmele de cauciuc dansau în vârful degetelor mari când intră în bucătărie. Hainele îi erau pline de pământ și avea resturi de țărână uscată până și în firele bărbii. Apucă cu putere fesele lui Marianne și o sărută pe gât, se lipi de ea pe la spate. Fredrik ridică ochii spre cer și se grăbi spre scară.

Cât despre Micke, tot n-o slăbea pe Marianne. O mușcă de ureche, iar ea scoase un mic țipăt aruncând o privire încurcată spre Elin, înainte să încerce să-l respingă. Elin închise cartea și se ridică. Știa că Micke nu renunța niciodată. O întoarse pe Marianne ca să fie cu fața la el și ea ridică mâinile ude spre tavan. Elin o văzu închizând ochii când o sărută. Trecu pe lângă ei păstrându-și ochii în pământ. Înainte de a urca scara, se întoarse și îl văzu pe Micke așezând-o pe Marianne pe coapsele lui. Un pahar căzu pe jos și se sparse. Elin se grăbi să urce la etaj, câte două trepte odată.

Zgomotele care răsunară puțin mai târziu în dormitor alungară toți copiii din casă. Edvin și Erik se întoarseră în coliba lor din fundul garajului, fiecare cu pătura lui. Elin și Fredrik coborâră pe scară, sprijiniți de zidul de sub fereastra lor, și alergară mână în mână spre plajă, ca să se ducă să privească stelele.

Plicul gros atârna greu în buzunarul jachetei. Venise prin poștă, puțin mai devreme în aceeași zi, iar Elin recunoscuse imediat scrisul. Nu îndrăznise încă să-l deschidă. La lumina focului de tabără,

scoase pachetul maroniu învelit în pânză și i-l arătă lui Fredrik.

— El ți l-a trimis? întrebă băiatul care pricepuse totul imediat.

Ea aprobă.

— Deschide-l! Nu ești curioasă?

— Nu mi-a mai scris de patru ani. Niciun cuvânt.

— Și tu i-ai scris?

Elin se gândi la toate frazele, toate ideile pe care le pusese pe hârtie pentru tatăl ei. Fără să i le trimită vreodată. Scutură din cap, puțin rușinată, și începu să tragă de clapeta autocolantă de pe spatele plicului din hârtie maronie. Fredrik i-l luă din mâini și îl rupse dintr-odată.

— Uite, acum privește ce este înăuntru.

Elin băgă mâna înăuntru și trase un pătrat din plastic și o cască audio. Privi totul cu un aer neîncrezător.

— Uau! E un Walkman! Se pare că la Stockholm toată lumea are așa ceva!

Elin îl întoarse, atinse butoanele cu vârful degetelor.

— La ce folosește?

Fredrik puse casca pe capul lui Elin și apăsă pe butonul Play. Ea zâmbi ascultând muzica și dădu din cap în ritmul melodiei *Summertime.* Fredrik apăsă butonul Stop și scoase caseta din Walkman.

— Merge cu toate casetele pe care le asculți acasă pe casetofon.

— E o chestie scrisă deasupra, să văd!

Elin îi luă caseta din mâini și citi banda îngustă de hârtie.

Bucățile preferate ale lui Elin.

Scrisese doar cuvintele acelea. Nu adăugase niciun mesaj. Patru ani de tăcere și îi trimitea doar puțină muzică. Elin aruncă walkmanul cu furie, și Fredrik îl prinse la fix, înainte să aterizeze pe pământ, îl puse în buzunarul de la spate.

— Ai văzut, îl poți lua cu tine oriunde te duci.

— Și cum o să fac să ascult muzică împreună cu tine dacă nu este decât o cască?

— N-ai decât să mi-l dai din când în când. Noi doi nu suntem tot timpul împreună.

— Aproape.

— Știi că mâine plec din nou la mama?

— Aș vrea să rămâi.

— Știi foarte bine că nu pot. Vine să mă ia în zori. Dar îți promit să mă întorc.

Fredrik îi împinse ușor umărul și o răsturnă pe o parte. Ea se făcu ghem, puse capul pe genunchii lui și privi cerul cu un oftat lung.

— Când pleci tu, toate stelele se sting. Cerul devine negru de tot.

— Atunci spune-ți că tu ești luna și ești luminată de razele soarelui. Așa tu vei fi cea care vei lumina întunericul. Nu uita niciodată că soarele este mereu acolo, în spatele norilor.

— Tu auzi ce spui? Ai zice că ești poet. De unde îți vine asta?

— Și, ce? Nu e adevărat ce spun? Nu te lăsa niciodată înghițită de întuneric. Nu merită. Trebuie să te lupți.

Elin își întinse picioarele și se rostogoli pe burtă. Puse bărbia în mâini și simți pietrele intrându-i în coate.

— Ai observat că mama a devenit din nou ca înainte?

— Cum adică?

— E pe altă lume. Își petrece timpul privind în gol. Cum făcea înainte să venim să locuim la tine. E practic imposibil să-i atragi atenția. Nu mai zâmbește.

Fredrik scoase un mormăit.

— Nu mai au bani, asta e tot. Mereu e așa în perioada asta a anului. Tata cheltuiește tot, cumpără, investește. Și cu mama era la fel, o apuca furia și se certau. Cred că din cauza asta a plecat. Când vor pune mâna pe banii de la recoltă totul se va rezolva. Va fi din nou petrecere. Așa funcționează el.

— Toți banii de la Aina s-au dus, am văzut în livretul de economii al mamei. Banii ăștia trebuia să ne facă fericiți.

— Tu și cu mine n-avem decât să găsim alte mijloace de a fi fericiți. Ne doare-n cot de poveștile lor. Ne doare-n cot de bani. Și de adulți la fel. Vino, să mergem să ne scăldăm.

Se ridică și se apucă să-și scoată hainele, una câte una, până ce rămase doar în chiloți.

Se luară la întrecere cine ajunge primul la apă. Orizontul avea tonuri de violet și roșu, o rămășiță a soarelui care tocmai asfințea. Creasta valurilor scânteia neagră și argintie. Elin plonjă prima. Până la fund. Înotă mult timp sub apă și ieși alături de Fredrik. El era în picioare, tremurând, cu brațele încrucișate, cu picături strălucind pe bărbie. Încercă să-l facă pe băiat să cadă, dar el dispăru sub apă mult mai iute ca ea.

Se șterseră cu pătura de lână care înțepa pielea ca o mie de ace minuscule. Apoi construiră un nou turn din ace de pin în vatra focului și îl aprinseră cu vechea brichetă Solstickan pe care o păstrau ascunsă sub un teanc mare de pietre.

Noaptea totul devenea atât de simplu. Se înfășurară fiecare într-o jumătate de pătură umedă și lăsară flăcările să-i usuce de tot și să-i încălzească.

Prezent
NEW YORK, 2017

Mai rămân doar câteva minute. Elin o așteaptă pe Alice în holul Operei, la baza scării roșii. Privește fix ușile, nerăbdătoare să-i vadă apărând părul buclat și zâmbetul. Urcă încet treptele, urmărește ceasul. În fosa orchestrei, muzicienii au început deja să-și acordeze instrumentele. Mulțimea zumzăitoare care o înconjura a intrat acum în sală, iar spectatorii și-au ocupat locurile. Ușile se închid. Instrumentele tac unul câte unul. Ea poartă o rochie furou din dantelă verde smarald, cu o dublură de mătase care sclipește pe dedesubt. Colierul din diamante pe care Sam i l-a oferit pe vremea când erau încă tineri îndrăgostiți scânteiază la gât. Are părul pe spate, pieptănat și buclat într-un salon de coafură, în onoarea acestei seri pe care o așteaptă de atât de mult timp. Dar porțile dinspre stradă rămân închise. Scoate un oftat, ia cele două bilete din poșetă și lasă să cadă unul în urmă, pe scară, înainte de a se îndrepta spre locurile lor de la parter.

— Mamă! Așteaptă!

Elin încremenește auzind vocea cunoscută. Fiica ei este acolo, o simte, se întoarce încet. Alice se oprește și se sprijină o clipă de balustradă, dă din mână, își recapătă suflarea. Părul formează o aureolă în jurul capului. E lac de apă, își scoate cu greu rucsacul și puloverul gri, din lână, tricotat. Pe deasupra poartă un hanorac verde măr pe care este imprimat cuvântul POWER, cu litere mari, negre.

Blugii au găuri pe amândoi genunchii și bascheții albi sunt plini de pete. Elin oftează din nou și îi face semn să se grăbească. Alice i se alătură.

— Îmi pare rău, mamă! Ies de la curs. N-am văzut cum trece timpul și nu am avut timp să trec să mă schimb.

Elin nu face comentarii. Îi arată cu degetul biletul de pe treaptă. Apoi se întoarce și continuă drumul

spre sală fără o vorbă. Alice ridică biletul de jos și o ajunge din urmă.

— Nu e foarte grav, da? Nu e ca și cum ar fi vorba despre o premieră, e un simplu spectacol! Și, de altfel, te anunț că suntem perfect asortate, pufnește ea trăgând de bumbacul hanoracului ca să-l compare cu dantela rochiei lui Elin.

Elin n-o ascultă. Deschide încet ușa. Sala este deja cufundată în întuneric. Cortina de catifea se deschide, zumzetul conversațiilor încetează și instrumentele cu coarde introduc auditoriul într-un mic apartament mansardat, în Parisul anilor treizeci. Elin și Alice sunt în picioare, una lângă alta, nemișcate. Din cauza întârzierii lui Alice, inima lui Elin bate mult prea repede. Fruntea și buza superioară îi sunt acoperite de sudoare, se șterge cu vârful degetelor, jenată. Alice îi caută brațul, o mângâie și șoptește:

— Iartă-mă.

Un bărbat dotat cu o lampă de buzunar apare brusc din întuneric și le luminează biletele. Le arată rândul numărul 8, cu un aer nedumerit și spune foarte încet:

— La mijloc.

Elin și Alice se strecoară scuzându-se față de oamenii așezați, care au venit la timp. Alice ține rucsacul greu pe genunchi, și, cucerită, se agață de el ca de o pernă mare, privind spectacolul. După un timp, începe să scotocească în el foșnind tare niște ambalaje, și maică-sa îi dă o palmă peste mână. Ei puțin îi pasă și scoate din rucsac un biscuit cu ciocolată pe care i-l întinde lui Elin, care îi dă încă o palmă peste mână, mai tare de data asta.

— Vai! se vaită Alice.

— Șt! răspunde Elin.

Bărbatul așezat alături de Alice le cere amândurora să facă liniște. Nu mai scot un sunet până la sfârșitul spectacolului. Chiar în timpul pauzei, Alice își mănâncă ciocolata, Elin se duce singură la toaletă și nu se întoarce decât când lumina scade din nou în sală.

Muzica se oprește și izbucnește un ropot de aplauze. Până la urmă încetează. Luminile se aprind și spectatorii pleacă. Elin și Alice rămân așezate pe scaune. Până la urmă Alice este cea care rupe tăcerea.

— Vrei să faci mutre toată seara, doar pentru că am mâncat o bucată de ciocolată? spune ea, ridicându-se.

Elin oftează și, lăsând capul pe spate, fixează cercurile aurii care împodobesc tavanul. Simte că fiica ei o privește, dar continuă să nu o ia în seamă.

— Bun, ei bine, o să plec pentru că sunt o ratată.

În sfârșit Elin își privește fiica. Diamantele aruncă fulgere. Ochii la fel.

— Ce înțelegi prin „pentru că sunt o ratată”?

— Asta crezi tu despre mine, nu?

Elin își lipește o mână pe frunte. Închide ochii.

— Taci! Îți interzic să spui asta, mormăie ea.

— Atunci spune-mi tu ce vrei să zic!

Alice se ridică brusc și pune rucsacul pe umăr. Iese din rând și Elin o urmează.

— Bineînțeles că nu ești o ratată! Mi-ar plăcea pur și simplu să te îmbraci corect și să vii la timp. Te găsesc frumoasă indiferent ce porți, știi bine. Dar știi și că pentru mine seara asta era un eveniment special pe care îl așteptam de mult timp.

Alice se oprește brusc și Elin se ciocnește de ea. Alice nu se întoarce.

— Ți-am spus că n-am avut timp să trec pe acasă să mă schimb. Sunt studentă la o școală care formează artiști, și o studentă așa arată în caz că ai uitat, doamnă Perfecțiune. Asta nu-ți este destul? Nu suntem la o defilare de modă! Este un act de cultură. Și cred că domnului Puccini nu-i pasă deloc de felul în care sunt îmbrăcați oamenii ca să vină să-i asculte muzica!

Elin își netezește rochia cu latul palmei. Închide ochii și numără rar până la zece.

— Iartă-mă, spune ea, deschizând ochii și privind-o pe Alice.

— Oare ți s-a întâmplat să-ți spui că poate tu ești cea care exagerează? Haina nu contează, pricepi? Privește în jurul tău. Sunt multe persoane care nu se îmbracă în haine de seară ca să vină la Operă. Și nu e grav că mănânci o bucată de ciocolată. Nimănui nu-i pasă. În afară de tine.

— Pentru mine nu este o seară ca oricare altele.

— De ce? E joi, este un spectacol în mijlocul săptămânii. A fost excelent și sunt fericită că te-am însoțit. Și acum putem merge să mâncăm ca să mă pot întoarce acasă?

Ridică ochii spre cer și sfârșitul frazei îl rostește încet.

— Pentru mine nu e o seară ca toate celelalte, pentru că tu ești aici, și pentru că mi-e dor de tine în fiecare zi, recunoaște Elin cu glas înăbușit.

Alice tace. Apoi izbucnește în râs.

— Atunci încetează să faci mutre dacă ești mulțumită să mă vezi! Ok, nu sunt așa de dichisită cum ai vrea tu, dar totuși sunt aici.

Elin încuviințează din cap.

— Ți-am dat bani săptămâna trecută ca să poți să-ți cumperi pantofi. Arăți ca o sărăntoacă, spune ea privind baschetii lui Alice.

— N-am nevoie de pantofi noi. Ăștia îmi convin de minune. Am donat banii pentru o cauză bună. Copiii din Tanzania. Ei au cu adevărat nevoie de pantofi.

Alice rostește fraza în mod exagerat, ridicându-se în același timp pe vârful picioarelor. Elin își ține respirația din nou. Numără în cap. Unu, doi, trei, patru… Privește părul ciufulit al lui Alice, care îi stă în toate direcțiile, sprâncenele care n-au văzut niciodată penseta. Seamănă cu un copil crescut în sălbăticie, și totuși este atât de frumoasă.

— Putem relua seara asta de la început, te rog? Am niște blugi la studio, e chiar alături. Putem trece repede pe acolo și mă schimb. Apoi o să mergem să mâncăm într-un loc… simplu. Ai dreptate, mi se întâmplă să exagerez.

Alice aprobă.

— Te-ai îmbrăcat pentru mine sau pentru tata?

Face un semn din cap spre colier. Elin îl acoperă cu mâna.

— Pur și simplu aveam chef să-l port în seara asta.

— Contează atât de mult pentru tine? Îți dai seama cât este de trist? Pe bune, mă întreb de ce v-ați despărțit când se vede cu ochiul liber că încă vă iubiți.

— Și eu mă întreb.

— Tu ai vrut să plece?

— Da.

— Atunci cred că trebuie să-ți faci ordine în propria ogradă. Sunt ani întregi de când nu i-ai mai fost cu adevărat alături. Muncești fără încetare. Încearcă din când în când să vorbești puțin și despre altceva. Sunt o grămadă de alte subiecte despre care ai putea vorbi. Uite, fă un test săptămâna viitoare, pentru masa de ziua mea. Povestește-i tatei ceva ce nu știe despre tine.

Elin îi întoarce spatele lui Alice fără să-i răspundă. Coboară scara roșie, traversează holul pustiu și iese în noapte. Are lacrimi în ochi. Tocurile înalte lovesc pavajul. Alergând, Alice o prinde din urmă și o ia de braț. Când ajung în Columbus Avenue, Elin face un pas pe șosea și cheamă un taxi.

— Atunci o să-ți pui niște blugi? Normali? Albaștri? Îmi promiți? întreabă Alice cu un zâmbet forțat.

Ea se strâmbă. Întinde maxilarul inferior ca și cum ar avea prognatism și leagănă din cap.

— Da. Cred că am așa ceva. Dar încetează să faci mutra asta de retardată, mă sperii.

Elin râde, cu toate că o lacrimă îi curge pe obraz.

— O să cred când o să văd, răspunde Alice ștergându-i tandru lacrima cu degetul.

Alice înaintează dansând de la un perete la altul pe parchetul alb al studioului. Face piruetă după piruetă. Tot în rochia verde și tocuri înalte, Elin prinde cu aparatul fiecare mișcare, fascinată de

corpul suplu și puternic al fiicei sale. Alice se oprește și își lasă capul pe spate. Părul buclat atinge podeaua, se sprijină în mâini și ridică un picior spre plafon. Blugii plesnesc la cusături și ea se prăbușește râzând în hohote. Magia s-a rupt, Elin lasă obiectivul.

— Au fost blugii, jur! pufnește Alice, tot culcată pe jos, cu brațele și picioarele împletite.

— Blugii au spatele intact.

Elin lasă aparatul de fotografiat și se apleacă spre ecranul calculatorului. Lasă să curgă imaginile proaspăt făcute. Alegând una, o reîncadrează puțin și modifică ușor colorimetria.

— Uite, ce zici de asta din profil?

Alice se ridică și vine să se uite pe ecran. Elin a prins-o în zbor, cu o mișcare de plutire și părul ciufulit. Textul de pe tricoul ei este foarte clar.

— Uau, e perfectă! Ești o magiciană. Nu știu cum faci.

— Tu ești magică, tu îți miști corpul. Eu mă mulțumesc să fotografiez realitatea așa cum este ea.

Elin mărește încă puțin saturația culorilor pentru a face textul mai clar.

— Numai că realitatea *ta* nu este *realitatea.* Crezi că toate portretele alea frumoase din *Vogue* sau *Vanity Fair* sunt reflectarea realității? Nu e de mirare că oamenii fac complexe.

Elin închide calculatorul și se întoarce spre Alice.

— Știi, la fel e și în viață, lumina ne schimbă. Suntem frumoși luminați într-un anume fel, mai puțin frumoși luminați altfel.

— A, nu! Nu începe să-mi faci apologia fotografiei retușate. Toate fotografiile retușate ar trebui însoțite de o mențiune care să-i informeze pe oameni, se revoltă Alice, pătimașă.

— Dragă, nu vrei pentru moment să renunțăm la această conversație? Am abordat deja subiectul de o mie de ori. Majoritatea fotomodelelor mele sunt de la început mai frumoase decât media. Machiate și fotografiate într-o lumină bună, devin și mai frumoase decât în realitate. Dar există și niște lumini

naturale absolut magice. O plajă la apusul soarelui sau o pajiște pe ceață, de exemplu. Există moduri de iluminare în care totul devine feeric. Nu numai ființele umane.

Alice nu ripostează. Ridică ecranul și privește fotografia. O compară cu originalul.

— Ai dreptate, este minunată. Mulțumesc. Dar să n-o mai modifici, te rog, îmi place cum este. E extraordinară. Nu foarte fidelă realității, dar cu atât mai rău, spuse ea, încrețind nasul astfel încât toată figura i se răsucește într-o strâmbătură oribilă.

Elin se grăbește să apese pe declanșator.

— Uite, aici ai o fotografie de profil total conformă cu realitatea, îi spune râzând.

Alice zâmbește, cu un aer vesel, cu gura pungă.

— Mulțumesc, dar nu mulțumesc. O să rămân la precedenta. Trebuie să am și eu ceva avantaje din faptul că am o mamă star.

— Star ești tu! Se vede că te antrenezi mult în momentul ăsta. Lași impresia că ești una cu dansul. E minunat.

— E bine, las-o baltă, știm foarte bine care dintre noi este starul, oftează Alice. Acum, haide, du-te să te schimbi. Unde sunt blugii pe care pretinzi că-i ai? Aș vrea să merg să mănânc pentru că altfel o să mor de inaniție. Am chef de o pizza și de o cola.

Elin urcă scara în spirală care duce la birou. Alice se întinde cât e de lungă pe canapea. Maică-sa se oprește pe o treaptă și o privește, în spatele ei, de-a latul geamului imens, se conturează zgârie-norii și podurile de peste East River. Muzica de adineauri a încetat și a lăsat locul vacarmului asurzitor al motoarelor și al sirenelor care se auzeau din stradă. Alice se ridică și se plimbă prin studio. Parchet alb, pereți albi, canapele albe, masă albă. Numai picioarele proiectoarelor, încastrate în cutii din pânză negru cu alb, ies în evidență în lumina care face să se vadă totul în jur.

— Unde este combina stereo, mamă? Ai scăpat de ea?

Elin, pierdută în contemplarea ei, tresare.

— Combina stereo? Eh! N-o mai am. Am Spotify pe telefon acum, ce crezi?

— Atunci pune muzică, te rog.

— Așteaptă, vin imediat. Mi-am lăsat mobilul jos, spune ea.

Când e gata să coboare, o vede pe Alice așezată pe jos, alături de geanta ei deschisă, cu carnetul negru în mână, pregătită să răsfoiască încet paginile acoperite cu fotografii și adnotări. Scara scârțâie și se clatină sub pași când coboară, câte două trepte odată. S-a schimbat și poartă acum niște blugi strâmți, o bluză albă și cizme bej. Părul îi e legat în coadă de cal. Alice închide carnetul. Elin se grăbește și i-l smulge din mâini.

— E ceva intim. Este al meu. Haide, vino, mergem acum, spune ea, îndesând carnetul în geanta pe care o strânge apoi la piept.

— Ții un jurnal intim. E ceva nou!

Alice rămâne așezată pe parchet, uimită.

— E un proiect artistic, nu înțelegi. Sunt simple notițe.

Elin își dă seama că nu are o voce normală și că pare stresată. Întinde mâna spre Alice și o ajută să se ridice în picioare.

— Pare o altă lume. Ce e casa aia, o fermă?

— Ți-am zis că fac asta ca să mă distrez. Haide să mergem.

Elin îi întoarce spatele.

— Să te distrezi? Adineauri ai vorbit despre un proiect artistic.

Elin oftează.

— Da, dacă vrei…

— Era atâta natură, copaci, flori! Și ferma aia! Credeam că detești satul.

— Categoric. Detest să trăiesc la țară. Ador orașul. Nu vrei să te grăbești puțin? Mi-e foame.

Elin stinse spoturile plafonierei. Parchetul studioului prinde viață sub reflexele luminii de pe stradă. Alice nu mișcă.

— Măcar ești sigură că nu-ți pierzi mințile?

— Ce te face să spui asta?

— Nu știu. O grămadă de lucruri. O impresie. Nu mai ești tu însăți.

Elin zornăie legătura de chei.

— O să încui. Ai intenția să petreci noaptea aici?

Alice îmbracă puloverul și își ia rucsacul. Privește cizmele lui Elin și pantalonii mulați cu incrustații de strasuri pe buzunarul din spate.

— Asta numești tu blugi?

— Da! Și? Ce au blugii mei?

— Lași mereu impresia că ieși direct dintr-un magazin de modă. Nu poți să fii pur și simplu normală?

— Văicărește-te! Cel puțin nu sunt retușată.

Alice ridică ochii spre cer, îi rostogolește în orbite.

— Da, deloc! Mă rog, o să vedem. Dacă pielea mea va fi la fel de netedă ca a ta la cincizeci de ani, o să accept poate să te cred.

Trecut
HEIVIDE, GOTLAND, 1982

Micke deschise ușa camerei ei fără să se ostenească să bată. Elin se ascunse sub pilotă și se lipi de perete, dar prea târziu. El îi zări conturul siluetei și smulse pătura. Era practic goală, în afară de niște chiloți roz din bumbac, și încercă pe bâjbâite să se acopere din nou. Dar Micke refuză să dea drumul pilotei. El trăgea într-un sens, în timp ce Elin trăgea în celălalt.

— Este aproape ora unsprezece dimineața, remarcă el, arătând ceasul brățară, fără s-o scape din ochi.

— N-am chef să mă scol astăzi.

Îi întoarse spatele, apărându-și cât putea mai bine goliciunea cu brațele.

— Nu glumesc, Elin. O să te scoli imediat. Aici nu este hotel. Marianne mi-a spus că în dimineața asta a trebuit să hrănească singură caprele. De fapt, asta este treaba ta.

Elin se întoarse din nou spre el și întinse mâna spre pilotă.

— Dă-mi pătura! Nu ești tatăl meu.

Ridicase vocea și trăgea din toate puterile de materialul cu flori pe care el continua să-l țină. Dintr-odată, Micke slăbi strânsoarea, ea își pierdu echilibrul și căzu pe spate, lipită de perete.

— Ar trebui să te consideri fericită, micuța mea, că trăiești aici, nu în gaura de șobolani de unde vii.

— Gaură de șobolani!

Elin se așeză pe pat și îi ținu piept. Uitase de decență. Pielea goală și bronzată strălucea în razele soarelui care intrau pe fereastră. Micke se aplecă deasupra ei.

— Da, așa cum am zis. O gaură de șobolani! Ai uitat deja?

— Pot să știu despre ce vorbești?

— Înainte să vă scot din șanț, tu și mama ta nu erați nimic, absolut nimic.

Inima lui Elin bătea foarte tare în piept.

— Spui prostii! Nici măcar ferma n-ai mai fi avut-o fără mama și fără banii Ainei. Noi suntem cei care aveam bani. Îți amintești? Și acum nu mai există. Crezi că nu știu?

— Gura! Nu vorbi despre ce nu știi! Și că veni vorba, nu m-ar mira să fii o târâtură, la fel ca maică-ta. Aș fi curios să știu ce moșmondiți tu și Fredrik de ești atât de tristă de fiecare dată când pleacă. Sunteți frate și soră, târfă!

Privirea i se fixă pe pieptul ei înmugurit și rânji cu dispreț. Elin adună pătura de pe jos și o strânse la piept. El o fixă cu răutate, apoi se întoarse pe călcâie și ieși din cameră. Elin îmbrăcă un tricou minuscul și alergă după el.

— Poate îți imaginezi că mă distrează să fiu aici? urlă ea. Detest locul ăsta. Mă pot întoarce acasă dacă vrei. Pot să plec chiar astăzi. Așa o să scapi de mine.

Micke se opri câteva trepte mai jos și o privi peste umăr. Marianne le strigă ceva de pe balansoarul din salon, dar nu auziră ce spunea, așa că nu-i răspunseră.

— Gura! Mă auzi? Tacă-ți gura!

— Nu ești decât un hoț. Ne-ai luat banii. Știu, imaginează-ți.

— Ți-am zis să nu vorbești despre ce nu știi.

Urcă din nou o treaptă și ea se dădu un pas înapoi. Un lung moment se mulțumiră să se privească. Ea văzu stropii de sudoare cum i se formau pe frunte. Privirea plină de ură îi amintea de unele gânduri pe care ar fi preferat să nu le aibă. Se dădu încă un pas înapoi și fu surprinsă când el plesni violent balustrada cu latul palmei. Ea tresări de groază. El se apropie mai mult, iar mirosul lui de transpirație și de tutun de mestecat îi făcură greață. Răsuflarea lui aspră îi îngheță șira spinării. Cu inima bătând, Elin se apropie de Micke cu pas șovăitor. Avea pumnul ridicat, amenințător. Mici riduri încrețeau comisura gurii. Ea se opri.

— Lasă-mă să trec. Vreau să-mi văd mama.

El ridică din sprâncene.

— Mama? Ți-e frică, sau ce?

Elin se întoarse într-o parte și încercă să se strecoare prin spatele lui. În aceeași clipă, el dădu înapoi și o lipi de balustradă. Ei i se tăie răsuflarea.

— Lasă-mă să trec, se bâlbâi ea, împingând din toate puterile.

Corpul lui musculos îi zdrobea cușca toracică. Sângele îi urcă în față, simți cum i se umflă vinele gâtului.

— Mamă!

Țipătul abia dacă se auzea ceva mai tare decât un piuit sufocat. Micke izbucni într-un râs zgomotos și forțat. Se lăsă cu și mai multă greutate, apăsă și mai tare. Cu prețul unui efort îngrozitor, Elin reuși să-și elibereze o mână. Își înfipse degetele în spinarea lui Micke și îl ciupi cu toată puterea. Presiunea scăzu. Se prăbuși pe treaptă, pe jumătate sufocată.

— Mucoasă mizerabilă. Uite ce mă obligi să fac cu neobrăzarea ta.

Își fixă privirea într-a ei. Fața lui era la câțiva centimetri de a lui Elin. Dinții aveau pete maronii, o bucată mare de tutun îi atârna încă între incisivi. Elin nu coborî ochii, dintr-odată nu-i mai era frică.

— Nu ai dreptul să mă lovești!

— De ce, o să chemi protecția copilului? Pe taică-tău din închisoare, poate?

— Tata nu m-a bătut niciodată.

— O bătea pe maică-ta.

— Se poate, dar nu pe mine.

Micke izbucni într-un râs plin de dispreț. Respirația lui îi întorcea stomacul pe dos și fu nevoită să-și abată privirea.

— Pretinzi că eu te-am lovit?

Elin dădu din cap.

— Nu mai ai niciun interes să mă lovești. Nu ești tatăl meu, șopti ea. Apoi, dintr-odată, repetă fraza urlând: Să nu mă mai atingi niciodată, mă auzi?

Micke ripostă atât de repede, încât nu avu timp să reacționeze. Palma i se izbi de obrazul ei și capul îi fu proiectat violent spre dreapta. Un șuierat ascuțit în ureche o făcu să se ciocnească de balustradă. Șocată,

își duse mâna la obraz. Pielea o durea și o ardea ca și cum mâna lui Micke era încă în contact cu ea.

— Fără un cuvânt lui Marianne, ai priceput? Altfel, ea este cea care o s-o pățească, și îți jur că o să-i fac de zece ori ce ți-am făcut ție.

Își apropie fața de cea a lui Elin, agitând pumnul. Ea se ghemui și dădu înapoi până ce se propti din nou de perete.

— Să nu scoți o vorbă, m-ai auzit? Și pe viitor o să te trezești la timp și o să ajuți la muncile de la fermă. Nu ești în vacanță, dacă asta îți imaginezi. Ești destul de mare ca să muncești, continuă el.

Elin îi întoarse spatele și coborî scara, sau mai bine zis năvăli pe scări, sărind câte patru odată. Lacrimile îi curgeau în valuri. Ieși din casă cu picioarele goale, în tricou și chiloți.

Elin vedea tulbure printre lacrimi. Își ținea ochii fixați în pământ, urmând cărarea îngustă și șerpuită care ducea la mare prin pădurea de pini pitici, răsuciți. Hohotea și îi curgea nasul. Tufele de mure sălbatice care crescuseră în timpul verii îi zgâriau picioarele în trecere, dar ei nu-i păsa. Picioarele goale zburau pe pământul bătătorit, sărind peste pietre și rădăcini. Vântul rece din larg îi făcea pielea de găină cu toată temperatura de vară.

Elin nu se opri decât când ajunse la malul apei. Căzu în genunchi, fără suflare. Avea respirația sacadată, rapidă. Se sperie, avea impresia că se sufocă. Capul i se învârtea. Se rostogoli în noroi, cu ochii fixați în larg și la orizont, acolo, foarte departe. Crestele albe ale valurilor arătau ca niște oi. Iarba de mare era culcată. Fără pădurea în care să se adăpostească îi era frig.

Rămase în acea poziție mult timp, fredonând un cântec, cântecul lor. Zgomotul făcut de valurile puternice care se întorceau explodând îi acoperea vocea. Nimeni n-o putea auzi, nu era nimeni. Singură se simțea în siguranță. Respirația i se domoli.

Când soarele trecu pe deasupra falezei, lacrimile i se uscaseră. Știa că după-amiaza era pe sfârșite, putea stabili ora în funcție de poziția soarelui. Curând avea să se lase noaptea. Se ridică și se apucă să caute lemne uscate. Adună o legătură din tot ce găsi, crengi răsucite, putrede, mari, mici și chiar lemn crud. Merse până la vatra focului lor. Al ei și al lui Fredrik, și aruncă toate crengile dintr-odată.

Pătura lor era încă acolo. Aruncată pe un bolovan. Și cartea despre stele și galaxii pe care o răsfoiau noaptea ca să încerce să înțeleagă spațiul infinit care îi înconjura. Paginile erau răsucite și murdare, cotorul era lipit cu fâșii late de bandă adezivă. Se așeză pe o piatră și privi grămada de lemne. Acoperea deja toată suprafața găurii. Dar decise că mai era nevoie. Se duse să adune un alt braț de lemne. Și încă unul. Și încă unul. Lemnul dădea peste margini. Forma un adevărat rug. Adăugă tot ce-i cădea în mână, găsi în pădure crengi mari căzute în timpul ultimelor furtuni și uscate de soarele arzător al verii. Nu era frig, și totuși dârdâia. Vântul o făcea să tremure din tot corpul, îi ridica părut de pe brațe. Avea nevoie de căldură. Curând, curând va aprinde focul. Dar mai întâi trebuia să se ducă să mai caute ceva lemne ca să facă un foc și mai mare.

Prezent
NEW YORK, 2017

Studioul foto este îmbrăcat în lungi valuri de catifea mov care reflectă lumina. Curg din capătul peretelui până jos, pe parchet, acoperind astfel fotoliul din centrul decorului. Fâșiile de material, încrețite ca să lase o impresie de moliciune și mișcare, te fac realmente să te gândești la apă. O stilistă și asistentul ei se plimbă în patru labe pe jos, derulând materialul, aranjând fiecare pliu. În mijlocul valurilor, ea pune niște flori roșii. O feerie de mov și roșu, ca visul unei fetițe. O fetiță stă la machiaj. Nu contează cine este. Este un star venit cu agentul personal, care urmărește fiecare gest al machieuzei. Părul roșu este aranjat în bucle lungi în stil englezesc, fața pudrată. Seamănă cu o păpușă de porțelan. I se colorează buzele cu roșu-închis. Ea și le ștuguiază privindu-se în oglindă. Întinde mâinile către o manichiuristă care îi dă pe unghii cu un lac roșu pal. Elin vine să se așeze în spatele fotoliului și privește rezultatul în oglindă.

— Mai luați puțin din pudră, vreau să-i văd textura pielii. Este un copil, trebuie s-o lăsați naturală.

Privirea machieuzei trece nervos de la agent la Elin, cu puful în aer. Cu un gest, agentul o îndeamnă să continue.

— S-o faceți perfect. Vreau să fie perfectă, spune el decis, după care se întoarce spre Elin. Ce te-a apucat? Vrei acum să-mi faci treaba în locul meu?

Elin se îndepărtează spre scara care duce la biroul ei.

— Fă ce vrei, îți cunoști meseria. Luminile și decorurile sunt instalate. Noi suntem gata. N-ai decât să mă chemi când va fi și ea. Când va fi… perfectă.

Ezită înainte de a rosti adjectivul, ca și cum nu era sigură că se potrivea.

Fotografiile lui Alice defilează pe ecranul de pornire. Pe unele este prezent și Sam. Îi zâmbește, zâmbește la obiectiv. Ea face să-i dispară figura cu un clic și deschide motorul de căutare. Bate „Fredrik” și apasă pe tasta Enter. Privește rezultatul în rubrica imagini. Mii de bărbați în costum și cămașă îi zâmbesc pe ecran. Face portretele să curgă la nesfârșit. Într-un anume fel, toți sunt diferiți și într-un mod asemănători. Începe o nouă căutare cu numele lui de familie de data asta, cu degetul deasupra tastei Enter, recitește numele pe care abia l-a scris. Fredrik Grinde.

Șterge prenumele și lansează o a treia căutare doar după numele de familie. De data asta, pagina nu arată decât niște vase cu pânze. Veliere care poartă numele lui. Cineva o cheamă la parter. Respiră adânc de mai multe ori și coboară. Fata este deja așezată pe fotoliu. Poartă o rochie foarte simplă, din bumbac alb, și ține bărbia ridicată. Întreaga ei ființă este un spectacol. Chiar și brațele goale îi sunt machiate. Părul îi seamănă cu o vâlvătaie. Elin se așază pe vine și aranjează câteva crețuri mov în jurul ei. Mângâie materialul catifelat. Fata se îngrijorează.

— Ați face mai bine să vă duceți să vă ocupați de aparatul de fotografiat, spune ea, pe un ton jignitor. Eu sunt gata, așa cum puteți vedea.

Elin se ridică și îi spune agentului:

— Nu pot face fotografia asta.

— Poftim?

— E nefiresc. Nu este decât o copilă. Așa cum e, ai zice că este o păpușă.

— Ăsta e scopul.

— Pe cine încerci să păcălești?

— Nu pricep ce vrei să spui.

— De ce n-o lași să fie așa cum este? Vreau să-i văd pistruii. Demachiaz-o.

— OK, doamnă fotograf star, până aici, e destul. Îți amintesc că noi plătim și clientul este regele. Așa că fă fotografia și nu te amesteca în strategie.

Agentul o măsoară, cu brațele încrucișate.

— În loc de tot spectacolul acesta, o bună strategie ar fi poate să lași acestui copil dreptul de a fi un copil, pur și simplu.

Mama fetiței se ridică de pe canapeaua unde stătea, cu o carte deschisă pe genunchi. Se apropie de agent și îi șoptește câteva cuvinte la ureche. El o trimite din nou pe canapea.

— Aici eu sunt cel care decide. Lasă-mă să mă ocup de asta.

Mama îi zâmbește lui Elin. Elin întoarce capul. Agentul vine spre ea.

— Aceste fotografii nu se vor a fi o reflectare a realității. Nu știu ce te-a apucat. Nu te-am văzut niciodată așa. Viitorul ei film iese într-o lună. Avem nevoie de fotografiile astea. Așa că apasă blestematul ăla de declanșator și fă obișnuita ta magie. Calmează-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Puștoaica rămâne complet nemișcată tot timpul discuției, fața nu-i e însuflețită niciun moment. Are în continuare bărbia ridicată și rochia exact în poziția în care a aranjat-o stilista mai devreme. Elin se apropie. Dă zoom. Ia o serie de clișee pe care nu se văd decât ochii ei mari și verzi. Apoi dă înapoi, încet. Agentul, stilista și machieuza privesc fotografiile apărând pe ecranul calculatorului. Elin este captivată de extraordinara prezență a copilului și uită câte este de artificială.

În noaptea aceea, Elin doarme cu o bucată mică de catifea mov lipită de piele. Îi amintește de așternutul pe care îl avea când era mică. Își amintește de moliciunea acelui material pe obrazul ei brăzdat de dungi roșii și arzând de durere.

Aude marea. Valurile se zdrobesc neîncetat de mal foșnindu-i în urechi. Apleacă fruntea sub crengile negre, se strecoară printre trunchiurile copacilor. În jurul ei nu mai este nimic, totul a ars, nu mai sunt decât resturi carbonizate. Nu reușește să mai găsească marea, o aude, dar nu o vede. Caută peste tot. Zgomotul valurilor care se întorc izbindu-se

crește și dispare din nou. Ea aleargă. Pământul este negru și acoperit de cenușă. Înaintează mai întâi cu grijă. Își simte picioarele afundându-se în acea materie caldă și moale. Apoi mici flăcări îi ling picioarele atunci când aleargă prea repede. Flăcările ies din pământ, din ce în ce mai sus, întind brațele spre ea. Sare printre flăcări într-o parte și în alta. Marea este aproape, o aude clar acum. Apa murmură, fâșâie, țâșnește în urechile ei. Ridică fruntea. Deasupra ei, un imens nor de fum cenușiu. O cuvertură pufoasă care coboară spre ea. Nu mai există nici cer, nici stele. Aude o voce îndepărtată.

— Sunt aici, șoptește vocea.

Este a lui. Vocea lui Fredrik. Ea strigă:

— Fredrik, fratele meu! Unde ești? Arată-te!

Privește peste tot, se învârte. Flăcările cresc în jurul ei. Nu simte nicio durere.

— Fredrik, vino!

Acum, flăcările i-au atins fața, dansează sub ochii ei. Vocea e mult mai aproape.

— Steaua mea, șoptește ea, mi-am pierdut steaua. Fredrik, sunt aici. Te aștept. Vino!

Întinde brațele. El e aici. Îi zărește fața printre flăcări. Zâmbește. Apa îi curge pe bărbie. Focul trosnește în jurul lui. Părul îi arde. El strigă, ea urlă din toate puterile.

Elin deschide brusc ochii. E lac de sudoare și simte cearșaful de mătase înghețat pe piele. Nu s-a luminat încă de ziuă. Umbre dansează pe pereți, plantele pe terasă se leagănă în adierea nopții. Inima îi bate să-i spargă pieptul și respiră ca și cum tocmai s-ar fi întors de la jogging. Dă la o parte catifeaua mov. Este udă. Își scoate cămașa în care doarme și o pune la picioarele patului. Are pielea umedă și lipicioasă. Schimbă pilota cu aceea a lui Sam și aprinde lampa de pe noptieră. N-a avut niciodată inima să spele cearșafurile în care dormeau împreună. I-a interzis femeii de serviciu să intre în dormitorul lor de când a plecat. Îi simte încă mirosul, cu toate că e tot mai slab în fiecare zi.

Găsește carnetul de notițe, întoarce paginile până când găsește una goală și se apucă să deseneze flori ca să-și regăsească liniștea. Margarete, campanule, trifoi purpuriu. Până la urmă cele câteva flori devin un buchet mare. Apoi desenează o vază și o linie subțire cu creionul pentru fiecare floare, ca să le facă să intre în vază. Când a terminat, smulge pagina și scrie:

Mulțumesc pentru stea. În schimb, eu îți trimit acest buchet de flori de câmp.

Trecut
HEIVIDE, GOTLAND, 1982

Focul nu se aprindea. Elin încercă chibriturile pe rând, cu partea de sulf, până ce nu mai rămase decât unul în cutie. Iarba uscată se aprindea câteva clipe apoi se stingea. De furie, lovi cu piciorul într-o piatră, apoi lansă o ploaie de lovituri în crengi și, în cele din urmă, aruncă cutia de chibrituri goală spre rug. Trase de tricou ca să încerce să-l lungească, dar abia îi ajungea până la elasticul chiloților. Își înfășură pătura în jurul taliei. Lâna era aspră după ce fusese udată de apa sărată și de ploaie și uscată sub razele fierbinți ale soarelui. Nu întârzie s-o ia înapoi pe drum. Alergă până la prăvălie, cu pătura atârnând în urma ei, cu picioarele goale ieșind din când în când prin altă gaură a materialului.

Gerd râse de ea văzând-o intrând.

— Ce e cu deghizarea asta? E noua modă?

Elin nu răspunse și rămase lângă ușă, încercând să descopere chibriturile pe etajera din spatele casei.

— Pari înghețată. Ți-ar plăcea o ciocolată caldă? Închid curând, dar avem timp pentru o mică gustare, dacă vrei.

Elin aprobă. Când Gerd plecă în bucătărie, profită ca să fure două cutii de chibrituri pe care le ascunse în pătură, în locul unde o ținea ca s-o împiedice să cadă.

— Uite, o să-ți facă bine, spuse Gerd, întinzându-i cana aburindă și punând pe masă o farfurie plină cu biscuiți cu vanilie.

Plină de recunoștință, Elin luă un *drommar* și-l îndesă întreg în gură. O durea stomacul de foame după o zi întreagă fără să mănânce.

— Sunt aproape la fel de buni ca ai Ainei, mormăi ea cu gura plină.

— Aproape, da. Dar aproape nu e destul. Nu reușesc să înțeleg ce punea în coca ei ca biscuiții să fie atât de încântător de moi. Am scotocit în toată casa căutând rețeta, dar în zadar.

— Aina nu folosea niciodată o rețetă. Ea gătea din instinct și cunoștea toate rețetele pe dinafară.

— Da, ai dreptate. Era o magiciană!

— Și tu ești o magiciană. Am zis asta ca să te necăjesc. Biscuiții tăi sunt la fel de buni ca ai ei.

Elin mai luă unul. De data asta nu mai ronțăia decât bucăți minuscule și le lăsa să se înmoaie încet în gură.

— Cum merge la fermă? Acum, că Fredrik a plecat, nu ești foarte tristă?

Elin nu răspunse, și Gerd continuă să vorbească, pentru că deja știa răspunsul.

— E normal să fii tristă. Tu și Fredrik întotdeauna ați fost nedespărțiți. M-am temut că asta o să se schimbe după… Mă rog, când… Dar prietenia voastră a rezistat indiferent ce s-a întâmplat. Uneori prietenia poate fi la fel de puternică precum este iubirea.

— Prietenia este și ea o formă de iubire, nu? întrebă Elin, privind-o pe negustoreasă cu drag.

— Bineînțeles. Ai dreptate. Sunt buni cu tine? Marianne și Micke? Te pun să muncești mult?

Elin ridică palmele și arătă bătăturile.

— Bietul meu copil. Dacă ai nevoie să vorbești, știi că poți veni aici când vrei.

Elin dădu din cap. Gerd continuă să pălăvrăgească.

— Îmi place foarte mult când vii să mă vizitezi. Ești raza mea de soare.

— Dar acum trebuie să plec.

Elin bău ultima gură din ciocolată și se ridică.

— Sunteți întotdeauna atât de grăbiți voi, tinerii. Mai stai puțin, o să mă duc să-ți caut alți biscuiți. Am și prăjituri cu nucă dacă preferi, spuse ea pornind din nou spre bucătărie.

Gerd se întoarse cu o cutie de prăjituri sub braț și începu s-o deschidă cu cealaltă mână. Gerd îi întinse un biscuit.

— Uite, ia asta cu tine.

Elin băgă biscuitul direct în gură. Îi era încă foarte foame.

— Am auzit vorbindu-se că Lasse a ieșit din închisoare. Ai vești de la el? Știi dacă se va întoarce să trăiască aici?

Elin scutură din cap, negând.

— Curând fac șaisprezece ani. Nu mai am nevoie de un tată. Nu-l vreau nici pe Lasse, nici pe Micke, spuse ea cu gura plină.

— Tu ai spus-o.

— Mă descurc foarte bine așa.

— Nu m-ar mira să se întoarcă să-și bage nasul pe aici curând, tatăl tău, o să vezi. Totuși, trebuie să-ți fie dor de el.

— Nu știu nimic. Trebuie să plec. De fapt… N-ai vreo substanță de aprins focul?

— De ce?

— Micke mi-a zis să te întreb, nu știu ce vrea să facă, minți ea, întorcând privirea.

— Posibil să-mi fi rămas jumătate de sticlă. Pot să i-o dau.

Gerd plecă din nou, și Elin se aplecă repede spre raionul cu bunătăți. Două pungi cu bomboane se alăturară cutiilor de chibrituri sub pătură, una cu ciocolată și cealaltă cu mentă. Tresări auzind vocea lui Gerd pe scara pivniței și strânse mai bine pătura ca să ascundă prada. Pungile cu bomboane făceau zgomot și formau o umflătură, încreți pătura și apăsă foarte tare brațul pe burtă.

— Trebuie să fie veche, nu văd nici măcar ce mai scrie pe ea. Dar recunosc mirosul. Sunt sigură că e alcool care arde, mormăi Gerd, încercând să citească eticheta pe deasupra ochelarilor.

— Mulțumesc în numele lui, spuse Elin.

Îi luă sticla din mâini și o șterse spre ușa cu geam.

— Închid prăvălia. Așteaptă puțin, o să te conduc până acasă.

Gerd se luă după ea cu cheia în mână, dar Elin lăsă impresia că n-a auzit-o și trânti ușa în urma ei.

I se păru că zărește o lumină în amurg. Venea dinspre casa Ainei. Era cineva acolo. Elin rămase nemișcată în drum, incapabilă să se miște. Pătura

alunecă pe pământ. Cine putea să pătrundă în casa unei moarte? Lăsă totul în mijlocul drumului, pătura, cutiile cu chibrituri, pungile cu bomboane și alcoolul de ars și se apropie cu pași ușori de gard. Lumina venea din living. Una dintre perdelele din dantelă atârna de-a latul și nenumărate pânze de păianjen străluceau cu o sclipire argintie în lumina neoanelor de pe tavan. Niște umbre negre se mișcau pe fondul deschis al tapetului. Era cineva înăuntru, nu mai era nicio îndoială. Supraveghe fereastra, ascultă zarva. Cineva scotocea în lucrurile rămase în casa abandonată. O mașină se opri pe alee, și Elin se ascunse după colțul casei. Se cățără pe mobila de grădină îngrămădită de-a lungul zidului și aruncă o privire pe fereastră. O siluetă apăru în spatele storurilor. Era Marianne. Se plimba agitată în salon, cu țigara într-o mână.

Cu cealaltă deschise sertarele și dulapurile. În jurul ei plutea un nor gros de fum. Auzind o voce tresări, la fel și Elin. Sfârși prin a-și pierde echilibrul și trebui să se agațe de marginea ferestrei ca să nu cadă. Era Gerd care își făcea apariția. Remarcase și ea lumina. Intră în living. Prin geam, Elin o auzi vorbind cu voce înfundată.

— Ce pui la cale, Marianne? Am crezut că era un spărgător.

Marianne și Gerd se treziră față în față în camera inundată de lumină. Podeaua era presărată cu tot felul de obiecte. Tacâmuri din argint, vaze, porțelanuri. Marianne semăna cu un portret de femeie într-un tablou cubist. Fruntea și buza de sus îi erau acoperite de sudoare, avea lacrimi în ochi, părul fără strălucire, rujul de buze depășea conturul natural al gurii, cămașa șifonată atârna de-a latul dezvelind un umăr gol și breteaua sutienului. De uimire, scăpă ce avea în mână, o vază și o lingură din argint. Vaza se sparse. Elin întinse mâna ca pentru a o prinde. Era vaza în care Aina punea flori de crucea-voinicului. Cea pe care o punea pe masa de la bucătărie primăvara. O văzu pe Gerd

aplecându-se să adune cioburile. Elin simți grămada de mobile clătinându-se.

— Într-una din zile, trebuie să pun la loc toate astea. Nu putem lăsa casa abandonată, e prea pustiu aici. Trebuie să vină cineva să stea aici. Ar trebui s-o vindem.

— Și ce-o să facem cu toate astea?

Gerd făcea turul încăperii, privind obiectele pe care Marianne le scosese.

— Le vindem și pe ele. Este argint masiv, are valoare. Și apoi sunt paharele de cristal. Cu siguranță sunt și bijuterii, dar pentru moment nu le-am găsit.

— Bijuterii? M-ar mira. Aina nu avea decât zdrăngănele fără valoare.

— Ce știi tu despre asta? Era foarte bogată. Din câte știu, erau pietre prețioase cele pe care le purta în jurul gâtului!

— Te-ai uitat în pivniță?

Marianne aprobă. Gerd se așeză pe sofaua din catifea albastră, pe care Aina n-o folosea niciodată ca să n-o strice. Bucăți de burete uscat de la garnituri căzură pe podea. Marianne veni să se așeze alături de ea. Elin le văzu capetele apropiindu-se pe deasupra spătarului canapelei și nu mai auzi ce-și spuneau. Dintr-odată Marianne se ridică, furioasă. Se îndreptă spre scară, trăgând cu furie din țigara pe care o ținea strâns între degete.

— Nu-mi explica tu mie cum să-mi trăiesc viața, Gerd! urlă ea înainte de a arunca cu nonșalanță mucul aprins pe scară, în timp ce se îndrepta spre primul etaj.

Elin sări de pe eșafodaj. Un scaun se zdrobi de pământ. Alergă cât putu de repede spre plajă, mare, și focul de tabără care refuza să se aprindă fără Fredrik. Norii se adunau deasupra orizontului, pictat cu roșu de soarele care asfințea. Valurile își opreau goana în adierea serii, Baltica se liniștea. Elin tremură și își frecă picioarele ca să le încălzească. Stropi crengile cu substanța de aprins și, înainte de a

le arunca cu grijă sub rug, încercă din nou să aprindă chibriturile. Focul începea să trosnească, flăcările să urce foarte sus, spre copaci. O căldură plăcută o învălui, făcu să i se roșească obrajii. Se întinse, de făcu ghem sub pătură, cu brațele strânse în jurul genunchilor și privirea fixată pe flăcările strălucitoare și adormi.

Prezent
NEW YORK, 2017

A întârziat zece minute, dar vine. Elin o vede alergând pe trotuar în jos, cu un ziar deasupra capului ca să se apere de furtună, sărind peste bălți. Partea de jos a blugilor prespălați este neagră de umezeală. Îi face veselă cu mâna portarului, apoi dispare în interiorul imobilului. În studio e multă lume. I-a cerut lui Alice să vină pentru o fotografie, și Alice a promis să fie la întâlnire. Joe glumește văzând-o intrând în trombă.

— *Voilà!* Copia ta în miniatură a sosit, exclamă el privind-o pe Elin.

Remarca pare să le jignească și pe Elin și pe Alice.

— Nu semănăm…

— Nu seamănă cu mine…

Spun fraza în același timp și își zâmbesc, distrate.

— Bineînțeles că da. În afară de îmbrăcăminte. Și de stil, adăugă el.

Alice oftează.

— Nu începe și tu, Joe, mama mă asasinează cu asta. Boarfele stilate nu mă interesează.

— N-am zis niciodată că nu ești stilată. Pentru mine, ești un etalon al lookului, evident.

Joe își trece mâna prin părul blond, aruncând o privire cu coada ochiului spre Elin. Alice izbucnește în râs.

— A! În sfârșit cineva care este de partea mea.

Profitând de faptul că e întoarsă cu spatele, Alice vine să-i spună la ureche:

— Mama e cât pe ce să-și piardă mințile, îți jur. N-ai observat nimic anormal în ultima vreme?

Joe aprobă.

— Vă aud, spuse Elin, întorcându-se brusc spre ei.

— După plecarea tatei, a început să-și piardă capul.

Acum Alice vorbește cu voce tare.

— Taci, Alice! spuse Elin, furioasă.

Privirea lui Joe trece de la una la alta.

— Sam te-a părăsit? Dar de ce?

— Alice, avem treabă și ai întârziat. Să mergem. Joe nu are nevoie să fie la curent cu genul acesta de lucruri.

Alice îl privește pe Joe cu un aer care spune: „Nu ți-a vorbit despre asta?” El îi răspunde că nu, scuturând din cap.

— Joe lucrează cu tine în fiecare zi, și tu nu i-ai spus că tu și tata v-ați despărțit?

Elin îi ignoră întrebarea și se depărtă. Alice se ia după ea. Câțiva bărbați în costume așteptau în studio. Un buchet mare de baloane de toate culorile, umflate cu heliu, au scăpat și s-au lipit de tavan. Joe sare și le prinde. Se îndreaptă spre peretele alb al încăperii și face semn grupului de bărbați să-l urmeze. Ei se aliniază unii lângă alții. Țepeni. Cel care se află în capătul rândului este desemnat să țină baloanele. Alice se dezbracă și apare în tutuul roz de sub haine. Își întinde conștiincioasă mușchii. Își încălzește brațele și picioarele. Elin traversează fundul sălii și îi arată ce așteaptă de la ea.

— Vreau să faci un salt în fața acestor domni, un jeté mare, foarte înalt, cu brațele întinse lateral și capul aplecat pe spate.

Se adresează apoi fotomodelelor masculine.

— Și voi aș vrea să rămâneți perfect nemișcați. Încercați să nu vă mișcați deloc și să încetați să respirați în momentul când ea sare. Păstrați un aer serios. Tu și tu, voi întoarceți capul în profil, spuse ea arătând spre doi dintre ei. Ceilalți priviți drept înainte. Bine?

Bărbații aprobă. Alice se antrenează să facă primul salt. Aterizează foarte încet, și Elin dă din cap, admirativ.

— O să fie minunat, prințesa mea.

Joe și Alice s-au culcat fiecare pe o canapea. Fotografia este în aparat și bărbații au plecat. Elin are calculatorul pe genunchi și termină de repartizat stele pe cele mai bune clișee. Din când în când

întoarce ecranul ca să arate o fotografie celorlalți doi. E mulțumită.

— Vrei te rog să-mi cauți carnetul cu crochiuri, Alice? Aș vrea să-ți arăt schița pe care am făcut-o. Fotografia corespunde exact celor pe care mi le-am imaginat. E chiar mai bine.

Alice se îndreaptă spre scară. Poartă balerinii de dans în picioare și aleargă cu pași mărunți, cu spatele cambrat. Fusta din tul se leagănă în ritmul mișcărilor. Face câțiva pași pe muzica ce se aude din difuzoare, execută câteva piruete mici pentru propria plăcere, un tur, apoi altul. Elin îi fură locul pe canapea. Își întinde spatele care a început s-o doară după ce a purtat aparatul foto greu timp de mai multe ore. Tocmai când închide ochii, o foaie de hârtie îi alunecă pe față. Deschide ochii și întâlnește privirea lui Alice.

— Este a ta? o întreabă ea.

Elin privește foaia. Este vorba despre o pagină ruptă dintr-un carnet de notițe. Se grăbește s-o îndoiască de două ori, o pune pe tastatură și lasă capacul laptopului.

— Ce limbă este asta în care ai scris?

Elin ridică din umeri.

— Nu știu ce e cu hârtia asta, probabil că a uitat-o cineva.

— Termină. Aș recunoaște florile oriunde. Spune-mi ce scrie.

Alice încearcă să-i ia laptopul, dar Elin i-l smulge.

— Nu știu nimic. Încetează să-mi pui întrebarea asta.

— Nu știi nimic? Știi că ești chiar ciudată?

Alice ridică din sprâncene și scoate un oftat.

— Nu, nu știam.

— Scrii o chestie, e scrisul tău, și tu nu știi ce vrea să zică?

Joe își drege vocea, stânjenit. Se ridică în fund. Alice se așază alături de el. Îi lipește mâna de coapsă.

— Vezi? Ți-am zis. E total sărită. Acum scrie într-o limbă pe care n-o vorbește și nici atât n-o înțelege.

Joe dă din umeri și se ridică. Începe să demonteze decorul. Alice se apropie de mama ei.

— Nu începe, te rog, spuse Elin cu voce decisă.

— Haide, povestește! Fredrik. E un prenume, asta nu e greu de înțeles.

Elin rupe foaia în bucățele mici. Le aruncă în aer ca pe o mână de confetti. Plutesc încet și acoperă podeaua.

— De ce faci asta? Cine este Fredrik? Dacă ai întâlnit pe altcineva poți să-mi spui. Eu nu-ți vreau decât fericirea, spuse Alice, nedumerită.

— O să-ți vorbesc în altă zi, poate. Pentru moment vreau să mă întorc acasă. Am nevoie să dorm.

Elin se ridică, ținând laptopul lipit de stomac.

— E ceva de văzut în carnetul tău? Ce este mai exact proiectul la care lucrezi în acest moment?

Alice refuză să renunțe la poveste.

— Să zicem că în ultimul timp îmi lipsește natura, sau mai degrabă îmi amintește de lucruri care îmi lipsesc.

— Întotdeauna ai detestat natura.

Elin scutură sân cap.

— Nu este adevărat. Adesea mă plimb în Central Park. Și îmi place mult să merg pe plajă.

— Parcul nu înseamnă la țară, acolo e asfalt, se aud mașinile. Și de fiecare dată când am mers la malul mării tu ai rămas la piscină în timp ce eu și tata eram pe plajă.

— Vrei s-o lași baltă, te rog?

Elin urcă în biroul ei și îl sună pe Joe, care i se alătură. Amândoi o lasă pe Alice singură pe canapea. Ea se ridică și se îmbracă, apoi apucă rucsacul.

— Ai uitat de cina de mâine, nu-i așa? Locul obișnuit. La ora opt, strigă ea.

Elin se apleacă peste balustradă și o privește cu aerul că nu înțelege.

— Mamă!

— A, da, e adevărat. Mâine este 20. Și sărbătorim ziua ta.

— Tata o să fie acolo. N-o să uiți, nu?

— Bineînțeles că nu. Cum aș putea să uit de ziua ta?

— Ți s-a mai întâmplat. Aveai zice-se o treabă superimportantă și data ți-a ieșit din cap. Îți amintești?

— Pe asta n-o s-o ratez. Îți promit.

Elin îi trimite lui Alice un sărut în zbor. Ea îl prinde.

— Te iubesc, mamă, spune ea, cu sărutul strâns în pumn.

Elin îi zâmbește și îi face cu mâna.

— Și eu, șoptește ea.

Elin așteaptă pe trotuarul căminului studențesc. Observă tinerele și tinerii care intră și ies din clădire. Alice are dreptate, sunt toți îmbrăcați la fel ca ea, în blugi și bascheți vechi. Se apropie de intrare, curioasă. Un paznic o oprește.

— Îmi pare rău, nu puteți intra. E rezervat locatarilor.

— Vin să-mi văd fiica.

El o privește din cap până-n picioare.

— Sunteți convinsă că sunteți destul de în vârstă ca să aveți o fiică care locuiește aici? spune bărbatul, zâmbind.

Elin încuviințează din cap, amuzată, și îi arată cartea de identitate. El o înscrie într-un registru și ea intră în ascensor ca să urce la etajul unde locuiește Alice. N-a mai fost decât o singură dată până atunci, în ziua când au adus bagajele și cutiile în cămăruța goală. Găsește ușa camerei lui Alice întredeschisă. Pe coridorul care răsună de râsete și flecăreli, tinerele aleargă dintr-o cameră în alta. Elin rămâne în prag. Pereții sunt acoperiți cu tăieturi din ziare și postere, majoritatea reprezentând dansatori și dansatoare. Un balon în formă de inimă, umflat cu heliu, este agățat de piciorul patului, se întreabă cine i-a făcut acest cadou. Patul nu este făcut și pe el este pus grămadă un maldăr de haine. Elin își privește ceasul ca să vadă cât este ora. Încă cinci minute. Cinci minute ca să facă exact șaptesprezece ani.

Pune o mână pe burtă. Își amintește. Părul creț al lui Alice e întins cu grijă și legat într-un coc jos, pe ceafă. Are în jurul gâtului inima din aur pe care i-a dat-o în ziua când s-a născut și pe care o poartă la fiecare aniversare din ziua aceea. E machiată ușor, cu mascara și puțin ruj de buze. A pus o rochie albastră cu falduri în jurul taliei, care se mulează pe piept și se evazează ca o corolă în jurul picioarelor.

— La mulți ani! șoptește Elin în momentul când minutarul se deplasează. Alice se întoarce brusc.

— Păi! Ai venit deja? Am zis că ne vedem…

— Mi-am zis că am putea merge împreună. Ești minunată.

Îi dă un sărut pe obraz, ușor, ca să nu-i deranjeze coafura și să-i distrugă machiajul. Alice se dă cu un pas înapoi.

— Și tu, tu ești… normală, spuse ea, izbucnind în râs, aruncându-se spre mama ei ca să-i dea o îmbrățișare adevărată.

Cocul se desface, o șuviță scapă din el. Elin o pune la loc cu delicatețe.

— Încerc, șoptește ea.

Merg mână în mână până la restaurant. Elin este neliniștită, îl caută pe Sam din priviri și îl zărește. Îl recunoaște de departe. Vine alergând, în costum negru, ca și cum era în întârziere la o întâlnire importantă. Merge în zigzag pe trotuar, printre trecători. Imediat ce le vede, se oprește din alergat și se îndreaptă spre ele fără s-o scape pe Alice din ochi. Are fruntea acoperită de sudoare și părul ud lipit de cap.

— Iertare, am întârziat.

O sărută pe Alice pe obraz și o salută rece pe Elin, cu un semn din cap. Ea simte cum dorul îi răsucește stomacul.

— Admițând că am întârziat, continuă el întorcând încheietura ca să vadă cât e ora la ceasul brățară. Ei, bine, nu, n-am întârziat, așa că-mi retrag scuzele.

Sam o ia pe Alice cu brațul de umeri și o trage spre el. Ea observă cu câtă tandrețe se apleacă unul spre altul. El spune ceva, Alice râde. Au fost întotdeauna apropiați, au avut întotdeauna o complicitate din care ea se simte exclusă.

Se instalează într-un colț, la o masă rotundă. Indiferent de felul în care se vor așeza, Elin și Sam sunt obligați să stea unul lângă altul. Elin își apropie scaunul de cel al lui Alice. Ea și Sam nu-și spun niciun cuvânt.

— Vă rog, e ziua mea…

Alice le aruncă o privire rugătoare.

— Și dacă am vorbi despre vreme, sugerează Sam, încercând să destindă atmosfera.

Elin închide ochii și respiră adânc.

— N-am putea pur și simplu să comandăm? Și să mâncăm. Și să terminăm, spune ea în cele din urmă, cu tristețe.

— Să terminăm? Mamă!

Alice lasă meniul și o fulgeră cu privirea.

— Te rog, Elin, fă un efort. Este aniversarea lui Alice, spune Sam pe un ton de reproș.

— Nu asta voiam să zic, șopti Elin. Nu vă supărați, vă rog.

Alice încearcă să schimbe subiectul.

— Nu vrei să ne vorbești de noul tău proiect, mamă? Carnetul de notițe și fotografiile pe care le-ai lipit în el?

Sam se aplecă deasupra mesei.

— A, ai început, așadar? Povestește.

Elin oftează.

— Nu e nimic special. Doar câteva imagini și puțin text, oftează.

Privirea lui Alice pendulează de la unul la altul.

— Ești la curent cu ce face în clipa asta, tată? Nu sunt doar imagini, este o altă lume, o fermă și natură sălbatică.

Sam are o expresie de neîncredere și o privește pe Elin ca s-o provoace să continue.

— Taci, Alice, te rog. Nu trebuia să vezi carnetul ăsta. E ceva personal. Lăsați-mă în pace, amândoi.

Elin se ridică brusc, atât de brusc încât scaunul se leagănă spre spate. Îl apucă de spătar chiar înainte să se răstoarne. Clienții micului restaurant italian tac dintr-odată și nenumărate priviri se adună în jurul mesei lor.

— Iertați-mă.

Elin pune scaunul la loc, încurcată, lacrimi fierbinți se grăbesc să se ivească de sub pleoape.

— Trebuie să mă duc la toaletă.

O aude pe Alice șușotind câteva cuvinte cu Sam. Cuvintele sunt atât de clare și se aud atât de bine de parcă i le-a urlat în ureche.

— Și-a pierdut cu totul mințile, realmente trebuie să te întorci acasă.

Când în cele din urmă părăsesc restaurantul după cina sinistră, plouă cu găleata. Sam le îmbrățișează pe amândouă și pleacă. Trec câteva taxiuri, dar niciunul nu pare să observe brațul întins al lui Elin. I se alătură lui Alice pe trotuar.

— Ne putem întoarce pe jos. Mergem împreună până la tine acasă și apoi eu continui singură.

— Mamă, suntem la celălalt capăt al orașului, la șaptezeci de cvartale de casă până la tine. Și plouă.

— Lasă-mă măcar să te însoțesc. Eu o să găsesc un taxi acolo, insistă Elin.

— Nu mai am doisprezece ani.

— Da, sunt la curent. Ai șaptesprezece. Știi ce făceam eu când aveam șaptesprezece ani?

— Lasă-mă să ghicesc. Erai deja un star și câștigai mai mulți bani decât PIB-ul Gambiei, răspunde Alice, cu ochii ridicați spre cer.

— Dumnezeule, de ce trebuie întotdeauna să termini vorbind despre politică?

Elin se oprește din mers.

— Voiam să-ți vorbesc despre prima mea iubire, dar dacă preferi să vorbim despre Gambia, dă-i drumul, te rog.

— Iubire! Cum te poți gândi la iubire după seara pe care am petrecut-o? De fapt, mulțumesc că mi-ai

stricat aniversarea. Anul viitor ajută-mă să mă gândesc s-o petrec singură.

Privirea lui Alice strălucește puțin prea tare, lacrimile îi urcă în ochi, apoi încep să curgă. Face cale-ntoarsă și pleacă în direcția greșită, cu pas grăbit, ca și cum ar fugi. Elin o privește îndepărtându-se printre siluetele necunoscute care merg aplecate sub ploaie. Rochia albastră are o culoare frumoasă. O vede scoțându-și acele din coc în timp ce merge, cu părul și mai creț ca de obicei din cauza umezelii. Elin zâmbește descoperind că sub rochia ei frumoasă, lungă, poartă bascheții vechi, tociți. Alice este deja prea departe. Începe să alerge. Pantofii negri, cu tocuri înalte, o chinuie la fiecare pas. Parcurge ultimii metri șchiopătând și până la urmă o prinde din urmă.

— Iartă-mă, scumpo. E ziua ta. Putem lua totul de la zero? Te rog…

Alice se întoarce spre ea, cu mâinile în șolduri.

— Acum? E miezul nopții. Aniversarea a trecut deja și e prea târziu s-o salvezi. Uneori îmi spun că e mai bine să nu ai familie. Trebuie să fie mult mai distractiv să-ți serbezi aniversarea cu niște prieteni.

Elin neagă din cap. Acum aveau amândouă lacrimi în ochi. Una de mâhnire, cealaltă de frică.

— Nu spune asta. Nu spune niciodată asta. Vom fi întotdeauna familia ta, n-o să ne pierzi niciodată, șoptește Elin.

Alice plânge. O privește pe Elin cu un aer descurajat.

— Sunt mulțumită că am plecat să locuiesc la școală, știi? spune ea cu lacrimi în glas.

— Vino acasă cu mine, fă-mi plăcerea. O să rămâi să dormi acolo. O să-ți fac o ciocolată caldă, o să te răsfăț, o să vezi. Haide, vino!

Alice își luă timp să răspundă.

— Bine, dar vreau să-mi faci o promisiune, spuse ea în cele din urmă.

— Care?

— Să-mi povestești ce pui la cale în momentul ăsta. Și despre carnet. E ceva ciudat în povestea asta

și vreau să aflu ce se petrece. Și te rog să-mi promiți că-mi spui adevărul.

Elin respiră adânc și expiră foarte încet. Închide ochii. Are impresia că trotuarul se desface sub picioarele ei.

— Promite! insistă Alice.

Elin aprobă, imperceptibil.

— Promit, răspunde ea, foarte încet.

Se scutură în ascensor ca doi câini uzi. Sfârcurile sânilor lui Alice se văd prin țesătura subțire a rochiei ude. Le ascunde grăbită, văzând reflectarea lor în oglindă. Când ușile ascensorului se deschid, coboară repede în apartament, râzând în hohote. După ce au mers mult timp prin ploaie și au făcut ultima bucată de drum cu taxiul, nu mai au nimic scrobit. Alice îi arată lui Elin imaginea lor în oglindă.

— Ai văzut cât de frumoase suntem când suntem naturale?

— Cu siguranță ceva mai frumoase decât altele, glumește Elin.

Alice scapă imediat de rochia udă și o lasă să cadă pe podea.

— La fel de naturală ca în ziua când m-am născut, glumește ea.

— Credeam că pe vremea mea fetele își ardeau sutienul.

— Provoc pe oricine să poarte sutien sub o rochie ca asta, mi-am petrecut toată seara ținându-mi respirația. Nu pricep cum faci să porți haine elegante toată ziua. Și încă la serviciu! Ar trebui să încerci să lucrezi în blugi și în tricou. Nimic nu e mai bun.

Elin se duce să-i caute un halat.

— Cândva am fost și eu tânără! Da, da, te asigur! Mi s-a întâmplat chiar să mă întorc acasă cu picioarele goale, la miezul nopții, după ce am înotat în Marea Baltică.

Alice se afundă în canapeaua gri. Își strânge picioarele sub fund și se învelește cu o pătură.

— Tu să mergi în picioarele goale? Să faci o baie la miezul nopții… O să cred când o să văd.

Bate locul de lângă ea.

— Haide, vino să te așezi și povestește. De unde-ți vine fascinația asta pentru ferme și tractoare, așa, dintr-odată?

Elin șovăie. Rămâne în picioare, mută. Gândește.

— Ești ființa cea mai încăpățânată pe care o cunosc, spune ea în cele din urmă.

Alice aprobă. Elin are un nod în gât, îi e greu să-și înghită saliva. Se îndreaptă spre birou. Atinge cu vârful degetelor coperta carnetului negru. Îl deschide încet. Vine să se așeze alături de Alice, cu carnetul pe genunchi, și începe să vorbească. Să șoptească, mai degrabă. Alice se întoarce spre ea. Ascultă, atentă.

— Ușa asta, ușa asta albastră… spune Elin.

Apoi tace și privește fotografia un lung moment.

— Ce are special ușa asta? Pare atât de veche, că ai zice că este ușa unei cocioabe.

— Ce vezi tu în fotografia asta este ușa unei cocioabe. Dar nu cea adevărată, nu cea din amintirea mea. Am crescut într-un loc foarte îndepărtat de New York.

— La Paris. Asta mi-ai povestit deja. Mi-ai vorbit despre cariera ta de fotomodel și de apartamentul luxos cu vedere spre Turnul Eiffel. Și despre Anne, mama ta foarte bogată și cam excentrică, proprietăreasa unei librării. Cred că mi-ar fi plăcut.

Elin scutură ușor din cap. Își drege vocea, dar are gâtul strâns, inima îi bate cu putere. Începe să vorbească din nou cu o voce aspră:

— În spatele acestei uși, locuia mama mea adevărată.

— Cum adică mama ta adevărată?

— Am crescut pe o insulă în Suedia. La o fermă.

— Poftim?

— Fotografiile astea sunt niște amintiri. Limba pe care ai văzut-o ieri pe desen era suedeza. Îi scriam unui prieten. I-am desenat flori, flori care cresc în regiunea unde locuiam noi.

— În Suedia?

Alice încruntă din sprâncene, neîncrezătoare.

— Am atâtea amintiri de care nu mai pot scăpa și care au ieșit la suprafață zilele astea. E ca și cum Suedia ar veni să mă caute. Nu le pot împiedica.

Alice respiră adânc.

— Te pregătești să-mi spui că m-ai mințit toată viața? Că l-ai mințit pe tata? Că toată relația voastră s-a construit pe o minciună? Și atunci, Parisul? M-ai dus acolo. Cunoșteai orașul pe dinafară.

Elin încuviințează din cap. Închide ochii și îi strânge mâna lui Alice. Alice se ridică și o privește furioasă.

— Nu puteam face altfel, murmură Elin.

— Nu ești niciodată obligat să minți, mamă. Tu m-ai învățat asta.

— Uneori, da. Înțelegi, am fugit de acasă și am jurat să nu mă mai întorc niciodată.

— Și nimeni n-a încercat să te găsească? Nici mama ta?

— M-am dus să trăiesc la tata, la Stockholm, și ea a știut, așa că m-a lăsat la el. Nu mult timp mai târziu, am fost descoperită de cineva care căuta talente pe stradă. Fetele suedeze erau foarte căutate în Franța. Am fost recrutată de o agenție din Paris, și agenția s-a ocupat să-mi găsească o locuință acolo. Munceam din greu, îmi înghițeam lacrimile și tristețea. Și începând de atunci, viața mea s-a desfășurat exact așa cum v-am povestit.

— În afară de ce este legat de mama ta cea excentrică.

— Da, și ea a existat, era o prietenă. Aș fi vrut să fie mama mea.

— Ceea ce înseamnă că eu sunt pe jumătate suedeză și pe jumătate franțuzoaică, gândi Alice cu voce tare.

— Da, ești pe jumătate suedeză, și eu sunt în totalitate. Dar n-am mai pus piciorul în țara mea de la vârsta de cincisprezece ani.

— Vârsta pe care o am eu acum.

— Tu ai șaptesprezece. Ai și uitat?

Alice râde, dar fața ei devine foarte repede din nou serioasă.

— De ce nu ne-ai povestit toate astea mai devreme? Ce era atât de îngrozitor să fii suedeză?

— Nimic. E trecutul, asta e tot. Franța a devenit noua mea patrie, aveam o viață nouă când l-am întâlnit pe tatăl tău. Cred că mi-era frică să nu-l pierd spunându-i adevărul.

— Nu pricepi că ascunzându-ne adevărul nouă, celor două ființe care îți sunt cele mai apropiate pe lume, ne-ai împiedicat să te iubim? Și că nici tu n-ai putut să ne iubești?

— Ce vrei să spui?

— Nu ești decât un mare semn de întrebare. Pentru noi și pentru tine. Un semn de întrebare nu este decât o jumătate de inimă, nu te-ai gândit niciodată la asta? Nu poți iubi pe cineva a cărui inimă este într-un asemenea hal plină de secrete. Nu e cu putință.

Lacrimile curg pe obrazul lui Elin. Acceptă și întoarce paginile carnetului, înainte și înapoi.

— Ai dreptate, ar fi trebuit să vă spun.

— Da, ar fi trebuit. De ce n-ai făcut-o? De ce ne-ai mințit toți anii ăștia?

— Nu era simplu, erau multe lucruri care nu erau foarte demne de mândrie. Eram foarte săraci, cred că mi-era rușine de asta. Mi-era teamă că, aflându-mi trecutul, Sam o să mă lase baltă. Îl doream atât de mult, eram atât de îndrăgostită de el. Alături de el mă simțeam în siguranță.

— Atunci ai inventat o imagine perfectă ca să-i faci pe plac. În toți anii ăștia. Tot timpul căsătoriei voastre. Nu-mi mai revin. E o nebunie, mamă.

Elin umblă de colo colo prin living, rozându-și unghiile roz pal și ascultând prin ușa deschisă a terasei cum cade ploaia. Plouă atât de tare, că se aude cum bate în mobila de grădină. În depărtare răsună un bubuit surd care ar putea fi tunetul, dar la New York este imposibil să faci diferența între zgomotele care aparțin naturii și cele care aparțin orașului. Închide ușa. Închide afară timpul urât.

— Ai auzit furtuna?

— Nu te îngrijora mamă, sunt îngerii care joacă bowling, răspunde Alice.

Stă tot întinsă pe canapea. Carnetul este pus pe genunchii ei. L-a răsfoit îndelung și l-a închis. Trece cu mâna peste copertă.

— Recunosc că nu înțeleg nimic. Nu sunt decât niște imagini. N-au niciun sens pentru mine.

— Înțeleg. Dar mie îmi spun multe.

Alice deschide din nou carnetul. Elin o lasă singură și se duce în dressing. Are nevoie să se schimbe. Să-și perie părul, să se machieze din nou. Să se regăsească într-un fel. Alege o rochie lungă gri-argintie, cumpărată la Paris, cu mulți ani în urmă. Se simte bine în ea și îi dă o linie senzuală corpului subțire.

Paris. Povestea este atât de frumoasă, că ar vrea să continue să se agațe de ea și să nu-i dea drumul niciodată. O mamă care o iubea mai mult decât orice. Ea era departe de a fi perfectă, dar dotată cu un talent creativ. Știa tot ce trebuie să știe o persoană erudită, citise toți clasicii și era în stare să discute zilnic cu numeroși artiști, scriitori și filosofi care frecventau librăria și salonul ei. Elin i-a oferit lui Alice numeroase cărți care proveneau din acel magazin extraordinar, cărți pe care ea le-a păstrat toți acești ani și pe care acum o punea pe fiica ei să le citească. Cărți care există cu adevărat.

În schimb, mama ei pariziancă nu există. N-a existat niciodată. Era doar o femeie care vindea cărți într-o librărie. Și Elin era doar una dintre celelalte cliente, una care se împrietenise cu ea. Începe să-și dea seama de dimensiunile minciunii ei. Se freacă cu putere la ochi și urmele de mascara i se întind pe față.

— Vrei să-mi spui mai mult?

Auzind vocea lui Alice, tresare, deranjată de contactul cu realitatea.

— Nu-i spune nimic tatălui tău, te rog.

— O să-i spui chiar tu.

— Da. Dar lasă-mi timp să mă gândesc la felul în care s-o fac. Încearcă să înțelegi.

— Bine, dar povestește-mi mie totul, spune Alice, redeschizând carnetul pus pe genunchii ei.

Arată un cuvânt.

— E în suedeză?

Elin aprobă. Alice încearcă stângace să pronunțe cuvântul.

— *Martall.* Ce înseamnă asta?

— Este numele unui copac. Un pin obișnuit, dar răsucit de vânt.

— Era mult vânt pe insula ta?

Elin încuviințează din cap și își netezește automat părul.

— Toamna și iarna, sufla în permanență. Aveam tot timpul părul ciufulit.

— De asta acum îți place să ai mereu o coafură impecabilă?

Elin ridică din umeri.

— Nu știu. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Alice îi arătă fotografia unui automobil. Este un Volvo vechi, albastru, ruginit. Pete maronii curg în jos pe caroserie ca și cum un rozător ar fi rontăit vopseaua. Portiera este lăsată pe-o parte. Văzută din profil, ai zice că e o pălărie. Capota este la fel de lungă ca portbagajul, cu o umflătură la mijloc, ca să primească pasagerii.

— A cui era mașina asta?

— A tuturor. În copilăria mea, aproape toată lumea avea un Volvo. Erau diferite doar prin culoare și model.

— Mama ta adevărată a avut una?

— Da. Și tatăl meu vitreg. A lui era cea mai frumoasă, albastră, cu o caroserie strălucitoare.

— Și tatăl tău adevărat?

— Un Volvo în care l-au luat când a fost dus la închisoare.

— Cum? Tatăl tău a fost la închisoare?

— Mașina era negru cu alb. Cu litere mari pe o parte. Acel Volvo aș prefera să-l uit, și la fel pocnetul portierei când s-a închis după el. Și privirea lui prin

geam. Ochii lui cufundați în ai mei. Pe capotă era un girofar care clipea.

— De ce a fost la închisoare? Și acum unde este?

— A comis un delict, un furt, cred. Acum e mort. N-a murit foarte bătrân. A murit la câțiva ani după ce m-am stabilit eu la Paris.

Alice continuă să dea paginile. Se oprește la o fotografie făcută în interiorul unui grajd. Mici raze de lumină pătrund printre scândurile rărite și dansează pe podeaua tocită. O pasăre se strecoară în interiorul încăperii și mișcările aripilor sale creează o pată tulbure pe fotografie.

— Ce era în grajd? Aveați animale?

— Oi. Vaci. Și capre. Erau mai multe anexe în interiorul cărora era întotdeauna cald. Animalele degajau căldură. Și mirosul se simțea tare, intra în haine și în păr, amintindu-le tuturor că eram fermieri.

Alice râde.

— Îmi este greu să mi te imaginez fermieră. Ca să spun drept, chiar nu reușesc deloc.

— Ai dreptate, nu eram. Eram o fetiță. O fetiță care trăia la o fermă.

— Mama ta mai trăiește?

Elin îi ia carnetul din mâini. Pune degetul pe o pagină și urmărește încet un drum pe care l-a prins în fotografie.

— Erau peste tot drumuri care brăzdau insula. Cu șanțuri adânci săpate în ani de trecerea mașinilor agricole pin vastele întinderi acoperite de buruieni. În fiecare an, primăvara, de-a lungul acestor drumuri creșteau mii de margarete. O infinitate de pete mici roz și albe în marea de verde. Acolo alergam cu picioarele goale.

Alice i-o retează enervată.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Vreau să-mi vorbești despre oameni. Nu pricep de ce ai simțit nevoia să mă faci să cred că mama ta era o artistă și o intelectuală. În timp ce era o țărancă. M-ai făcut chiar să cred că te făceam să te gândești la ea. Minți. Toate sunt numai minciuni.

— E adevărat că-i semeni.

— Asta pentru că nu există! Tu ești o artistă și o intelectuală. Tu ai devenit ca femeia pe care ți-am descris-o! La fel de nebună și de curioasă ca ea.

— E ceva *dobândit,* mormăie Alice.

— Poftim?

— Am învățat asta la școală. Am absorbit valorile, regulile, visurile tale fără ca *ereditatea* să aibă un cuvânt de spus. Am devenit minciuna ta.

— Te rog, scumpo, nu fi supărată pe mine.

— Îmi datorezi adevărul. Cum se poate să-ți mințI în asemenea hal propriul copil?

Elin tace. Lacrimile îi curg pe obraji. Le șterge pe măsură ce curg, dar continuă să curgă.

— I-am ucis, spune ea în cele din urmă, cu o voce foarte slabă.

Trecut
HEIVIDE, GOTLAND, 1982

Fu trezită de zgomot. Îl simți ca pe o presiune în spate. Vântul sufla și valurile crescuseră peste noapte, dar nu de acolo venea. Un nor de fum o făcu să tușească. Deschise ochii și privi focul de tabără. Vâlvătaia cea mare se stinsese, nu mai rămăseseră decât bucăți de lemn calcinate, unele cu solzi albicioși, altele strălucind în întuneric. În spatele ei, un bubuit surd îi dădu impresia că marea și pădurea își schimbaseră forma într-o nouă versiune a piesei *Furtuna.* Pădurea se transformase într-un infern de flăcări. Tot frunzișul ardea și cerul nopții era de un roșu-portocaliu, întunecat. Fulgi de cenușă neagră pluteau în jurul lui Elin. Încercă să-i prindă, dar i se topeau între mâini și se transformau în pulbere. Înnebunită, alergă în direcția flăcărilor. Urlă. Stomacul i se strânse. Se opri și începu să hohotească, dar nicio lacrimă nu-i curgea din ochi. Începu din nou să alerge. Casele ardeau. Cea a lui Gerd, cea a Ainei. Scântei goneau prin iarbă și îi lingeau picioarele. Își scoase tricoul și îl puse ghem la gură. Focul era peste tot. Strigă după ajutor. Focul pe care îl aprinsese ca să se încălzească se răspândise peste tot.

— Foc! Treziți-vă! Gerd!

Striga prin țesătura subțire a tricoului, dar avea vocea acoperită de trosnetele funeste ale incendiului, și țipetele nu mai aveau decât puterea unor șoapte.

Alerga cât de repede putea. În depărtare, vedea deslușindu-se clădirile fermei Grinde ca niște umbre negre în noapte. Copacii de pe alee ardeau deja. Traversă arăturile pe care flăcările nu le puteau înghiți. Picioarele i se înfundau în pământul răsturnat care îi sfâșia pielea fină dintre degetele picioarelor.

— Edvin! Erik! Mamă!

Le strigă numele, urlă gata să rămână fără voce. Pădurea care înconjura ferma nu mai era decât o

imensă vâlvătaie. Huruitul flăcărilor o făcea să se gândească la un tren care mergea cu toată viteza. Viteza a zece trenuri. Totul era atât de uscat. Totul ardea atât de repede. Ajunse la primele clădiri. Incendiul nu ajunsese până acolo. Avea încă timp să-i salveze, alergă, ai fi zis că picioarele zburau deasupra pământului.

Bătu la toate ușile, urlând. Pe scări se întâlni cu Marianne care tocmai ieșea din pat și părea încă pe jumătate adormită. Își strânse rochia de casă și o privi cu un aer furios.

— Ce e vacarmul acesta? De ce țipi așa? E miezul nopții! urlă ea.

— Nu simți fumul? E foc! E foc peste tot. Toată pădurea arde, garajul e în flăcări.

Continuă să urce scara și începu să strige. Intră în trombă în camera băieților ca să descopere că paturile lor erau goale. Îi strigă, căută în toate colțurile, în lumina slabă a lămpii de pe noptieră.

— Erik! Unde sunt băieții? Edvin! Erik! Edvin!

Marianne ajunse în cameră.

— Lasă-mă să văd, spuse ea împingând-o, fără să-i pese de ea.

Căută în paturi și sub ele. Nu erau.

— Unde sunteți, copii răi? Ieșiți afară! strigă ea.

Elin coborâse deja din nou. Ieși în curte. Marianne se ținea după ea. Focul ajunsese la hambar, jumătate din acoperiș era deja ars. Flăcările se înălțau spre cer. Ușile erau larg deschise. Vacile și caprele fugeau în toate direcțiile, nebune de frică. Micke arunca pe ziduri găleți de apă pe care se ducea să le umple din cisterna cu apă de ploaie. Focul trosnea încet, ca și cum își bătea joc de el și de infima cantitate de apă cu care credea că reușea să-l stingă.

— Copiii au dispărut! îi strigă Marianne, dar el nu lăsă impresia că înțelege și continuă să golească găletile, apropiindu-se treptat de vâlvătaie.

Acum flăcările devorau pereții, un bubuit uriaș precedă momentul când grinzile cedară și când imensul acoperiș se prăbuși. O grindă aprinsă ateriză

pe Micke. O văzu venind, dădu înapoi încercând să se apere cu brațul, dar nu reuși s-o evite. Marianne urlă și alergă spre el. Grinda îi căzuse de-a latul pe spate. Sângele curgea în valuri dintr-o rană de la ceafă. Marianne trase din toate puterile de bucata de lemn arzând, încercând în zadar să înlăture grinda. Nu reuși și se apucă să arunce peste el găleți de apă. Micke plângea de durere.

— Ajută-mă! urlă Marianne.

Elin alergă spre garaj, unde se afla ascunzișul secret al băieților. Un singur perete era în flăcări, dar toată clădirea era plină de fum. Tuși și își strigă frații făcându-și drum să treacă printre tractor și secerătoare, cu tricoul apăsat pe nas și pe gură. În curte răsună un țipăt lung urmat de vaiete și hohote și de mugete și behăituri disperate. Elin continuă să înainteze. Acoperișul luă foc deasupra ei. În fundul garajului, între munți de pneuri de tractor, văzu două picioare goale care ieșea din spatele unui butoi cu ulei. Erau ale lui Edvin. Îl apucă de gleznă și trase.

— Trezește-te, Edvin, te rog, imploră ea, scuturând micul corp inert.

Erik era lungit alături de el, la fel de nemișcat. Îi dădu o lovitură de picior, luându-l în același timp pe Edvin în brațe.

— Ridică-te, Erik. Va trebui să mergi singur. Trebuie să ieșim de aici cât mai repede cu putință!

El gemu ușor și îi văzu albul ochiului când pleoapa i se ridică puțin. Trăia. Îl strânse pe Edvin la piept și începu să alerge. În direcția câmpului. Spre arăturile care se întindeau cât vedeai cu ochii, unde focul nu putea să-i ajungă. Fratele mai mic o privi, adormit, îi simți brațul alunecându-i pe spate la fiecare pas. Îl sărută pe obraz, fără să se oprească din alergat.

— Trebuie să fii curajos acum. Promite-mi.

Edvin mormăi câteva cuvinte abia articulate, pe care nu le înțelese.

— Simți fumul, vezi focul? Arde din toate părțile. Arde tare. Trebuie să fugim, repede. Trebuie să

alergăm spre plajă, aproape de apă vom fi în siguranță.

El dădu din cap. Ea îl puse în picioruşe într-o brazdă a câmpului, dar picioarele refuzau să-l susțină. Se prăbuși pe pământ și își duse mâinile crispate la față, ca și cum era cuprins de convulsii. Începu să se legene în față și în spate. Era livid, buzele aveau o nuanță vineție și tremura.

— Trebuie să mă duc să-l caut pe Erik. Mă întorc. Ia asta și pune-o la gură. Trebuie să respiri cât mai puțin fum.

Îi întinse tricoul. Era din nou goală, în afară de chiloți. Dar noaptea nu era deloc rece. Dimpotrivă, înspăimântătorul incendiu degaja căldura cea mai puternică pe care o simțise vreodată. Când se întoarse la fermă, totul ardea. Hambarul, grajdul, garajul, casa de locuit. N-o văzu pe Marianne nicăieri. Nici pe Erik. Nici pe Micke. Doar flăcări și fum în noaptea întunecată.

— Erik!

Îi strigă numele, strigă, strigă la nesfârșit. Dar era prea târziu. Era foc peste tot și bucăți calcinate căzeau pe jos într-o ploaie de scântei. Se întoarse după Edvin, care plângea.

— Arde peste tot, Elin! Arde așa de tare! De ce arde așa? se smiorcăia el.

— Șșt, nu vorbi, trebuie să ne păstrăm energia.

Îl mângâie pe frunte.

— Nu putem merge nicăieri. Suntem prizonieri. Nu vezi că nu avem nicăieri unde să ne ducem?

— Pământul nu poate lua foc. Nu sunt copaci, nu este iarbă. Suntem pe câmpul cel mai mare. Nu ni se poate întâmpla nimic. N-o să ardem de vii. O să rămânem aici amândoi. Vino, inimioara mea. Ascultă. Aud mașina pompierilor. Curând vor veni să ne salveze.

Îl lăsă să se întindă, cu capul pe genunchii ei, în timp ce ea asculta sirenele de pe drum. Auzi și un elicopter care se apropia. Mângâie încetișor capul și fruntea lui Edvin. Scoase un țipăt de suferință când îi atinse fața. Nu observase arsura pe care o avea pe

obraz. Fumul îi înțepa ochii. Sudoarea îi curgea pe picioare și brațe. Căldura și foamea îi întunecau vederea. Elin începu să tușească. Luă tricoul de la Edvin și îl folosi ca mască pentru gură. El o privea cu ochii roșii și rugători.

Scântei stacojii care veneau de la copaci luminau cerut ca un foc de artificii. Geamurile ferestrei de la bucătărie crăpară și focul începu să lingă fațada cu limbile lui lungi și sclipitoare. Edvin încercă să se ridice. Voia să fugă mai departe, dar ea îl împiedică. El urlă și își puse mâinile la urechi. Ea îi lipi capul de umărul ei.

— Nu te uita, Edvin, nu te uita. Stai întins, foarte cuminte. Șșt. Nu te uita.

— Unde o să locuim acum? Unde o să ne ducem? hohotea Edvin, îngrozit.

Elin închise ochii și se întinse alături de el. Pământul era tare și neregulat. Corpul lui Edvin era cald și moale. Îl strânse în brațe, îl strânse tare. Închise ochii așteptând ca trupul ei să devină și el greu și calm.

— Iertare, murmură ea foarte încet.

Apoi se relaxă.

Clădirile în flăcări luminau cerul și îl colorau în portocaliu. Nemișcată în mijlocul câmpului, Elin privea ajutoarele venind. Erau un camion de pompieri și o salvare. Văzu niște bărbați în negru sărind din vehicule și traversând curtea, în speranța că pot încă salva oameni, strigându-i pe nume. Doi dintre ei desfăceau niște furtunuri. Auzi la distanță sirenele altor mașini de pompieri. Elicopterul făcea drumul dus-întors între mare și foc, golind cisterne întregi de apă deasupra pădurii. Elin agită brațele, dar nu mai avea voce. Văzu pompierii chinuindu-se să mute grinda care zdrobea trupul carbonizat al lui Micke. Un bărbat ridică brațul ca să indice colegilor că își puteau economisi forțele. Era prea târziu. Micke era mort. Lui Elin i se tăie răsuflarea. Tatăl lui Fredrik era mort. Căzu în genunchi. Îl strigă pe Erik cu voce răgușită. Nimeni nu se uita în garaj. Știa că

se terminase, clădirea era deja în totalitate distrusă de foc. Dar ea nu se putea împiedica să continue să repete numele lui foarte încet. Iar și iar, ca și cum îl putea face să se întoarcă. Acoperișul din tablă ondulată căzuse pe coșmelia din scânduri, care nu mai era decât o grămadă de jar și stătea de-a latul peste vehiculele parcate acolo. Totul se zdrobise, și Erik zăcea dedesubt. Singur.

Un pompier încercă să pună o pătură în jurul umerilor lui Marianne, dar ea îl respinse. Dădea din mâini în toate direcțiile, pe jumătate nebună de disperare. Arăta spre corpul de clădiri sau cel puțin spre ce mai rămăsese din ele. Elin îi făcu semn, dar nu găsi puterea să se miște, picioarele erau ca țintuite în pământ. Tot ce se întâmpla sub ochii ei semăna cu un coșmar. Avea impresia că a aterizat în plină filmare a unui film de groază.

Marianne alergă spre casă, cu rochia de casă desfăcută, fluturând în urma ei. Pompierii o opriră. O apucară de umeri și o traseră spre ambulanță, o ridicară de jos ca s-o oblige să înainteze. Paramedicii le ieșiră în întâmpinare cu o targă și o obligară pe Marianne să se întindă pe ea.

Aerul devenise de nerespirat, gros și greu. Mirosul era atât de puternic, încât pe Elin o dureau nările. Pompierii purtau pe față măști, îi puseră și lui Marianne una. Elin întinse brațul spre ei, dar picioarele nu o țineau și căzu cu fața la pământ.

Când ambulanța făcea manevrele necesare să plece, farurile măturară câmpul. Șoferul se opri imediat și portierele se deschiseră din nou. Paramedicii se grăbiră spre Elin, care ridica mâna ca să le atragă atenția. Avea gura uscată și plină de pământ. Se apropiară prin ceața deasă, și lui Elin i se păru că vede două fantome plutind spre ea. Le văzu fața deasupra ei, dar nu pricepu cuvintele care le ieșeau din gură. Șopti numele lui Edvin, voi să arate locul unde se afla el, în spatele ei, dar brațul rămase inert. Paramedicul își lipi urechea cât mai aproape de buzele ei, încercând să înțeleagă ce spunea. O duseră

până la mașină. Pentru corpul ei zdrobit, pașii lor pe pământul cu hârtoape era o tortură. Își pierdu cunoștința.

Dintr-un decor unde totul era negru, Elin se trezi într-un mediu aproape în totalitate alb. Era culcată într-un pat, cu pătura trasă până sub bărbie. Îi era greu să deschidă ochii în lumina violentă. De brațul ei era legat un tub prin care curgea, picătură cu picătură, conținutul unei pungi atârnate de stativul de lângă ea. Evită să se miște, pentru că asta trăgea de cateterul fixat în îndoitura cotului cu un adeziv. Auzi pe cineva apropiindu-se și se grăbi să închidă ochii. O mână rece i se puse pe frunte.

— Ești trează, fetițo?

Mormăi un răspuns neclar și întredeschise pleoapele, curioasă. O infirmieră cu părul blond și făcut permanent era aplecată deasupra ei.

— Ești un înger? o întrebă șoptind.

— Ești într-un spital. Totul o să fie bine. Știi ce ți s-a întâmplat? Îți aduci aminte de ceva?

— Mama? se îngrijoră Elin, tot în șoaptă.

A doua silabă se opri pe buze, le făcu să tremure.

— Mama ta e aici și ea, dar în altă secție.

— Aș vrea s-o văd.

— Nu acum, va trebui să aștepți puțin. Trebuie mai întâi să-ți recapeți puterile. Infirmiera se așeză pe marginea patului. Îi luă mâna. Ești încă slăbită, dar ai avut noroc. Ai doar câteva arsuri la picioare.

Elin ridică spre ea ochii plini de lacrimi. Amintirile reveneau încet.

— Erau așa de multe flăcări, spuse ea foarte încet.

— Tot satul vostru a fost cuprins de un foc din pădure. Încă arde acolo.

— Erik? Edvin?

— Cine sunt?

— Sunt frații mei mai mici. Edvin era cu mine. În câmp. Era culcat în brazde. Adormise.

Trebuia să facă un efort ca să vorbească. Vocea îi ieșea cu greu din gât. Era răgușită din cauza fumului. Infirmiera îi dădu drumul brusc la mână. Se ridică și

se depărtă de patul ei alergând. Niște voci enervate răsunau pe coridor. Lacrimile începură să curgă pe obrajii lui Elin. Strigă:

— Mamă!

Infirmiera se întoarse. Îi luă din nou mâna. Îi mângâie fruntea.

— Suntem în legătură cu pompierii care încă se află acolo. O să-l găsească pe frățiorul tău, nu-ți face griji.

Elin scutură din cap.

— Era atât de cald. Era atât de mult fum.

— Au stins o mare parte din incendiu, cu siguranță a scăpat, o să vezi. N-au trecut așa de multe ore.

— Erik.

— Ce s-a întâmplat cu Erik?

— Era în garaj. Clădirea s-a prăbușit.

Infirmiera se așeză pe pat și o ținu pe Elin strânsă la piept. Avea mâinile blânde, o mângâia pe păr, pe frunte, pe obraji.

— Mama e supărată pe mine? Nu vrea să mă mai vadă?

— Plămânii ei nu sunt foarte bine. Este la Terapie intensivă. O s-o poți vedea când va fi mai bine. Până atunci te ținem aici.

— Mai sunt și alte persoane aici? Cine a supraviețuit?

Infirmiera scutură încetișor din cap. Acum și ea avea lacrimi în ochi.

Elin închise ochii. Infirmiera o lăsă singură. Când plecă, Elin întredeschise pleoapele și o văzu ștergându-și lacrimile cu mâneca bluzei.

Deveni treptat conștientă de ce era în jurul ei. Soneriile monitoarelor și licărul. Niște pași în fața ușii camerei sale. Nu văzu nicăieri un ceas, pierduse noțiunea timpului, nu știa dacă treceau minute sau ore. De îndată ce o infirmieră intra, îi cerea vești despre Edvin. De fiecare dată femeia scutura din cap fără să răspundă. Micke. Gerd. Ove. Erik. Edvin. Elin le repeta numele foarte încet. Nu era cu putință.

Nu putea fi adevărat. Se îndreptă. Mâinile funcționau. Erau puternice. Strânse pumnii, îi deschise, strânse din nou și îi deschise iar.

Picioarele păreau să fie la fel de bine. Încheieturile erau acoperite de două pansamente mari, albe. Ridicându-se, simți ceva că o trage de braț. Perfuzia o însoțea oriunde se ducea. Apucă piciorul stativului și îl întoarse într-o parte, ca să se ducă la toaletă, cu pași mici, prudenți. Simți că amețește, văzu podeaua legănându-se. Cămașa lungă de spital era prea subțire și o apucă tremuratul, cu brațul liber lipit la piept. Ajunsă la toaletă, bău lacom apă rece de la robinet. Apoi o lăsă să curgă în căușul palmelor și se stropi de mai multe ori pe față. Din păr încă ieșea un puternic miros de fum. Băgă capul sub robinet și lăsă apa să curgă mult timp peste el ca să-l clătească. Împărțea camera cu o altă pacientă care pentru moment dormea cuminte în după perdeaua despărțitoare. Elin o observă prin crăpătură. Avea un pansament în jurul capului și brațele încrucișate pe burtă. Părul era gras și nepieptănat. Într-un dulap de lângă pat erau atârnate hainele, niște haine normale. Niște blugi și un pulover. Jos, în dulap, era și o pereche de bascheți negri din pânză. Elin scoase delicat perfuzia din braț. O picătură de sânge perlă suprafața pielii. O luă cu o mișcare a limbii și o sorbi, simțind gustul de metal în gură. Apoi apăsă bine pe venă ca să împiedice sângele să curgă. Fata se agită nervos în somn, dar asta nu dură decât câteva clipe. Elin se strecură până la dulap, își ținu răsuflarea luând hainele de pe umerașe. Nu erau măsura ei, dar nu conta, își făceau treaba. Blugii îi cădeau pe șolduri, în timp ce cu pantofii era invers, erau prea mici și degetele se îndoiau la vârf. Se duse să se privească în oglinda de la toaletă o ultimă dată, își șterse lacrimile, își stoarse părul ud și îl descâlci cu degetele. Apoi ieși pe nesimțite din încăpere, ținând agitată cureaua blugilor cu o mână, și fugi din spital.

Prezent
NEW YORK, 2017

Alice începe să țipe și o ia la goană spre terasă, sub ploaia care continuă să cadă. Elin o urmează. Întinde brațele spre ea, dar Alice o respinge continuând să urle. Se depărtează de Elin, se sprijină de balustradă.

— Nu mă atinge. Nu vreau să mă atingi, îi aruncă ea, jignitoare, când mama ei se apropie.

— A fost un incendiu. Lasă-mă să-ți povestesc ce s-a întâmplat. Te rog, întoarce-te în casă.

Alice refuză. Se înfășoară în pătură, cu părul ud de ploaie. Tremură din cap până-n picioare.

— Ți-ai omorât toată familia?

Elin scutură din cap.

— Intră, te rog. Nu e deloc ce crezi tu. O să-ți povestesc totul. Vreau să-ți povestesc.

Alice acceptă în sfârșit să ia mâna lui Elin, ezitând, cu fața serioasă, plină de reproșuri. Elin se duce să se așeze pe canapeaua din ratan. Scaunul ud îmbibă imediat țesătura subțire a rochiei ușoare. Tremură. Alice îi lasă mâna și se prăbușește alături de ea, cu genunchii ridicați până la bărbie. Se face ghem. Picăturile de ploaie le curg pe obraji.

— Micke, Edvin, Erik, Gerd, Ove, recită Elin, cu ochii plecați.

Alice se întoarce spre ea.

— Ce le-ai făcut? Cine ești? șoptește ea, îngrozită.

— Sunt tot Elin și sunt tot mama ta.

— Nu sunt sigură că am chef să-ți ascult povestea.

Alice se ridică și intră în apartament. Merge dintr-o cameră în alta, fără scop, cu mama după ea.

— Dar acum vreau eu să-ți povestesc!

Dintr-odată, nu-și mai poate stăpâni amintirile care o bântuie de atât de mult timp. Îi vorbește despre casa în care locuia cu Lasse și Marianne, cu frații ei, despre băcănia lui Gerd, despre sărăcia lor, despre brusca lor îmbogățire, despre Aina, despre

Micke, despre certuri și lovituri. Țeapănă, cu mâinile pe genunchi și buzele întredeschise, Elin se așază și ea, sleită, fără să se întrerupă din povestit.

— Într-o seară, am aprins un foc, pe plajă. Și am adormit în fața lui. Focul s-a răspândit. Totul a ars.

— Cum așa, totul?

Alice își ține fața între mâini.

— N-a mai rămas nimic. Totul a fost pustiit. Copacii și casele. Toți sunt morți. Toți, în afară de mama și de mine.

— Nu pricep. Ce s-a întâmplat după incendiu? Unde este mama ta acum?

— Nu știu nimic. Am fugit din spitalul unde am fost transportate amândouă și n-am mai avut niciodată vești despre ea.

Alice încruntă din sprâncene. Totul o depășește.

— Probabil că-i este îngrozitor de dor de tine! Unde te-ai dus după ce ai fugit?

— La tata, Lasse. Se stabilise la Stockholm și îi știam adresa datorită scrisorii pe care ne-o trimisese la ieșirea din închisoare. Era scrisă pe dosul plicului. Scrisoarea îi era adresată mamei.

— Nimeni n-a încercat să te găsească?

— Nu, tata m-a avertizat de asta când m-am dus acasă la el. Nimeni nu voia să audă vorbindu-se despre el după ce făcuse. Și nimeni nu voia nici atât să audă vorbindu-se despre mine. Îl omorâsem pe noul partener al mamei, frații, vecinii…

Elin respiră cu greu. Are în piept un șuierat. Se sufocă, are nasul înfundat și ochii umflați.

— Mama ta, bunica mea, poate mai este încă pe lumea asta? Poate că s-a întrebat toată viața ce ai devenit, poate că îi este dor de tine. A fost un accident până la urmă!

Fața lui Elin este scăldată în lacrimi. Hohotește.

— Edvin, cel mai mic dintre frații mei era atât de drăguț. Avea ochi ca aluna care străluceau când râdea și părul blond, numai bucle, îl salvasem din flăcări, dar totuși a murit. L-au uitat când m-au găsit pe arătură.

— Era încă viu ultima dată când l-ai văzut?

Elin aprobă.

— Dar era atât de mult fum. Fumul l-a ucis.

Elin tace. Respiră adânc, de mai multe ori, ca și cum nu are aer.

— Cum ai ajuns aici, la New York? întreabă Alice.

— Asta știi.

— Nu, pentru că Parisul a fost o minciună.

— Parisul n-a fost o minciună, totul este adevărat. Începând cu povestea mamei mele. Am trăit la Paris, așa cum ți-am spus. Am fost descoperită în stradă, într-o zi, la Stockholm, și am plecat să lucrez ca fotomodel acolo. Ți-am spus, tata nu era ușor de suportat, așa că n-am rămas multă vreme cu el.

— Cum așa, nu era ușor de suportat? Cum poți vorbi așa despre propriul tată?

— Știu că e greu de înțeles. Nici pentru mine nu e ușor. A încercat, nu-i pot reproșa asta. A avut grijă să am haine și rechizite școlare. Dar bea prea mult, iubea alcoolul mai mult decât pe propria fiică.

— Ce grozăvie!

— Nu mi-a fost dor de el când am plecat. Parisul m-a salvat. Acolo am învățat să fotografiez. Mă simțeam mult mai bine în spatele aparatului decât în fața lui. Și apoi, într-o zi, l-am întâlnit pe tatăl tău. Femeia de la librărie a existat cu adevărat și ea. Era o prietenă. Era exact așa cum ți-am descris-o. Dar nu era mama. Mi-am dorit adesea să fi fost. Era atât de inteligentă! Ea m-a îndrumat în viață. Credea în mine. Înainte de ea nimeni nu crezuse în mine.

— Cum vrei să am încredere în tine acum? M-ai mințit atât, toată viața.

Alice o privește descurajată.

— Ți-am ascuns doar primii cincisprezece ani, restul este adevărat.

— Doar primii cincisprezece ani… Dar, mamă, tu te auzi ce spui?

Lumina zorilor intră prin fereastra mare a apartamentului, desenează fâșii luminoase pe parchetul alb. Elin și Alice tac, învăluite în amintirile îngropate ale lui Elin, care le apasă sufletele, și

uneia, și celeilalte. Strada devine treptat tot mai vie. Camioane se opresc să descarce mărfuri, taxiuri claxonează, Alice ia mâna lui Elin, iar degetele li se împletesc.

— Mamă, vreau să merg acolo. Vreau să merg în Suedia cu tine. Trebuie să te întorci acasă, spune ea, foarte încet.

Trecut
STOCKHOLM, 1982

Camioanele stăteau la coadă la debarcader, separate de alte vehicule de un grilaj înalt și blocate în spatele unui post de control. Câteva mașini începură să înainteze, șoferii arătând biletele și intrând pe rândul care urca la bordul feribotului. Elin se apropie încet. Un gard din sârmă ghimpată împiedica trecerea la limita dintre poartă și apă, dar, luând-o de-a lungul marginii debarcaderului, Elin își spuse că ar trebui să reușească să treacă de obstacol. Doar dacă nu-și încurca picioarele în blugii prea lungi. Ceva mai departe descoperi o serie de containere, la baza cărora găsi o bandă de legat pachete care putea fi folosită pe post de centură. O trecu prin găicile blugilor, dar suprafața alunecoasă a benzii metalice o împiedică să facă nod. Atunci îi veni ideea să destrame capetele pe lungime și să lege firele subțiri, separat. Acum blugii îi stăteau în talie. Se întoarse lângă grilaj și aruncă o privire în jur. Nimeni nu se uita în direcția ei. Coborî sub debarcader și se deplasă lateral, un pas prudent după altul, agățându-se cu vârful degetelor de scobiturile dintre pietre. Când trecu de sulurile de sârmă ghimpată, se cățără din nou pe platformă și alergă spre o mașină de mare tonaj. Alese un camion bleumarin, de culoarea hainelor ei, se strecură între cabină și remorcă și se lipi de perete. Din ascunzătoare vedea marinarii de pe chei în vestele lor reflectorizante. Le arătau pasagerilor la care coadă să se așeze, iar cozile se lungeau puțin câte puțin.

Când în sfârșit șirul de camioane se puse în mișcare, se ținu în echilibru pe cârligul greu al remorcii. Asfaltul deveni tulbure sub picioarele ei. Viteza camionului i se păru vertiginoasă. Se agăța cu toate puterile, cu atâta putere, încât încheieturile se albiră, și, cu toate astea, simți că mișcarea îi smulgea trupul. O puternică zgâlțâială scutură semiremorca în

momentul când urcă pe rampa bacului. Amortizoarele scârțâiră zgomotos. Genunchii lui Elin cedară sub greutatea ei și își pierdu echilibrul. Timp de câteva secunde rămase suspendată doar de puterea brațelor. Apoi reuși să urce din nou cățărându-se pe chingile care țineau prelata remorcii și, pe urmă, după câteva încercări nereușite reuși să găsească un sprijin cu picioarele. Asfaltul negru care defila sub roți fu înlocuit de o tablă vopsită în verde cu dungi galbene, ca să delimiteze distanțele. Camionul încetini. Elin își ținu respirația, rămase complet nemișcată în spațiul mic, cu spatele lipit de remorcă. Nimeni n-o văzu. Auzi portiera cabinei deschizându-se și închizându-se. Totul vibra. Apoi, încet, încet, totul deveni perfect calm. Nu mișcă înainte să se asigure că nu mai era nimeni, că nicio portieră nu pocnește și că pe puntea cu vehicule nu răsuna decât mormăitul surd al motorului vasului. Numai atunci își permise să respire din nou normal și să iasă prudent din ascunzătoare. O dureau încheieturile. Tresări văzând un cuplu întins în cabina mașinii de alături. Se ghemui instinctiv, dar observă repede că cei doi aveau ochii închiși. Dormeau. Își scutură praful de pe haine și se îndreptă ca și cum tocmai ieșea dintr-o mașină. Era pe vas, și vasul părăsise portul. Nu mai avea de ce să se teamă și nu mai avea rost să se ascundă.

Salonul, pe puntea din spate, era plin de pasageri instalați în fotolii, în jurul meselor rotunde, familii ale căror copii se cățărau pe scaune și alergau în patru labe pe mochetă, sau persoane singure cu termosul și sendvișul adus de acasă. Erau și tineri care râdeau și beau bere. Elin trecu prin fața tuturor acestor oameni și se duse să se așeze în fața geamurilor mari. Rămase un lung moment privind afară. N-avea un ban în buzunar și hainele pe care le purta erau singurul ei bagaj. Repeta în minte adresa din Farsta, unde spera să se ducă după ce feribotul o va lăsa în portul Nynäshamn.

Rămase cu ochii ațintiți către peisajul care se depărta în spatele pupei feribotului. Turnul din Visby și meterezele lui străluceau în soare. Falezele albe se detașau pe fondul întunecat al pădurii. Coasta deveni din ce în ce mai lungă, și insula din ce în ce mai mică. În cele din urmă dispăru în spatele orizontului și nu mai rămase decât marea.

Pasagerii părăseau feribotul în flux continuu. Elin îi urmă șchiopătând. O dureau picioarele în pantofii prea mici și îi era frig. Mai multe persoane se opriseră la ieșirea din terminal, unde se afla mașina pentru Stockholm. Altele se îndepărtau de debarcader. Poate locuiau la Nynäshamn, poate aveau altă destinație. Elin observa mișcările mulțimii. Câteva mașini așteptau pe spațiul rezervat coborârii și primirii călătorilor. Încet-încet, oamenii erau luați de pe trotuar ca bețele într-un joc de Mikado. Ea și Fredrik îl jucau adesea, cu niște bețe simple adunate din pădure. Își spuse că nu vor mai juca probabil niciodată împreună și la gândul acesta i se făcu și mai frig. Fu cuprinsă de frisoane. Lui îi era dor de ea? Ar căuta-o? Încrucișă brațele sub piept, își îndesă capul între umeri.

Acțiunea care avea loc pe trotuarul debarcaderului era bine organizată. Oamenii știau încotro se duc, și unul după altul dispăreau.

La sfârșit, nu mai rămase decât o mașină singuratică căreia nimeni nu venise să-i deschidă ușa. Mașina părea să aștepte degeaba. Elin își adună tot curajul și bătu în geam. Două lovituri mici, discrete. Bărbatul din spatele volanului se aplecă și coborî încet geamul. Fumul care umplea cabina scăpă pe fereastra deschisă. Elin tuși și dădu înapoi cu un pas.

— Te-ai rătăcit? o întrebă bărbatul ridicând din sprâncene.

— Cam așa ceva, recunoscu ea, strângând mai tare brațele la piept.

Bărbatul făcu un gest din bărbie spre scaunul de lângă el.

— Urcă, dacă vrei. Pot să te duc la gară.

Elin șovăi.

— Nu așteptați pe cineva?

Bărbatul izbucni în râs.

— Ca toată lumea. Aștept femeia vieții mele.

Elin zâmbi și puse mâna pe mânerul portierei.

— Poate tu ești, cine știe? continuă bărbatul râzând până îl apucă un acces de tuse.

Duse mâna la gură. Bronhiile îi huruiau în mod alarmant. Ea lăsă imediat mânerul și făcu un pas înapoi, scuturând din cap.

— Vreau să merg pe jos, cred. E mai bine.

— Mai bine pentru tine, poate, nu pentru mine, croncăni bărbatul.

Vocea lui îți făcea pielea de găină, se aplecă să deschidă portiera și bătu scaunul cu un gest ispititor. Un nor de praf se ridică din catifea.

— Haide, vino, micuțo. O să te conduc la rată. O fată tânără de vârsta ta n-ar trebui să zacă pe-afară la o oră ca asta.

Elin îl lăsă acolo fără să spună o vorbă. Plecă în direcția în care îi văzuse pe ceilalți pasageri mergând cu puțin timp înainte. Nu știa ce însemna o rată, nu exista tren pe insula Gotland. Dar poate o ajuta să ajungă la Stockholm. Era ușor să ia trenul fără bilet, văzuse asta în filme.

Bărbatul din mașină nu avu nevoie de mult timp să se arate din nou. Rula cu viteză mică alături de ea. Când ea grăbea pasul, el apăsa mai tare pe pedala de accelerație. Felinarele desenau cercuri de lumină cernută, alternând cu zone de umbră amenințătoare. Ea începu să alerge, cât de repede o țineau picioarele. Bărbatul continuă să ruleze alături de ea. Dintr-odată claxonă și îi strigă ceva prin geam. La început nu auzi, dar el repetă:

— E ceva mai departe, la dreapta, rămân aici până mă asigur că ai ajuns pe peron. Ai nevoie de bani pentru bilet?

Elin se opri brusc și se întoarse spre el.

— De unde știți? îl întrebă, uimită.

— Știu să recunosc o fugară când văd una. Fără îndoială ai motivele tale, și ele nu mă interesează. Uite! spuse el, întinzând o bancnotă de zece coroane.

Elin se apropie de mașină și luă banii.

— Mulțumesc, șopti ea.

— Grăbește-te, trenul va pleca în curând, și este ultimul. O strânse tare de încheietură. Și am o noutate pentru tine. Prostiile sunt doar… prostii.

Elin dădu din cap și își trase mâna. Încheietura o durea ca o amintire despre ce-i spusese acest bărbat.

— Mă duc să-l întâlnesc pe tata. Nu cred să fie o prostie, spuse ea încet.

Plecă fără să spună la revedere și alergă spre intrarea în gară. Trenul era deja pe peron și abia avu timp să urce la bord înainte să plece. Prin ferestre, văzu bărbatul din automobil pornind încetișor, cu gazul de eșapament în urma mașinii ca un nor cumulus.

Vagonul era plin de oameni și de valize, nu recunoscu pe nimeni dintre cei pe care îi văzuse deja pe vas. Aveau cu toții privirea goală și un aer obosit. Alese o banchetă unde ar fi singură, se sprijini de geam și privi defilând casele de-a lungul drumului. Când veni controlorul, îi întinse bancnota de zece coroane și îl privi în ochi.

— Farsta, vă rog, îndrăzni ea.

— Va trebui să cobori la Södertörns Villastad, mormăi el, dându-i înapoi câteva monede pe care le numără cu grijă înainte să le lase să cadă în căușul palmei.

Elin închise mâna peste monede și le strânse emoționată tot drumul. Trenul se opri ici și acolo, iar ea citi atent numele fiecărei gări.

În sfârșit citi numele pe care i-l indicase controlorul. Södertörns Villastad. Elin coborî și se trezi din nou singură pe un peron gol.

Un număr incalculabil de apartamente în blocuri lungi, dreptunghiulare, care semănau cu uriașe cutii de pantofi. Ferestre frumos aliniate, într-o simetrie perfectă. Uși cu numere deasupra, luminate cu mici

lanterne care răspândeau o lumină zgârcită. În sfârșit, după ce a rătăcit ceasuri întregi pe străzi goale lipsite de orice ființă umană, Elin găsi în cele din urmă adresa bună. Un bețiv care moțăia pe o bancă în centrul din Hökarängen îi arătase în cele din urmă drumul potrivit. Mergea acum pe Tobaksvägen, strada unde locuia tatăl ei. Se opri și ridică ochii spre nenumăratele geamuri, mirându-se că atâția oameni puteau locui la aceeași adresă, în aceeași casă. Undeva, în acel moment, tatăl ei dormea în spatele uneia dintre acele ferestre. Și curând ea avea să-l trezească.

38. Memorase cu grijă acest număr din ziua când îl văzuse scris pe dosul scrisorii pe care el i-o trimisese lui Marianne. Ușa imobilului scârțâi puțin când intră în hol, și ecoul continuă să răsune timp de câteva clipe pe casa scării. Un câine începu să latre furios. Rămase nemișcată până ce acesta tăcu. Era atât de obosită că abia stătea în picioare. Avea tenișii în mână fiindcă degetele o dureau atât de tare, că mergea cu picioarele goale de mai multe ore. Tremura de frig, și tălpile picioarelor erau zdrobite de contactul cu asfaltul dur. Cu prețul unui ultim efort, urcă pe scară, citind pe fiecare ușă numele locatarului, până ce, în fine, dădu peste propriul nume de familie. Sună fără să stea pe gânduri, se frecă la ochi ca să alunge oboseala și așteptă ca ușa să se deschidă. Dar nimeni nu veni să deschidă. Sună a doua oară. Și a treia oară. În sfârșit, auzi că cineva mișca în spatele ușii. Când în cele din urmă se zări o crăpătură mică între ramă și tăblie, Elin își ținu răsuflarea.

— Bătrânica mea, tu ești? exclamă tatăl ei deschizând larg ușa cu aerul că pică din nori.

Apoi o mângâie pe obraz cu mâna lui mare și caldă, și Elin zâmbi. Nu purta decât niște chiloți albi, fără formă. Burta acoperită de păr negru, creț, se revărsa peste brâu. Bărbia îi era acoperită de barbă și avea părut ciufulit. Se priviră unul pe altul. Niciunul dintre ei nu știa ce să zică. Până la urmă Lasse se

retrase și o invită să intre. Traversă iute vestibulul și o conduse în unica încăpere, scuzându-se de starea apartamentului.

— Încă nu sunt foarte bine instalat.

Adună în drum câteva sticle, cutii de mâncare pentru acasă și cutii de bere goale, până își umplu brațul. Apoi intră repede într-o bucătărie mică unde aruncă totul într-o cutie din plastic. Clinchete de pahare rupseră tăcerea.

Elin merse câțiva pași prin garsonieră și cercetă locurile. Un pat îngust nefăcut, o noptieră și un televizor. La celălalt capăt al camerei se găsea un fotoliu singuratic, maro, întors spre fereastră, și o masă joasă. Unica fereastră nu avea perdea. Pe pervaz nu era nicio plantă. Și câteva cutii goale de bere țineau loc de bibelouri.

Lasse se întoarse în living. Își pusese o cămașă, încheiată invers, astfel încât vârful stâng al gulerului îi intra în ureche.

— Mama ta te-a trimis?

Își trecu mâna pe cap, netezind de bine, de rău ciuful.

Elin mințI aprobând din cap.

— Pot să rămân aici?

— Cum așa? întrebă Lasse, căzând pe pat.

— Să locuiesc aici, cu tine?

Privirea lui Lasse făcu turul camerei, înnebunită. Apoi tatăl ei se dezmetici și o măsură din cap până în picioare.

— Tu, aici, cu mine?

Când Elin se trezi, apartamentul mirosea a curat. Lasse îi propusese să ia patul lui și, epuizată, adormise în secunda când pusese capul pe pernă. Se luminase de zi și un soare frumos inunda camera. Capul lui Lasse trecea de spătarul fotoliului. Avea picioarele întinse și puse pe marginea ferestrei. Așteptând să se trezească, suc de portocale, pâine și brânză erau puse pe masa joasă din antreu. Elin se ridică în vârful picioarelor și se duse să se așeze pe

jos, sprijinită de perete. Acum n-o făceau să sufere numai arsurile de la încheieturi, dar și tălpile picioarelor, dureroase după mersul în noapte. Lasse avea ochii închiși. Respira cu un sforăit cunoscut. Ea îi simțea mirosul care îi lipsise atât. Privi în jurul ei. Apartamentul era în ordine și tatăl ei făcuse curățenie. Hainele care în ajun zăceau aproape peste tot, fuseseră puse la loc. Cutiile de bere de pe marginea ferestrei dispăruseră. Teancurile de ziare vechi dispăruseră și ele. Îl privi pe Lasse și zâmbi. Purta pantaloni, și cămașa era închisă cum trebuie. Când în sfârșit deschise ochii, clipi de mai multe ori, neîncrezător.

— Ești chiar tu, bătrânica mea?

— Ai făcut treabă foarte bună, acum totul este curat. Probabil n-ai dormit prea mult în noaptea asta.

— E cel mai puțin important. Dacă trebuie să locuiești aici, e nevoie ca locul ăsta să devină ceva mai civilizat. Încerc s-o sun pe mama ta, dar nu mai există abonat cu numărul ăsta. N-a plătit abonamentul, sau ce?

Elin ridică din umeri și întoarse ochii.

— I-am scris o scrisoare, ca să știe că ai ajuns cu bine. Am pus-o la poștă când am făcut cumpărăturile, continuă el, întorcând fotoliu spre masa cu micul dejun.

Elin rupse o bucată de pâine cu miez și o îndesă în gură, înfometată. O înghiți pe toată din câteva îmbucături, fără nimic deasupra.

— Ți-e extraordinar de foame, asta e!

Lasse tăie o bucată groasă de brânză cu cuțitul de bucătărie. I-o întinse și ea o înghiți imediat.

— N-am avut bani la mine când am luat feribotul. N-am mâncat nimic de multă vreme.

— Ce ți s-a întâmplat la picioare? întrebă arătând pansamentele din jurul gleznelor.

— M-am ars. A fost un incendiu… bâlbâi Elin, neștiind foarte bine cum să-i povestească lui Lasse ce se întâmplase.

Acesta o întrerupse:

— Da, sunt la curent, rahat, deci știi…

— Nu am chef să vorbesc despre asta, tată. Niciodată, îl întrerupse Elin.

Nu voia să se mai gândească la acea seară, voia s-o uite pentru totdeauna.

Întinse mâna spre cutia cu suc de portocale și își umplu două pahare. Apoi unse cu unt două tartine, una pentru ea și una pentru tatăl ei. Lasse nu încercă s-o forțeze să povestească. Mușcă din tartină.

— Uite, pe deasupra am recuperat și un mic ajutor pentru domiciliu. O să ne înțelegem bine amândoi, o să vezi, spuse el, cu gura plină.

— Atunci, pot să rămân?

Lasse îi puse mâinile mari pe obraji ei și se jucă aplecându-i capul într-o parte și alta.

— Da, furnicuța mea. O să mă ocup de tine și o să te tratez ca pe o prințesă. Mâine, o să mergem să căutăm o școală. Astăzi o să începem prin a merge să cumpărăm o saltea. Eu o să dorm pe ea. Tu o să iei patul și o să-ți cumpăr o pătură frumoasă. Și ursuleți.

— Dar, tată, sunt prea mare pentru ursuleț! spuse Elin cu un oftat descurajat.

Prezent
NEW YORK, 2017

Fredrik Grinde. Elin scrie numele întreg pe motorul de căutare și se grăbește să apese pe Enter. Adresa unei întreprinderi din Visby apare pe ecran ca al treilea rezultat, precum și mai multe articole peste care se mulțumește să le citească pe sărite, în care este citat numele lui. De asemenea apare și în lista participanților la o competiție de alergări. Dar nu găsește nicăieri o fotografie care ar ajuta-o să vadă cum arată. Lasă paginile să curgă. Există. Trăiește. Își ține suflarea, apoi închide brusc capacul laptopului. Fața lui era întotdeauna plină de pistrui primăvara. Bălțată ca o felie de cârnat, îi spunea ea mereu ca să-l necăjească. Se întreabă dacă s-a schimbat mult. Își amintește un puști mereu vesel, foarte inteligent, și își zice că acum trebuie să aibă aproape cincizeci de ani. Privește în gol, descurajată, așezată în fotoliul mare din piele maro al lui Sam. Nu este pieptănată și zace într-un trening vechi, gri, fără formă. De machiat nici nu poate fi vorba. Se face o săptămână de când este în starea asta. A anulat toate comenzile. Din cauză de boală. Pentru moment, agenta o crede. Apartamentul este liniștit și tăcut. Nu se aud decât zgomotul străzii și torsul frigiderului. Harta cerului este deschisă pe masa din fața ei. A privit-o atât, încât are colțurile tocite. Îndoitura din mijloc taie, albă și pufoasă, fondul negru al cerului. Poate ar trebui să cumpere altă stea, alături de a ei, și să-l sune pe Fredrik. Astfel ar putea străluci unul lângă altul pe Calea Lactee, pentru veșnicie. Sau cel puțin până ce una dintre ele se stinge.

Aude urcând ascensorul prin imobil. Se apropie, nu se oprește la etajul de dedesubt. Își dă repede de-o parte părul de pe față și îl strânge în coc. Închide harta astrală și o bagă între două pagini din carnet. Strânge grăbită masa, dar nu are timp să adune decât

o parte din cutiile de la prânz înainte ca ușa ascensorului să se deschidă și Alice să coboare în mijlocul salonului. Pare foarte binedispusă. Ca de obicei, este în ținută de dansatoare.

— Am venit imediat ce am ieșit de la curs. Se prăbușește pe canapea și scoate un geamăt sonor. Mă întreb cu adevărat în ce m-am băgat! Este atât de greu.

— Ai intrat la Julliard School pentru că ai ceva ce alții nu au. Școala asta nu acceptă decât artiști de excepție. E mai greu să intri decât să bagi ața pe urechea unui ac.

— Problema este că eu nu am deloc impresia că sunt excepțională. Dansez ca un hipopotam. Dacă i-ai vedea pe ceilalți! Sunt într-adevăr buni. Sunt sigură să n-o să fiu selecționată.

Elin nu răspunde. Se afundă din nou în fotoliul din piele. Ia din nou laptopul și se întoarce la cercetarea ei. Alice se odihnește, lungită pe divan, cu ochii închiși, dar, brusc, se ridică.

— A, de fapt, am adus de mâncare. Pariez că n-ai mâncat nimic toată ziua. Mi-e lene să mă scol.

Se ridică totuși și pune o masă cu cutii din plastic care conțin trei feluri de salate, de roșii, de pui, un avocado și morcovi marinați de la Delin, de pe Broome Street. Pune alături dressingul, precum și o sticlă de apă și două cutii de coca-cola. La vederea cutiilor roșii, Elin încruntă din sprâncene. Alice o deschide pe prima și bea o gură mare.

— Mmm, e bună, oftează ea cu o fericire exagerată.

— O să te otrăvești cu porcăria asta, mormăie Elin.

— Ne putem otrăvi cu atât de multe lucruri în viață. Secretele, de exemplu.

Elin se strâmbă la ea. Alice insistă:

— Încetează să mă bați la cap. Beau ce vreau. E bună. Îmi face plăcere. Nu trebuie subestimată plăcerea. Am ceva și pentru tine.

Alice își scoate mobilul și întoarce ecranul spre mama sa.

— Am găsit o grămadă de imagini video de pe insula ta. E frumos acolo.

Elin îi ia telefonul din mâini și derulează câteva imagini.

— E și mai frumos în realitate. De fapt, cine face genul acesta de fotografii? Sunt mediocre.

— E plin de ele pe YouTube. Și o mulțime de oameni le apreciază. Nu toată lumea e așa de exigentă ca tine.

— Asta mă depășește, mormăie Elin.

— Ce te depășește?

— Că nu este preferat frumosul.

— În raport cu ce?

— Cu urâtul, bineînțeles.

— Urâtul și frumosul sunt noțiuni subiective, nu crezi?

— Sigur.

— Vreau să merg acolo.

— Ei? Ești nebună!

— Eu sunt nebună? Nu ți-ar fi plăcut să vin înapoi dacă fugeam?

Elin o privește atent.

— Oare ți-ar fi venit o astfel de idee?

O scrutează cu privirea.

— Probabil că nu, dar în ipoteza că aș fi făcut-o. N-ai vrea să mă întorc?

— Mi-aș consacra întreaga viață să te caut. Aș scotoci fiecare milimetru pătrat de pe planeta asta. Din întreg Universul dacă ar fi nevoie, răspunse Elin pătimașă, cu zâmbetul pe buze.

— Cine îți spune că nu e și ea ca tine?

— Cine?

— Alo! Mama ta, bineînțeles. Bunica mea, oftă Alice.

— N-a ridicat un deget ca să mă găsească. Mai ales că știa unde eram. N-a venit să mă vadă. N-a venit să mă caute. Nici măcar n-a deschis telefonul ca să mă sune. Ar fi putut s-o facă oricând. Dar n-a făcut-o. Asta spune multe, mi se pare.

— Toate astea sunt atât de bizare. Recunosc că nu înțeleg. Alice îi arată din nou telefonul. Oricum ar fi,

am rezervat pentru noi două bilete de avion. Pentru mâine.

— Mâine? Dar ești nebună. Nu pot pleca așa. Am planificate o mulțime de shootinguri.

— Nu e adevărat. Le-ai anulat pe toate sub pretext că ești bolnavă. Am vorbit ieri cu agenta ta. Și eu mi-am luat o vacanță de la școală.

— Nu i-ai povestit nimic agentei mele, sper? Pentru că, dacă ai făcut-o, mâine toată lumea o să fie la curent.

— Mamă, puțin îi pasă lumii că tu ai amânat câteva ședințe foto. Și agentei tale îi pasă de nu mai poate de secretele tale. Lumea și ea au alte treburi mai importante, crede-mă.

— Dacă s-ar fi știut…

— Da?

— Dacă lumea ar afla că…

— Ce ai face?

— Nimeni nu trebuie să afle.

— Nu fi paranoică. Chiar dacă agenta ar afla ce s-a întâmplat în copilăria ta, n-ar fi în interesul ei să-ți facă rău. Jucați în aceeași echipă. Sunteți în aceeași barcă.

Elin îi luă telefonul din mâini și privi rezervările.

— Văd că ai găsit zbor direct, constată ea.

— Da. Zbor direct între New York și Stockholm, apoi linie internă ca să ajungem la Gotland. Am închiriat și mașină ca să ne putem deplasa acolo. Și o cameră în cel mai bun hotel de pe insulă.

Mâinile lui Elin încep să tremure. Curând, tremură din cap până-n picioare. Îi este frig, pune telefonul pe masă și se face ghem. Își sprijină fruntea pe genunchi.

— Ea știe că noi… Știe că venim?

Alice scutură din cap.

— Mamă. Nici nu știu cum o cheamă pe bunica, nu știu numele satului unde locuiește. Nu știu nimic. Știu doar că trebuie să mergem acolo.

— Poate nu mai trăiește, n-ar fi deloc de mirare.

— Dar copacii vor fi tot acolo și câmpul și marea.

— N-a rămas nimic. Casele au ars. Și pădurea la fel. Cine ar fi vrut să rămână în viață acolo? Ne ducem să găsim un deșert.

Alice scoate un oftat agasat.

— Tu vezi lucrurile cum sunt în amintirea ta. Toate astea există în capul tău. Dă-mi laptopul.

Întinde mâna.

— Parola?

Elin ia înapoi laptopul.

— Prefer să intru eu.

— Alte secrete?

Alice se apleacă peste umărul ei în timp ce ea tastează literele: *Miedordealice.*

— Of, mamă. Am avut timp să citesc, știi? îi șoptește ea la ureche, luând laptopul.

Deschide Google Maps.

— Care este numele satului?

Elin ezită să răspundă.

— Acolo eram foarte apropiată de altcineva.

— Cum se numea? Poate încă mai trăiește. N-a murit?

— Nu, *el* locuia la mama lui, la Visby. Mi-a lipsit mult toți anii ăștia. Se numește Fredrik, pentru el am desenat florile.

— Ei, iată, s-a rezolvat. Mergem să-i facem o vizită. Sunt sigură că acest Fredrik locuiește încă pe insulă. Dă-mi cardul ca să plătesc biletele.

— Nu ești decât un bebeluș, dar deja te pricepi la toate.

Alice îi aruncă o pernă.

— Haide, taci! Îți atrag atenția că sunt deja mai mare decât erai tu când te-ai salvat de acasă.

— Heivide.

Alice tace. Ascultă atent când Elin repetă numele satului.

— Poți să-l silabisești? E un nume ciudat.

— Dacă chiar plecăm în călătorie mâine, n-ai face mai bine să te întorci să-ți faci bagajele?

Alice aprobă, dar întoarce totuși ecranul spre Elin, ca să-i arate imaginea pe Google Earth. Elin se apleacă și observă copacii.

— Au crescut din nou.

— Rănile se vindecă.

Elin își admiră fiica. Este atât de inteligentă. Îi privește ochii. Irisul este verde-kaki înconjurat de un inel cenușiu. Nu sunt nici ochii lui Elin, nici ai lui Sam. I-a moștenit pe cei ai lui Marianne. Sunt moștenirea pe care a primit-o de la bunica ei, o urmă fizică a tot ce Elin încearcă să respingă. Nu s-a gândit niciodată până acum, dar Marianne n-a abandonat-o cu totul. Este aici, în Alice. Oare va observa când se vor vedea?

Alice stă culcată sub pătura groasă, cu telefonul în mână. E trează și cercetează, curioasă, fiecare milimetru pătrat de pe insula Gotland. Nu reușește să-și dea seama foarte bine pe imaginile de pe satelit, puțin cam tulburi; traversează virtual pădurea, vede apărând și dispărând casele izolate și câteva ferme. Elin este întinsă lângă ea. Lampa de noptieră este stinsă și ea are ochii închiși, dar somnul refuză să vină, gândurile îi sunt ca niște nori groși, negri, care o asaltează din toate părțile. Deschide ochii din când în când și urmărește de la distanță plimbarea lui Alice în satul copilăriei sale, o vede mărind toate acele locuri pe care le cunoaște atât de bine. Bagajele sunt gata, la intrare. Soneria deșteptătorului este programată. Biletele plătite. Mâine, vor fi acolo. În acea insulă care, în urmă cu câteva luni nu mai era decât o vagă amintire, un secret ascuns în amintirea ei. Se așază pe pat. Alice întinde o mână spre ea, o atinge pe braț.

— Nu reușești să dormi? Atunci povestește-mi alte lucruri. Vorbește-mi despre bunica, cum era ea?

Elin își ascunde fața între mâini.

— Era tot ce nu sunt eu.

— Adică?

— Nu știu ce vreau exact să spun prin asta.

— Povestește.

— Am uitat aproape totul. Era tăcută, tristă, absentă.

Alice izbucnește în râs.

— Ca și cum tu ești mereu prezentă!

— Ea era absentă în alt fel. Nu muncea, își petrecea timpul acasă. Dar nu râdea și nu vorbea aproape niciodată. Era acolo, fizic, și în același timp era departe.

— Era depresivă?

— Poate. La vremea aia nu se vorbea despre astfel de lucruri. De asemenea, se înfuria foarte des. Avea accese de furie îngrozitoare.

— Asta probabil nu era vesel.

— Nu era.

— Și frații tăi?

— Erau minunați. Îi trezeam dimineața, le făceam micul dejun.

— Erați foarte apropiați?

— Da.

— Nu ți-a fost dor de ei niciodată?

— Sunt morți. E multă vreme de când am încetat să mă gândesc la ei. Am fost tristă ani întregi, bineînțeles, mă gândeam la ei în fiecare zi.

— Poate există acolo un mormânt pe care ne-am putea duce să-l vedem. Ca să-ți poți lua adio.

— Ești atât de inteligentă, Alice. Când ai devenit atât de deșteaptă?

— Am o mamă bună.

— Absentă.

— Nu în sensul ăsta. Știu că ești aici. Doar că-ți iubești un pic prea mult munca.

Alice se duce în baie. Elin îi privește silueta conturându-se în umbre chinezești după perdeaua de la duș. Alice deschide dușul și șuvoiul apei îi trezește lui Elin alte amintiri. Se întinde și închide ochii.

Trecut
STOCKHOLM, 1984

Elin se afla în fața unui perete acoperit cu ochelari de soare în culori vii. Purta niște blugi prespălați prea largi și o jachetă din denim cu mâneci suflecate. Sub jachetă avea un tricou roz asortat cu bentița care îi ținea părul făcut permanent. Mesteca în disperare gumă, aruncând în același timp o ocheadă spre ușa magazinului unde o aștepta John, un coleg de clasă îmbrăcat cu un bluzon negru din piele, de care era se pare îndrăgostită. Încă nu se hotărâse. Îi făcu semn să se grăbească. Nu erau mulți clienți în magazin, și vânzătoarele care trăncăneau la casă nu se uitau în direcția lui. Elin apucă repede o pereche de ochelari de soare pe care îi înghesui în jacheta de blugi, în adâncul buzunarului. Inima îi bătea cu putere. Rămase în fața raionului și se apucă să încerce o altă pereche, apoi o cercetă pe toate părțile, înainte de a o pune la loc și de a se îndrepta calmă spre ieșire. John îi dădu o palmă pe umăr ca s-o felicite pentru îndrăzneală. Își continuară plimbarea în galeria comercială ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Se pregătea să-și pună ochelarii, evident roz, ca să se asorteze cu tricoul și bentița, când un bărbat cu părul scurt și negru o opri. Avea un aparat de fotografiat polaroid în jurul gâtului și o analiza din cap până-n picioare. Elin lăsă mâna în care ținea ochelarii. Necunoscutul apucă aparatul foto.

— Ce vreți de la mine? Plecați din drumul meu, spuse ea arogantă, încercând să-l ocolească.

— O secundă, domnișoară. Dați-mi voie să vă fac o fotografie mai întâi, spuse el ridicând aparatul.

Elin plecă.

— Pervers nenorocit! mormăi ea peste umăr, îndepărtându-se.

— Greșiți, lucrez pentru o agenție de fotomodele. Știți ce înseamnă asta? spuse bărbatul, alergând în urma ei și întorcându-se ca să-i taie calea.

— Da, și ce-i cu asta? spuse Elin, așteptând o explicație.

— Îmi păreți extraordinară.

John, care continuase să meargă înainte fără să se asigure că Elin venea după el, se întoarse pe jumătate auzind complimentul. Îi aruncă individului o privire de cocoș. Elin se îndreptă și ridică bărbia.

— OK, dă-i drumul, dar repede, îi spuse, sigură pe ea, fixând privirea direct în obiectiv.

— Vreți vă rog să vă scoateți jacheta? o întrebă el.

Elin aprobă, îi întinse jacheta lui și poză pentru obiectiv, cu o mână în șold.

— Zâmbiți, vă rog, îi spuse necunoscutul, aveți un zâmbet frumos.

Tipul scoase o fotografie albă din aparat și se apucă s-o încălzească între mâini.

— Așteptați încă puțin, ca să fiu sigur că fotografia este reușită.

Fascinată, Elin își văzu silueta apărând pe suprafața imaculată, ca prin farmec. După câteva secunde, era acolo, zâmbitoare și cu privirea strălucind. Bărbatul dădu din cap, mulțumit, și îi întinse un stilou.

— Este perfectă. Pot să vă cer să vă scrieți numele și numărul de telefon pe banda albă?

Elin își scrise conștiincios coordonatele sub fotografie. Bărbatul puse poza în buzunar și se întoarse să se amestece în mulțime. Elin îl însoți cu privirea.

Mergea liniștit, urmărind din priviri fetele pe care le întâlnea.

— *Cool,* spuse John punând brațul după umerii ei. Știam eu că ești drăguță, dar de aici până la a deveni fotomodel! Dacă se întâmplă asta, o să ajungi celebră.

Ea îi dădu brațul deoparte. Dintr-odată, ochelarii de soare deveniseră grei. Îi îndesă în buzunar și puse între buze o țigară fără s-o aprindă.

— Trebuie să plec, spuse ea dintr-odată.

John păru mirat, dar ridică din umeri.

— OK, în regulă, răspunse el îndesând mâinile în buzunarele blugilor.

— Uite, ține asta, dacă vrei, spuse ea, întinzându-i țigara.

Apoi îl lăsă acolo și coborî în goană treptele spre piața Sergel. La prima cutie de gunoi scoase pachetul de țigări din buzunar și îl aruncă.

Când se întoarse, storurile erau trase și apartamentul cufundat în întuneric. Lasse dormea pe saltea, pe jos, în living, făcut ghem ca un copil. Avea pantalonii ușor căzuți și i se vedea începutul liniei dintre fese. Sforăitul lui slab răsuna între pereții camerei. Elin strânse sticlele care zăceau pe masă. Goli restul de conținut în chiuvetă și le aruncă la gunoi. Un iz acru de alcool și de bere îi ajunse la nas. Ca să acopere mirosul, lăsă apa să curgă.

Nu aveau televizor pentru că se spărsese. Radio nici atât. Nu aveau decât propria voce care să umple liniștea. Uneori îi auzea pe vecinii de deasupra certându-se, dar acum impresia era că lucrurile merg bine între ei. Se așeză într-un fotoliu – acum aveau două – și aprinse lampa. Pe masa joasă se găsea un teanc de cărți pe care le împrumutase ea de la bibliotecă.

O deschise pe prima, dar cuvintele se amestecau și renunță. Nu reușise să citească o singură carte întreagă de când sosise la Stockholm. Nu citea decât câteva pagini, alese la întâmplare, când îi venea chef. Aina zicea mereu că secretul fericirii stătea în citit și că, din moment ce ea citea, totul avea să fie bine până la urmă.

Păstră cartea pe genunchi, dădu capul pe spate și închise ochii. Nu găsise încă locul liniștit. Ca să gândească. Un loc la fel ca acela pe care îl avea în spatele casei când era mică, sau ca acela pe care ea și Fredrik îl aveau pe plajă. Se întreba dacă el încă se mai ducea acolo. Dacă privea stelele singur, sau poate cu altcineva.

Apartamentul tatălui ei era strâmt. Și se simțea ca un animal în cușcă. Și, apoi, când Lasse era acasă,

camera mirosea a alcool și a transpirație. Și afară nu avea cum să se izoleze. Erau mașini, oameni, zgomot peste tot.

Nu mai suporta viața asta. În fundul buzunarului păstra o scrisoare pe care începuse să i-o scrie lui Fredrik. N-o terminase niciodată pentru că în fiecare zi găsea altceva să-i spună. Dar era destul, acum avea să i-o trimită, să-i ceară iertare pentru foc, să-i ceară ajutorul, să-i ceară să vină s-o caute.

Era târziu, a doua zi avea școală. Dar se duse totuși la intrare ca să-și ia pantofii. Dintr-odată, devenise important să găsească un timbru pentru scrisoare. Poate unul dintre bețivii care zăceau în permanență pe băncile din centrul orașului ar avea unul să-i vândă.

În timp ce ieșea pe ușă, Lasse mormăi cu vocea cleioasă:

— Doar n-ai de gând să ieși, Elin? E întuneric afară.

Elin ridică ochii spre cer și trânti ușa în urma ei, puțin prea tare față de cât ar fi vrut. Coborî scara câte patru trepte, ținându-se de balustradă la fiecare cotitură. Auzi ușa de la apartament deschizându-se din nou și tușea lui Lasse pe palierul garsonierei.

— De fapt, Elin! E cineva care te-a căutat adineauri! strigă el.

Vorbea puțin mai clar, avea vocea mai puțin bolovănoasă, începea să se trezească. Elin se opri, așteptă.

— Elin, întoarce-te, acum! Crezi că nu te aud?

Vocea tatălui ei era autoritară acum și perfect stăpânită. Ea respiră adânc.

— Mă întorc imediat! Am o treabă de făcut, răspunse ea.

Lasse o luă pe scară, papucii lovindu-i treptele din piatră. Era aproape jos. Elin avea mâna pusă pe clanță, dar nu îndrăzni să deschidă ușa spre stradă și să plece. Când ajunse, ea era încă în hol.

— Femeia care te-a căutat a zis că n-a văzut niciodată o puștoaică așa de frumoasă. Că o să facă din tine un star. Ce-ai mai pus la cale, bătrânico?

Tatăl ei nu era supărat pe ea. Dimpotrivă. Izbucni într-un râs vesel care îi răsună ca un tunet în adâncul pieptului. Apoi îi puse mâinile mari pe umeri.

— Fata mea cea mare va deveni fotomodel, o să vedeți!

Prezent
NEW YORK, 2017

E multă vreme de când n-a mai petrecut o noapte albă. E dimineață, și Elin este tot trează. Alice doarme adânc alături de ea. Pilota a alunecat ușor, tricoul i s-a ridicat puțin și are burta goală. Trage cu blândețe pilota peste fiica ei.

Se crapă de ziuă. Urme de acuarelă de un roz pal colorează norii de dimineață. Din patul ei, zărește vârful de la Empire State Building. În august totul scânteiază vesel în lumina zorilor. Elin se ridică, foarte încet. Alice se întoarce, dar nu se trezește. Rămâne un moment nemișcată, ca să-i admire fața liniștită. Patul e din nou cum trebuie să fie, în dezordine și plin de iubire. Când Alice era mică, dormea adesea cu ei. Asta durase prea mult timp după părerea lui Sam, dar Elin îi răspundea că un exces de tandrețe nu putea să-i facă rău. Se certau adesea pe tema asta, dar diminețile târzii petrecute în pat duminica, în trei, erau minunate, așa încât se împăcau repede. I-ar fi plăcut să fie acolo, astăzi, să fie din nou împreună toți trei în acel pat și camera să răsune de râsetele lor când Alice se va trezi.

Dar Sam nu este acolo. Închide ochii și se gândește la viața lor împreună. Nu-și amintește decât de momentele bune. Aude apa curgând în canalizarea imobilului. Vecinii sunt gata să se trezească, zgomotele orașului sunt tot mai puternice.

Își trage pe ea o rochie de casă și iese pe terasă. Smulge câteva frunze moarte de pe plantele verzi și le aruncă peste balcon, lăsând vântul să le poarte. La fel cum Sam făcuse cu harta de la Fredrik în ziua aceea. Se întreabă în ce revistă a văzut-o Fredrik, dacă citește ziare americane și dacă da, care. Revistele de specialitate publică adesea o fotografie a ei, însoțită de câteva rânduri, un răspuns oarecare la o întrebare lipsită de interes. Poate a recunoscut-o pe pagina din *People* pentru că a fost prezentă la o petrecere sau la premiera unui spectacol. Își dorește

să-i pună întrebarea. Își dorește să-i vorbească. Despre asta și despre tot ce s-a petrecut în viața lor de când s-au văzut ultima oară.

Niciun ziar nu s-a dovedit încă interesat de despărțirea de Sam, nimeni nu este la curent. Închide ochii și i se pune un nod în gât. Tabloidele nu vor întârzia să pună mâna pe informație, o știe. Nimic nu face să vândă mai bine atâtea ziare ca nenorocirea și celebritățile. Nu s-a gândit niciodată la ea și la Sam ca la niște celebrități, dar ziariștilor puțin le pasă de ce crede ea. Sunt ani întregi de când numele lor atrag interesul publicului. Ea, fotografa portretistă cea mai la modă din generația ei, cea mai capabilă să flateze narcisismul starurilor. El, bogatul om de afaceri.

Când Alice scapă din brațele lui Morfeu, Elin este așezată pe canapea. Datorită cuburilor de gheață, pungile de sub ochi efectiv au dispărut. Fața este cu grijă machiată. Și-a făcut bucle și părul plutește, strălucitor, pe umeri. Poartă un taior-pantalon negru peste un pulover. Alice îmbracă niște blugi confortabili și un tricou. Elin o privește, o analizează.

— Deja ai făcut duș?

— Am făcut duș ieri, ar trebui să ajungă, nu? răspunde Alice, ridicând brațele. Și fără comentarii despre ținuta mea, te rog, continuă ea.

— N-am zis nimic.

— Nu, dar ai gândit.

— Se poate. Dar gânditul este liber. Nu asta spui tu de obicei?

Umbra unui zâmbet se contură pe buzele lui Alice.

— Să mergem.

— Ești sigură?

— Da, sunt sigură. Cât se poate de sigură.

Elin își ascunde ochii după ochelarii mari de soare, negri, cu brațe garnisite cu strasuri.

— Chiar ai intenția să călătorești așa?

— Fără comentarii, te rog.

— Ai dreptate.

Alice zâmbi și îmbrăcă un pulover cu glugă.

— Perfectă *streetwear,* mormăi Elin.

— Am zis, fără comentarii. Serios, crezi că reușim să ajungem până acolo? Să călătorim împreună, vreau să zic.

Călătoresc în scop de *afaceri,* scaunele sunt foarte late și confortabile. Elin stă foarte dreaptă, cu mâinile încrucișate pe genunchi. Nu și-a scos ochelarii de soare. Alice, dimpotrivă, este pe jumătate culcată, cu două perne proptite la spate și picioarele ridicate. Dansul a făcut-o suplă ca o păpușă de cauciuc. Își scoate căștile de pe urechi și i le întinde lui Elin.

— Ascultă, e un film suedez. E amuzant felul lor de a vorbi, *dudibudibu.* Știi să vorbești și tu așa?

Elin îi ia căștile și le pune pe urechi. Sonoritățile cunoscute o fac să zâmbească, se apucă să urmărească curioasă personajele pe ecranul lui Alice și este furată repede de intrigă. Alice își ia o cască.

— Spune-mi o frază în suedeză.

— Ce vrei să-ți spun?

— Încearcă să spui: Bună ziua, mamă, mi-a fost dor de tine.

Elin tace câteva secunde.

— Am uitat, spune în cele din urmă.

— Nu mai știi să vorbești suedeza?

— Bineînțeles că da. E limba mea maternă. O aud adesea vorbindu-se. Sunt mulți suedezi în Manhattan. De asemenea, am fotografiat o grămadă de fotomodele suedeze.

— Și tu ce făceai? Te prefăceai că nu știi să le vorbești limba, că nu înțelegi ce spun?

Elin aprobă și râse.

— Bună ziua, bunico, mi-a fost dor de tine, spune ea în suedeză, corectând intenționat fraza lui Alice.

Alice ar vrea să repete, dar n-a avut timp să înregistreze.

— Încă o dată, rar.

— *Hej mormor.*

Alice repetă, fără să reușească că pronunțe r-ul rulat. Elin continuă:

— *Jag har saknat dig.*

— *Hej mormor, jag har saknat dig.*

— Bravo, e perfect. Pronunți foarte bine.

— Își spun prostii? Ce înțelegi?

— Cine?

— Fotomodelele.

Elin pufni în râs.

— Da, recunosc că e foarte amuzant să asculți oamenii fără să știe că înțelegi ce spun.

— Vreau să învăț suedeza. Vrei, te rog, să mă înveți câteva fraze? Te rog…

— Mai târziu, poate. Am nevoie să mă odihnesc puțin. Aproape n-am dormit noaptea trecută. Termină de văzut filmul.

— Oh, nu, mamă, te rog. Aș vrea să mai vorbim încă puțin. Vreau să mă înveți niște fraze pe care aș putea să i le spun bunicii mele când o s-o văd. Spune-mi cum este.

— Nu știu ce-a devenit. N-o mai cunosc. Știu doar că o cheamă Marianne Eriksson și că locuiește tot la Heivide, acolo unde am crescut.

Elin simte cum i se pune un nod în gât. E cuprinsă de un acces de tuse, se sufocă. Alice se ridică în grabă și cheamă o stewardesă.

— Apă! Am putea primi puțină apă?

Stewardesa vine imediat cu un pahar de apă. Elin bea două înghițituri mari și închide ochii. Alice o mângâie pe spate.

— Ne putem odihni puțin acum? imploră Elin.

Are vocea răgușită, slabă. Ai zice că se va rupe de la o clipă la alta. Alice aprobă din cap și se întoarce la filmul ei. Dar Elin nu reușește să se liniștească. Fixează spătarul scaunului din fața ei, privește în gol. Amintirile se întorc, unele după altele. Fredrik este mereu prezent, mereu alături de ea, are grijă de ea. Oare asta se duce să caute acolo? Era poate scris ca ea și el să se revadă într-o zi. Și zâmbește pentru sine, regăsind în amintire zâmbetul larg al fostului ei prieten.

Trecut
STOCKHOLM, 1984

Valiza era pregătită la intrare. Conținea tot ce avea pe lumea asta și nu era decât pe jumătate plină. Două perechi de blugi. Câteva tricouri. O pereche de tenișI de schimb, atât de tociți deasupra că țesătura era destrămată în dreptul articulației degetului mare. În buzunar avea pus pașaportul nou, fără nicio ștampilă, pe care se dusese să-l ia cu câteva zile în urmă. Lasse obiectase puțin în fața prețului fotografiilor pentru acte și ea îi promisese că îi dă banii înapoi.

— Când o să fii celebră, răspunsese el, cu vocea lui groasă de fumător.

Cele două fotografii care nu fuseseră folosite erau lipite pe frigider cu un magnet, alături de cupoanele de reduceri de la supermarketul Domus. Fixa obiectivul cu o privire șteARsă, cu un zâmbet ușor.

Lasse încă dormea pe salteaua de pe jos, având la îndemână o sticlă pe jumătate goală. Sforăia tare și în ritm regulat. Până la sfârșit găsi liniștitoare sforăiturile tatălui ei. Erau ca un aparat de numărat secundele care se scurgeau în vidul infinit al căminului lor. Elin ascultă respirația lui hârâită timp de câteva secunde încă. Închise ochii. Inspiră adânc. Apoi apucă mânerul valizei și ieși din apartament fără să se întoarcă. Rămase o clipă în plus pe palier, în fața ușii închise, și verifică ce avea în buzunare. Totul era la loc. Pașaportul, biletul de avion și cele două sute de coroane pe care i le dăduse agenția de fotomodele. Restul va fi în sarcina lor, i se promisese. Abonamentul pentru transportul public din Stockholm, care încă era valabil, cu toate că anul școlar se terminase de mai multe zile, o ajuta să ajungă la autogara de unde trebuia să ia autobuzul pentru aeroportul Arlanda.

Cu câteva zile înainte, Lasse o însoțise pe Elin la Strand Hotel. Acolo „matroana” franceză a celor

care visau să devină fotomodele primea o mulțime de adolescente pline de speranțe. Trona pe o sofa din foaier, între două asistente. Nu punea întrebări, se mulțumea să privească fetele din cap până-n picioare. Unele erau trimise acasă, altele erau nevoite să umple formulare, altele erau conduse spre o canapea unde li se cerea să aștepte. Elin făcea parte din cele trimise să aștepte. Adică din cele care fuseseră selecționate. Lasse arbora un zâmbet larg și, răbdător, alături de fiica lui, se ținea un pic mai drept decât de obicei. Își îngrijise ținuta, pusese o cămașă și cravată. În picioare avea pantofi ascuțiți, din piele neagră, cu un fel de tocuri, un accesoriu rămas din garderoba anilor șaptezeci. O ținea pe Elin de umeri, pe deasupra spătarului canapelei, și ea simțea mirosul dulceag al apei lui de colonie gâdilându-i nările.

— A, dacă mama ei ar ști asta! Fetița noastră aici! trâmbiță el dintr-odată cu vocea lui răgușită, mult prea tare pentru gustul lui Elin, care simțise că moare de rușine. Ar trebui s-o suni ca să-i povestești.

Elin negase scurt din cap. Canapelele din jurul ei se umpluseră treptat de tinere. În afară de Elin, erau toate însoțite de amândoi părinții. Lasse continuase să vorbească, dar ea nu-l asculta. Era întoarsă spre fereastra prin care vedea marea. Privise vapoarele venind și plecând, lăsând sau luând pasageri. Privise pescărușii plutind în vânt. Se gândise la toată apa asta care era între ea și Marianne.

La Farsta, nu vedeau apa. Își duse cu greu valiza până la stația de autobuz, de-a lungul trotuarului de pe Tobaksvägen. Avea pe umăr o geantă veche din material de blugi în care își pusese ochelarii de soare roz. Se întrebă dacă soarele strălucea și la Paris. Dacă noaptea stelele scânteiau la fel de frumos ca aici și dacă va înțelege ceva din ce-i vor spune acolo.

Un avion trecu pe deasupra stației de autobuz. O lungă coloană de fum alb străbătea cerul albastru în urma lui. Ea și Fredrik priveau adesea trecând avioanele pe deasupra plajei lor, pe Gotland. El o

învățase tot ce știa pe tema asta. Habar n-avea totuși cum arăta un aeroport.

Desfăcu hârtia pe care i-o dăduse asistenta matroanei. Instrucțiunile erau în engleză, scrise cu caractere de tipar, cu toate orarele. Trebuia mai întâi să ia un autobuz pentru Arlanda, de la autogară. Apoi avionul pentru Paris. La aeroportul Charles de Gaulle, avea să vină s-o aștepte cineva, cu o pancartă cu numele ei.

Elin recitise hârtia a zecea oară. Când văzu autobuzul ajungând în capătul străzii, inima începu să-i bubuie în piept. Privi în urma ei, spre numărul 38, și ridică ochii către fereastra apartamentului. Soarele strălucea prea tare ca să poată vedea prin ea. Poate el era acolo sus, pregătit s-o urmărească dacă urca în autobuz. Poate încă sforăia pe saltea. Porțile automate se deschiseră. Șoferul aruncă o privire spre valiza ei și spuse:

— Deci, plecăm în vacanță?

Elin ridică bărbia și îi trimise un zâmbet după o ușoară ezitare. Avea o perioadă de testare de câteva zile. Se va întoarce repede.

— Da, merg la aeroport, răspunse ea.

Prezent
VISBY, 2017

Mirosul cunoscut o izbește în față imediat ce iese din avion. Un miros de pământ, de mare, de aer încărcat de umiditate. Și vântul violent pe pielea ei. Se oprește brusc și respiră adânc, ceea ce declanșează un haos general. Alice dă o lovitură de picior bagajului de cabină, pasagerul următor o lovește pe Alice. Elin este incapabilă să facă un pas în plus, a prins rădăcini pe prima treaptă a scării avionului. Alice își cere scuze, lasă oamenii să treacă, o împinge pe Elin spre balustradă.

— Trebuie să cobori, mamă, îi spune, foarte încet.

— Nu pot, cred că o să leșin.

— Ai doar câțiva pași de făcut. Privește, terminalul este chiar acolo. O să mergem să ne așezăm imediat ce vom fi înăuntru. Nu ne grăbim.

Alice o ia pe Elin de mână și coboară scara luându-i-o înainte. Câte o treaptă. Elin o urmează încet.

Holul de la sosiri este simplu, o încăpere mică și o bandă rulantă pentru bagaje. Fără scaune. Rămân în picioare alături de alți pasageri care, la fel ca ele, își așteaptă răbdători valizele. Ele tac. Toată lumea tace.

— De ce nu vorbește nimeni? întreabă Alice în șoaptă. E interzis în țara asta?

Întrebarea ei o face să zâmbească pe Elin.

— Se vede limpede că ai crescut într-un oraș mare! o necăji ea cu jumătate de glas.

Un cuplu se sărută pătimaș sub ochii lor. Saliva li se amestecă și zgomotul buzelor lipite răsună în liniștea locului strâmt. Alice începe să cânte, și Elin îi dă un cot.

— Ce? șoptește ea, e obligatoriu să faci ceva aici. E prea liniște, poți să înnebunești.

Se oprește din cântat, dar picioarele continuă să se miște în ritmul muzicii pe care o are în cap, și Elin îi vede buzele mișcându-se. În permanență este muzică în ea. Este o tânără fericită.

În sfârșit, sunt în mașina închiriată, cu bagajele în portbagaj. Alice se sprijină de geam. Privește cu interes peisajul care defilează sub ochii ei. Gardurile lungi, scunde, după care niște oi gri pasc pe pământul arid. Copacii, acei pini mici, răsuciți despre care îi vorbea Elin. Casele risipite la marginea porțiunilor mari de pădure. Elin își regăsește ușor drumul, șoselele sunt exact cum erau cândva. Ajungând la giratoriul din Norrgatt, o ia pe șoseaua spre Norderport. Alice scoate un strigăt de mirare descoperind extraordinara fortificație. Construcțiile din interiorul zidului incintei seamănă cu niște case de păpuși, aduse din alte vremuri.

— Chiar există oameni care locuiesc acolo? întreabă ea în culmea uimirii.

Elin izbucnește în râs și răspunde:

— Până la urmă cred că e un lucru bun că am venit aici ca să vezi altceva decât zgârie-nori. Da, sunt oameni ca tine și ca mine care trăiesc în aceste case.

Încă nu e ora trei după-amiază și noaptea se pregătește să se lase. Mici fulgi zboară prin aer la lumina felinarelor. Elin se strecoară pe străduțe, în direcția portului și a hotelului. Brusc, are impresia că-și simte stomacul întors pe dos și o greață violentă o obligă să oprească mașina și să pună fruntea pe volan. Alice deschide portiera.

— Așteaptă, n-am ajuns.

— Atunci de ce te-ai oprit?

— Ce am venit să facem aici?

— Ceva ce trebuia să faci de multă vreme.

— Nu vreau. Nu sunt în stare.

Vântul se întețește. O rafală smucește ușa. Alice o apucă și o închide. Un aer rece încărcat de stropi a intrat în cabină.

— Haide, dă-i drumul. Să ajungem la hotel, o să ne odihnim acolo.

— Cred că aici locuiește. La câteva străzi.

— Cine?

— Fredrik.

— Vorbește-mi despre el. Era gagicul tău?

— Era prietenul meu. Aproape fratele meu.

— Putem merge să sunăm la ușa lui, dacă vrei.

Elin pornește din nou mașina și pleacă în trombă, făcând să derapeze pneurile pe dalele alunecoase.

— Ești nebună? Nici nu se pune problema.

Păstrează tăcerea tot drumul. Nu întâlnesc decât câțiva trecători, aplecați în vântul rece. Ghemuiți în hanoracele groase, cu fulare în jurul gâtului și căciuli trase până la sprâncene, sub care se zăresc niște fețe cu pielea foarte albă. Oameni care trăiesc acolo, zi de zi. Se întreabă ce face Fredrik toată ziua. Care e meseria lui. Evident, trăiește tot pe insulă și nu a devenit astronom așa cum visa când era copil. Poate este căsătorit și are copii. Se întreabă dacă se gândește des la ea. Dacă plecarea ei l-a durut sau dacă era doar furios pentru că-l lăsase fără tatăl lui. Gândul acesta o face să tremure.

— Elin? Ești chiar tu?

Stau în holul hotelului, cu bagajele, când o angajată vine dintr-odată și se înfige în fața lor. Elin o privește cu un aer năucit.

— Bineînțeles că tu ești! Elin Eriksson! N-aș fi crezut niciodată să o să te întorci într-o zi.

Femeia o privește ca și cum tocmai ar vedea o fantomă. Elin își pune ochelarii de soare, dar Alice îi scoate imediat.

— Da, e chiar Elin, îi spuse ea femeii, în engleză. Și dumneavoastră cum vă numiți?

Necunoscuta începe într-o engleză șovăielnică, dar trece repede înapoi pe suedeză:

— *I am Malin, de you not remember me?*[6] Eram în aceeași clasă. Mă rog, până ce tu te-ai mutat, după incendiu. Ce plăcere să te revăd pe insulă după toți acești ani! Întotdeauna m-am întrebat ce ai devenit. Nimeni n-a știut niciodată să ne spună.

Malin își apleacă într-o parte capul și o cercetează pe fosta ei colegă de clasă.

— Nu te-ai schimbat, și, în același timp, nu mai ești aceeași.

Fața lui Elin se crispează. Riduri fine i se conturează la colțul buzelor. Evită privirea femeii și se aplecă să ia valiza.

— Regret. Nu-mi amintesc de dumneavoastră. Probabil vă înșelați, bâlbâie ea în suedeză.

Alice îi dă un cot.

— Ce v-ați spus? Cine este individa? Nu vreți să vorbiți englezește ca să înțeleg și eu?

— Nu știu, n-o cunosc. Las-o baltă.

Elin își târăște valiza până la recepție. Malin și Alice rămân pe loc. Discută între ele, Elin le aude slab, dar nu ascultă ce spun. Se înregistrează și n-are decât o grabă, să se ducă să doarmă.

— Mamă, acum trebuie să încetezi să fugi. Du-te să vorbești cu ea, ați fost în aceeași clasă la școală. Trebuie să-ți amintești. Nu-ți poți permite să fii antipatică aici, îi reproșează Alice.

Elin îi întinde o cheie magnetică și îi întoarce spatele.

— Uite, avem fiecare cheia noastră. Fă ce vrei, du-te să mănânci ceva, dacă ți-e foame. Eu am nevoie să mă odihnesc, să fiu singură.

Nu aprinde lumina în cameră și se așază pe o canapea fără să se dezbrace sau să se descalțe. Îi este greu să se deconecteze și să se destindă din cauza tuturor acelor sunete și acelor mirosuri atât de cunoscute. O fereastră a fost lăsată întredeschisă și o adiere încărcată de aer marin intră în cameră. Miroase a sare și a alge. Tăcerea este asurzitoare. Malin. Bineînțeles că și-o amintește. O fată discretă și drăguță, care îi arunca uneori priviri înamorate lui Fredrik. Câte altele va întâlni în timpul șederii ei? Oare toate au rămas aici? Se vizitează?

E scuturată de un frison și se culcă, ghemuită în poziția fetală.

Cineva bate la ușă și Elin se ridică. Pe jumătate adormită, întinde mâna spre telefon ca să se uite la oră. N-a trecut decât o jumătate de ceas, și totuși a avut timp să adoarmă adânc. Bănuiește că este Alice

care și-a pierdut deja cheia magnetică. Scoate un oftat coborând scărița în spirală a duplexului lor, ca să se ducă să deschidă ușa. Este mirată să dea nas în nas cu Malin. Ține în mâini o tavă cu o ceașcă de cafea și o clătită cu șofran de un galben-auriu frumos, pusă pe o farfurie.

— Mi-am zis că trebuie să-ți fie foame și ești obosită după călătorie, spune ea zâmbitoare, întinzându-i tava.

Elin ezită.

— Mă recunoști, nu-i așa? reia Malin.

Elin dă din cap și în cele din urmă acceptă să ia tava.

— Drăguț din partea ta, mormăie ea.

— Vreau să te simți bine-venită aici. Le-ai lipsit multora dintre noi când ai plecat. E îngrozitor ce s-a întâmplat și mai îngrozitor că mama ta te-a alungat.

— Ce tot spui? Mama? Nu, nu s-a întâmplat deloc așa, nu m-a alungat.

— Au fost zvonuri care ziceau că locuiai în hambar, că ai fost atât de rău arsă în incendiu, că ea te ascundea acolo.

Elin izbucni într-un râs puțin forțat.

— Dumnezeule! Dar toate astea sunt complet false! Eu am decis să plec să locuiesc la tata.

Malin râde la rândul ei.

— Evident, în realitate eram cât se poate de sigure că nu putea fi așa. Dar știi cum sunt copiii. Nu ni se spunea nimic, și atunci imaginația ne-o lua razna.

Tac amândouă, apoi se privesc un moment cu neîncredere. Malin ridică din umeri.

— Bun, ei bine, ar trebui poate să mă întorc la muncă. Voiam doar să văd ce faci și să am grijă să te simți bine la noi.

— Mulțumesc, apreciez gestul.

Malin amână puțin, ca și cum spera ca Elin s-o invite să intre. Dar ea n-o face. Dimpotrivă, împinge ușor ușa și când nu mai rămâne decât un mic spațiu, ridică mâna să-și salute musafira.

— Pe curând, spune ea.

Malin întinde gâtul încercând să păstreze contactul.

— Aș putea face o mică petrecere acasă, dacă vrei, o adunare a fostelor colege. Ar fi distractiv, nu?

Elin scutură cu putere din cap. Închide ușa și se lasă să alunece pe dușumea, cu spatele lipit de ușă. Inima îi bate să-i spargă pieptul.

Cu toate că ceasul îi arată că este dimineață, e încă întuneric beznă. Elin n-a reușit să doarmă și acum renunță. Bolta cerească este încă întunecată și, în timp ce merge pe pavaj, are senzația că încearcă s-o strivească. Au trecut ani de când nu-i mai este frică de întuneric și a uitat că se putea face atât de întuneric în partea asta a lumii. Se gândește din nou la nenumăratele situații când se întorcea de la școală pe întuneric, înfruntând furtuna, cu o mică lanternă de buzunar în mână, cu vântul înghețat ca unic tovarăș. Își amintește ce simțea când pătrundea prin haine. Își amintește de jachetele ei mereu prea subțiri, de pânza pantalonilor care devenea tare și țeapănă din cauza frigului și de pantofii care nu-i apărau picioarele de drumurile înghețate. Își amintește de degetele mari de la picioare și de degetele livide care trebuia să se dezghețe încet în fața șemineului, de arsura pe care o simțea când în sfârșit degerătura ceda, de durerea uneori atât de intensă încât o făcea să plângă.

În port, nu mai sunt vapoare. Plăci subțiri de gheață plutesc la suprafața liniștită a docului apărat de dig contra valurilor. Elin o ia în direcția parcului Almedalen și trece prin fața unor case pe care nu le-a mai văzut niciodată. Case făcute de arhitecți noi, cu pereți mari de sticlă. Străzile sunt goale. Lumina câtorva felinare rare nu e suficientă ca să lumineze cartierul. Simte vântul trecând prin pantofii de piele, regăsește senzația cunoscută a degetelor mari care încep să înțepenească. Le mișcă în pantofi ca să le dezmorțească. Pufoaica groasă o apără bine de frig și regretă că nu și-a pus ceva asemănător în picioare.

Elin își continuă plimbarea de-a lungul malului mării. Orizontul se luminează, curând se va face ziuă. Vântul o împinge, trebuie să se opună cu pieptul ca să înainteze. Pescărușii se joacă înfruntând vântul. Îi observă. Bat din aripi, se lasă să planeze în sens invers, și iau de la început aceeași manevră. Ca un dans care nu se va opri niciodată. Respiră încet, adânc. Își umple plămânii cu aer rece. Este exact mirosul de care își amintește. Sunt treizeci de ani de când n-a mai mers de-a lungul acestei promenade. Nimic nu s-a schimbat.

Brusc, o ia în altă direcție și decide să treacă pe sub Kärleksporten, poarta îndrăgostiților, celebrul pasaj boltit străpuns în meterezele care duc la plajă. Se oprește, se sprijină de zid. Zâmbește gândindu-se la toate momentele când a venit aici cu Fredrik. Îl aude încă spunând, în glumă, că într-o zi, când vor fi mari, se vor căsători.

Dacă la cincizeci de ani suntem încă singuri amândoi, ne vom căsători aici, la asfințitul soarelui.

Spunea asta, exact cu aceste cuvinte, și ea își bătea joc de el. Acum totul părea atât de departe. Nu-și amintește când și-au strâns reciproc mâna ca să pecetluiască această înțelegere. Curând aveau să facă cincizeci de ani. El într-un an, ea în doi.

Fredrik. Trece prin poarta îndrăgostiților, dar fața prietenului ei din copilărie refuză să dispară din minte. Îi revede pistruii, dinții mari din față, zâmbetul. Incisivii erau atât de mari, încât atunci când râdea îi încrețeau buza de sus până la rădăcina nasului.

Își înfundă căciula pe urechi și începe să fluiere o melodie, melodia lor. Își amintește fiecare notă, și inima se întristează pe măsură ce amintirile se dezlănțuie. Erau tot timpul gata s-o ia la fugă. Alergau repede și mereu cu picioarele goale, sărind peste pietre și rădăcini.

Elin începe să alerge, simte cum vântul îi pătrunde prin păr amenințând să-i smulgă căciula. Aleargă pe plajă ca și cum diavolul în persoană o urmărea. Își relaxează brațele și le lasă să plutească în voie.

Aleargă de-a lungul zidului până la gropile adânci. Trece de Strandgäret, celebrul restaurant, și nu se oprește decât când ajunge la digul din fața fostului lazaret, acel oribil baraj fără sfârșit de unde, așa cum umbla vorba, bolnavii scăpați din stabilimentul în care erau în carantină ar fi colorat odinioară apa mării cu sângele lor. Pășește cu grijă pe digul îngust, în întregime acoperit cu un strat subțire de gheață. Fiecare pas are nevoie de o concentrare totală. Spuma valurilor nu încetează să arunce mici valuri de apă pe suprafața digului. Marea neagră și amenințătoare se agită în jurul ei. Elin se așază pe margine, ca pentru a face corp comun cu marea uriașă care o înconjoară.

Își simte telefonul vibrând în buzunar și nu-l ia în seamă. Apa mării îi stropește picioarele. Îi este atât de frig încât clănțăne din dinți. Tremură din toate mădularele. Ar fi atât de ușor să se lase să alunece pe o parte. Să lase puful jachetei să se îmbibe cu apă și să se îngreuneze, să alunece cu toate amintirile ei pe fundul Mării Baltice. Ar fi atât de bine să-și ofere în sfârșit trupul și sufletul odihnei la care visează.

Un bărbat îi urlă ceva, dar tumultul valurilor și al vântului îi înecă vorbele. Îl aude și în același timp nu-l înțelege. Are hainele ude. Îi este îngrozitor de frig. Locul unde se află este îngust și incomod. Nu îndrăznește să se întoarcă, nici să se ridice, de frică să nu alunece. Brusc, simte o mână pe umăr, apoi alta.

— Nu puteți rămâne aici. O să muriți de frig, îi spune o voce de bărbat pe un ton liniștitor. O ajută încetișor să se ridice, ținând-o de subraț.

Izbucnește în lacrimi și dă înapoi ușor, cu ajutorul lui, lipită de el. Se simte în siguranță. Când în sfârșit se apropie de uscat și când apa de-o parte și de alta a digului a devenit mai puțin adâncă, se întoarce și îi cade în brațe. El o ține strâns la pieptul lui și o bate pe spate ca s-o liniștească. Este un polițist în uniformă. Vehiculul lui este parcat la marginea drumului și colegul așteaptă pe plajă.

— S-ar fi putut termina foarte rău acolo, știți? spune agentul cu autoritate după un moment, împingând-o cu blândețe.

Fixează pe ea o privire severă.

— Doar mă gândeam… voiam doar…

Bâlbâie ceva în acea limbă care îi devenise străină.

— Sunteți complet udă. Unde locuiți? Cred că ar fi mai bine să vă conducem.

Ea aprobă și îl urmează până la mașina de serviciu. Colegul lui îi pune o mână pe cap când se apleacă să se așeze pe scaunul din spate. Să nu se rănească.

— Tatăl meu vitreg avea un Volvo, spune ea, dar polițiștii se fac că nu aud.

O întreabă unde trebuie s-o ducă, și când ea le răspunde că la Visby Hotel, încep să chicotească de parcă ar fi răspuns „pe lună”.

— Nicio problemă, ziceți așa! spune unul.

— Vara o mulțime de turiști săriți se cazează acolo. Iarna, mai puțini, glumește al doilea.

— Nu sunt beată, dacă asta credeți. Puteți să mă puneți să suflu în fiolă. Aveam doar nevoie să iau puțin aer, se apără Elin.

O însoțesc până în hol. Are buzele vinete și e palidă ca o moartă. Pantalonii i se lipesc de picioare și, când merge, lasă în urma ei o dâră udă. Pielea pantofilor scârțâie la fiecare pas. Alice îi iese înainte și strigă atât de tare că vocea răsună:

— Unde ai fost, mamă?

Elin se întoarce spre polițiști și le aruncă o privire rugătoare. Ei îi dau drumul și o lasă să i se alăture lui Alice.

— Susține că este bine, dar noi nu suntem foarte siguri. Nu vreți mai degrabă s-o ducem la spital?

Alice scutură din cap, Elin se sprijină de ea.

— Mi-e atât de frig, am putea urca în cameră acum? îi șoptește ea.

— Ce ai făcut, mamă?

Polițiștii bat pasul pe loc, încurcați.

— N-a făcut nimic, liniștiți-vă. Am găsit-o la capătul digului, aproape de fostul lazaret. Valurile sunt înalte și au stropit-o, în larg este furtună. Murea de frig sau cădea în apă dacă nu ne duceam după ea.

— Mulțumesc, spune Alice, dând din cap recunoscătoare.

Elin o ia spre ascensor fără să spună nici la revedere, nici mulțumesc salvatorilor săi. Alice se scuză față de ei și se grăbește s-o prindă din urmă. O găsește pe Elin sprijinită de un perete, cu telefonul în mână.

— De ce am atâtea apeluri de la Sam când nu mă sună niciodată?

Întinde spre Alice ecranul, ca să i-l arate. Are opt apeluri ratate de la el. Alice ridică din umeri și își ferește privirea.

— Ai fi putut să mori, mamă. Ce te-a apucat să te duci acolo?

Ascensorul ajunge și ușile se deschid.

— Oare nu l-ai sunat tu, din întâmplare? o întreabă Elin pe Alice, ignorându-i întrebarea.

Are degetele atât de înghețate, că mobilul îi alunecă din mâini și cade pe pardoseală. Ecranul se crapă pe diagonală. Înjură zgomotos și se apleacă să-l ridice.

— Da. M-a sunat de dimineață. M-a întrebat unde sunt.

— Cum de ți-a observat lipsa atât de repede?

— A trecut pe la școală să mă vadă. I s-a spus că aveam concediu din motive familiale. N-a înțeles despre ce putea fi vorba și s-a îngrijorat.

— Sper să nu i-ai spus nimic!

— I-am spus că suntem aici.

— De ce?

— I-am explicat că te ajut la noul tău proiect. Știa deja că te-ai născut aici. Cum se face că el a știut?

— Nu poți să păstrezi totul secret. Ne-am căsătorit. A aflat cu ocazia asta. I-am povestit că m-am născut aici din întâmplare, în timpul unei călătorii pe care o făceau părinții mei.

Sunt în ascensor. Elin dârdâie. Alice își scoate puloverul și îl pune pe umerii mamei. Elin strigă:

— Nu face asta! O să se ude. Uită-te în ce hal sunt.

— Lâna încălzește mai tare când este udă. Mori de frig. Tremuri ca o frunză.

— Ești atât de drăguță. Mă ajuți atât de mult.

Se bagă în pat sub mai multe pături groase. Pereții ocru-gălbui ai apartamentului creează o atmosferă caldă. Alice comandă la *room service* o ciocolată fierbinte și biscuiți.

— Aș vrea să-mi spui mai multe despre acel incendiu, mamă. Ce s-a întâmplat cu adevărat?

Elin mormăie, cu capul pe jumătate ascuns sub pătură.

— Am văzut cadavrele, șoptește ea.

Apoi tace.

— Ce cadavre?

— Edvin era cu mine, în spatele meu, și l-am întins pe câmp ca să se odihnească. Am văzut trupul lui Micke zdrobit de o grindă, era mort. Mama țipa, nu înceta să țipe. Era în genunchi în curte și am impresia că-i aud hohotele și astăzi.

— Este ultima oară când ai văzut-o?

— Da, am fost transportate la spital amândouă, dar acolo nu m-au lăsat s-o văd.

— Nu înțeleg de ce spui că a fost vina ta.

— Eu și Fredrik aveam obiceiul să facem un foc de tabără pe plajă. În seara aceea eram singură, el se întorsese la mama lui, la Visby. Am aprins un foc mult prea mare și am adormit. N-ar fi trebuit să adorm.

— Și focul s-a întins, ghicește Alice.

Elin aprobă, vocea i se frânge și lacrimile îi urcă în ochi.

— Erik a rămas în coliba pe care o făcuse cu Edvin. Construcția s-a prăbușit peste el. Aș fi putut să-l salvez, dar nu aveam putere să-i car pe amândoi. Erau prea grei, așa că am început prin a-l scoate pe Edvin.

— De ce ai fugit?

— Toți oamenii pe care îi iubeam erau morți din cauza mea.

— Dar mama ta…

— Nu înțelegi. Nu poți să înțelegi. Era în stare să fie foarte violentă când era furioasă. M-ar fi omorât.

— Eu nu mi-aș putea imagina viața fără tine. Nimic pe lume nu m-ar putea determina să te părăsesc.

— Era altfel pe vremea aceea. Era foarte tânără când m-a avut și nu m-a iubit niciodată.

— Cum poți să spui asta despre o mamă și propriul copil? Bineînțeles că te iubea.

— Nu, te asigur că nu. Nu am auzit cuvintele astea nici o singură dată, din câte îmi amintesc. Nici măcar o dată.

— Te iubesc.

Elin dă din cap și se întoarce spre Alice. Se apropie de fiica ei, o mângâie ușor pe păr. Nu spune nimic.

— Nici tu nu-mi spui niciodată, continuă Alice.

Elin își retrage mâna ca și cum s-ar fi ars.

— Ba da.

— Nu, niciodată. Cel mult spui: „Și eu”.

Elin nu răspunde. Se întoarce cu spatele. Rămân așa un lung moment, lungite una lângă alta. Elin urmărește cu ochii stucaturile de pe tavan, împletiturile pe care cineva, într-o zi, și-a dat osteneala să le modeleze cu mâna.

— Și pe mine m-ai abandona dacă ai face ceva rău într-o zi?

Întrebarea brutală a lui Alice o tulbură. Este pe punctul de a-i răspunde când cineva bate de mai multe ori la ușa duplexului. Alice coboară să deschidă. Elin crede că o s-o vadă urcând cu ciocolata caldă, dar se întoarce cu mâinile goale și zice:

— În fața ușii e un bărbat care vrea să-ți vorbească.

Elin se îndreaptă brusc.

— Ai lăsat să intre un străin în cameră.

Alice scutură tare din cap, șuvițele creț ale părului o pocnesc peste față. Văzând-o agitată, Elin zâmbește ușor.

— Nu, așteaptă în fața ușii. Haide, grăbește-te.

Trecut
PARIS, 1984

Cea mai mare parte a timpului lucrurile nu mergeau chiar așa de rău, în afară de duminica. Duminica era cea mai rea zi din săptămână. Era ziua în care dorul de țară și singurătatea deveneau aproape de nesuportat. Cele două săptămâni pe care credea că le va petrece la Paris se transformaseră în patru luni. Testelor le urmaseră contracte adevărate, și teancul de bancnote pe care le ascundea în buzunarul interior al valizei, ca să evite să i le fure colocatarele, creștea în fiecare zi. Elin învățase repede cum să pozeze pentru a se pune în valoare, cum să ofere obiectivului o privire atrăgătoare și să-și facă buzele cărnoase cu o ușoară grimasă. Hainele vechi aduse de la Farsta fuseseră înlocuite cu unele noi.

La Paris nu mai putea respira aerul mării și era un oraș la fel de sufocant și de aglomerat ca Farsta. Nu se vedeau decât clădiri și asfalt. Din când în când, se ducea să se plimbe prin Bois de Boulogne, dar nici acolo nu găsea flori sălbatice, doar plantații frumos ordonate și peluze îngrijit tunse. Dar, în special, fusese prevenită că prostituatele își întâlneau acolo clienții și putea fi periculos să se aventureze.

Așa că cel mai des se plimba pe malul Senei. Vârtejurile apei la trecerea barjelor îi aminteau de zgomotul mării. Dar mirosurile erau altele. Mormane de gunoi eșuau de-a lungul cheiurilor și mirosuri râncede se degajau din ele.

În acea duminică se așezase pe o bancă, cu ochii ascunși după ochelarii de soare roz care o făceau să se gândească la tot ce lăsase în urma ei. Soarele de toamnă nu mai dădea căldură, și aerul se răcise brusc. Era atât de obosită.

Privea oamenii trecând pe trotuar. Erau toți însoțiți. Mergeau doi câte doi sau în familii întregi. Mână în mână, braț la braț. Îi auzea râzând și

trăncănind în acea limbă pe care ea nu o înțelegea. Franceza rămânea un mister pentru ea. Știa să spună bună ziua și la revedere, câteva fraze simple. Dar nimic în plus. Fotografii vorbeau engleza cu un accent puternic. La fel de puternic ca al ei. Îi lipsea faptul că nu vorbea suedeza. Plaja și Fredrik îi lipseau. Erik și Edvin. Să aibă părul ciufulit și să nu fie observată în permanență.

Gândul la frații ei și la ce pierduse îi rupseră zăgazurile sufletului, și lacrimile se porniră să curgă în valuri. Avea mereu în buzunar câteva monede pe care le folosea ca să-i telefoneze lui Lasse, o dată pe săptămână. El era cel care anunțase școala că nu se va mai întoarce și îi dăduse permisiunea să rămână la Paris. Când îl suna, cel mai adesea era beat, bâlbâia cuvinte de neînțeles și n-o asculta. Își spuse că într-o zi ar trebui s-o sune pe Marianne în locul lui. Poate avea s-o facă duminică. Degetele pipăiau nervos banii în buzunar. Gândul la maică-sa o făcu să plângă și mai tare. Își strânse capul între umeri și începu să tremure și să se înfioare. Îi era greu să respire. Lui Fredrik își dorea să-i vorbească, vocea lui avea chef s-o audă. Dar ca să-i spună ce? Iartă-mă?

— Iartă-mă că ți-am omorât tatăl.

Nu o văzu venind. Simți numai o zguduitură pricinuită de greutatea ei când se așeză pe bancă alături de ea. La început nu spuse nimic, dar respirația ei adâncă și regulată degaja un soi de calm contagios. Purta o rochie verde, din lână groasă. Își ținea mâinile pe genunchi. Mâini zbârcite, cu degete noduroase.

Apoi femeia îi spuse câteva cuvinte în franceză. Elin scutură din cap fără să răspundă. Atunci ea continuă în engleză:

— M-am săturat să te văd plângând pe bancă. Se întâmplă prea des. Ce poate stârni toate lacrimile astea? Ce greutate porți în adâncul inimii tale, fetițo?

Elin nu răspunse, și lacrimile se înmulțiră. Atunci femeia se ridică, o luă de mână și o sălta încet în picioare.

— Vino cu mine. Ai petrecut destul timp pe banca asta vărsând toate lacrimile din tine. Gata acum.

Elin ridică fruntea și întâlni o privire verde și inteligentă și o explozie de păr roșu. Pielea de sub ochii fără machiaj era umflată, iar zâmbetul femeii îi desena raze de soare la colțurile ochilor.

— Numele meu este Anne, se prezentă ea, punând brațul în jurul umerilor lui Elin. Arătă spre o casă de cealaltă parte a străzii. Acolo este librăria mea și înăuntru sunt cărți și ciocolată caldă. Am impresia că ai nevoie și de una, și de cealaltă.

Pereții erau acoperiți de biblioteci din lemn închis la culoare, care urca din podea până în tavan și era nevoie de o scară ca să ajungi la rafturile de sus. Mai multe mese puse ici și colo în magazin susțineau tot teancuri de cărți. Elin le atinse cu vârful degetelor. Avea încă nasul umflat de plâns și și-l trăgea din când în când. Cărțile erau toate în franceză, bineînțeles. Descifră titlurile în gând, fără să le înțeleagă sensul.

— Am și în engleză, spuse Anne cu un zâmbet, și îi arătă o etajeră din fundul magazinului. Dar dacă ai chef să înveți franceza te sfătuiesc să începi cu o carte pentru copii și un dicționar. E cel mai bun mod de a învăța o limbă străină.

Se întoarse pe călcâie, rochia largă dansându-i în jurul șoldurilor late, și se întoarse repede cu o cărticică subțire în mâini.

— Uite, începe cu asta, o să-ți placă. Se numește *Micul Prinț.*

Elin îi luă cartea din mâini. Coperta era îngălbenită și plină de stele. Un băiețel cu părul blond stătea în echilibru pe o planetă minusculă. Niște stele. Elin strânse cartea la piept.

— Nu ești obligată să o cumperi din moment ce o citești aici, îi spuse Anne. Poți veni să citești în librăria mea când dorești. Și îmi poți pune toate întrebările care îți trec prin minte.

Elin dădu din cap în loc de mulțumire și deschise cartea la întâmplare, la pagina unde micul prinț

zbura, atârnat de un stol de păsări migratoare. O lacrimă îi curse pe obraz. Anne o observa în tăcere. Elin ridică ochii și își șterse obrazul cu mâna.

— Cum ai știut, bâlbâi ea.

— Cum am știut ce, fetițo?

Anne nu pricepea întrebarea. O luă de braț și o conduse până la fotoliu. Pe o masă mică, alături, puse un dicționar francez-englez.

— N-aveți un dicționar francez-suedez? întrebă Elin, cu voce spartă de emoție.

Anne scutură din cap și urcă primele trepte ale unei scări. Cu aer triumfător, fâlfâi un dicționar cu dosul tocit și colțurile îndoite.

— Nu e nici el foarte nou, dar ar trebui să-și facă treaba. Sunt o mulțime de lucruri în prăvălia asta care și-au cam depășit termenul de garanție.

Râsul îi gâlgâi în piept și tuși puțin înainte de a coborî.

Fotoliul era minunat de primitor, se adânci în el și se apucă încet să descifreze primele fraze deschizând dicționarul la fiecare cuvânt, învăță cuvântul „pălărie” și cuvântul „elefant”, cuvântul „boa”, de asemenea. Anne îi aduse o ceașcă mare de ciocolată pe care o puse pe masă alături de ea. Băutura fierbinte o încălzi. Puse un pled pe picioare și se înfășură strâns în el.

— Nu stai mai bine aici decât pe banca aia înghețată? Și în plus înveți ceva. Promite-mi că în loc să stai afară și să plângi singură o să vii din nou să mă vezi. Nimeni n-ar trebui să plângă singur.

Anne își continuă monologul. Elin renunță să-i răspundă și vocea i se schimbă într-o șoaptă. Un afiș agățat deasupra tejghelei spunea: *O casă fără cărți este ca un corp fără suflet.*

Prezent
VISBY, 2017

Topuri, rochii, pantaloni aterizează unele după altele pe parchet. Elin smulge hainele din valiză și Alice o privește.

— Pune orice. Dar acum, haide odată.

Până la urmă îmbracă o rochiță neagră. Are picioarele goale. Degetele mari de la picioare au încă o nuanță ușor vineție, care amintește de frigul pe care l-a tras afară și de ce era să se întâmple.

— Cine este?

— Habar n-am. Te așteaptă, grăbește-te. N-am priceput ce a spus. Doar numele tău și o grămadă de cuvinte în limba asta ciudată. Pare simpatic.

— Cu cine seamănă?

— Nu știu, cu Domnul Oricine. Cu niște dinți mari.

Elin tace. Își ține răsuflarea.

— O să mai aștepte puțin, spune ea, strecurându-se în baie.

Își perie părul și îl strânge în coadă de cal. Apoi își pudrează fața și înviorează obrajii cu fard. Alice tremură în prag privind-o. Când, în sfârșit, Elin coboară scara, Alice merge pe urmele ei. Cineva bate din nou la ușă. Elin deschide brusc și, de mirare, chelnerul care este în spate e cât pe ce să se clatine. Duce o tavă cu două cești aburinde și o farfurie plină de prăjituri.

Elin se întoarce spre Alice.

— N-ai fi putut urca tu? De ce m-ai făcut să mă scol? îi spune furioasă, cu inima bubuind în piept.

Agitația i s-a transformat în furie.

Alice duce degetul la gură.

— Șșt, îi spune.

Înaintează să ia tava din mâinile chelnerului și face un semn din bărbie spre coridor.

— Nu era el, era altcineva, explică ea încet.

Elin scoate capul afară și el este acolo, lipit de perete. În blugi și jachetă de piele maro, uzată. Nu

mai are pistrui și părul nu mai este ciufulit și spălăcit de soare. De altfel, păr nu mai are, creștetul îi este chel și neted și bărbia îngropată într-o barbă mare. Dar se uită la ea cu aceeași privire ca odinioară și când îi zâmbește nu mai încape îndoială că este aceeași persoană.

Toate sunetele se risipesc, gândul tace. Distanța care îi desparte devine un fel de tunel. Se privesc.

— Înțeleg acum ce înseamnă un jurământ de sânge și o promisiune, spune el încetișor, ridicând o mână în loc de salut.

Continuă să se privească fix timp îndelungat, apoi el se dezlipește de perete, face un pas înainte. Elin se aruncă dintr-odată în brațele lui. Nu este o îmbrățișare politicoasă și plină de stăpânire. Nu este nici caldă, nici tandră. Este o îmbrățișare de parcă s-ar fi întors din împărăția morților. Se aruncă pe el, îl strânge cu brațele și picioarele.

— Am crezut că n-o să te mai văd niciodată, șoptește ea foarte aproape de urechea lui.

— Dar unde ai dispărut, nebunatico? o întreabă el, mângâind-o pe spate, cu fața îngropată în gâtul ei. Nu-mi vine să cred că ești aici. În sfârșit!

Elin nu vrea să-i dea drumul. Își lipește obrazul de pieptul lui Fredrik, îi simte inima bătând. După atâția ani, îi recunoaște mirosul, îl soarbe pe tot în nări. Până la urmă, el este cel care o îndepărtează. Se privesc în adâncul ochilor și el îi ia fața între palme.

— De ce nu mi-ai dat niciodată vești despre tine? o întreabă după mai multe secunde.

Îi dă drumul și se întoarce să se sprijine de perete. Coboară ochii.

— Cum m-ai găsit? îl întreabă Elin, nerăspunzându-i.

Întinde mâna spre el, el o apucă și își împletesc degetele.

— Am dat peste o fotografie a ta într-o revistă, la dentist. Din pură întâmplare. Apoi am făcut o căutare pe internet. Elin Boals. O celebritate. Așa cum ai prevăzut.

— Vreau să spun astăzi? Cum ai știut că sunt aici?

— Mmm. Visby este un oraș mic. Malin mi-a dat telefon imediat ce ai venit ca să-mi dea vestea. Tot orașul trebuie să știe la ora asta.

— Malin?

— Da, lucrează aici. Știi foarte bine, Malin. Era în aceeași clasă cu noi. V-ați văzut în holul hotelului.

— Uitasem, uit aproape totul. Asta a fost demult.

El dă din cap și o cercetează din cap până-n picioare.

— Semeni cu un star de cinema, spune el ca simplă constatare.

— Dar nu sunt.

— Poate nu, dar ești acolo, sus, răspunde el arătând spre tavan.

— Mulțumesc pentru hartă, a fost o idee frumoasă. Dar nu putem cumpăra cu adevărat o stea, nu-i așa? Nu putem avea totul? Nu asta îmi spuneai când eram copii, că stelele aparțin tuturor oamenilor?

— Da. Dar voiam să-ți ofer ceva și mi s-a părut că era cel mai bun cadou pe care ți-l pot face.

— Cel puțin am trăit mereu sub aceeași Cale Lactee, tu și eu.

— Nu chiar. Ce te-a apucat de ai plecat așa de departe?

— Îți cer iertare, spune ea foarte încet, lăsând ochii în jos.

— Iertare de ce? Sunt mulțumit că ești aici. Mi-a fost dor de tine. Speram să te revăd într-o zi.

— Iertare pentru incendiu.

— Ce vrei să spui?

— Iartă-mă că eu am fost cauza incendiului, iertare că i-am… ucis.

Elin tremură și tot corpul începe să-i dârdâie nestăpânit. Ridică ochii spre Fredrik, care o privește cu un aer uluit.

— Ce? Tu ai dat foc casei Ainei? Dar de ce ai făcut asta?

Ea scutură puternic din cap. Alice apare în ușa camerei. Elin se dezmeticește și se uită pe rând la Alice și Fredrik, tulburată.

— Nu mă prezinți? spune acesta întinzând mâna.

— Da, scuză-mă. Alice, ți-l prezint pe Fredrik, prietenul meu din copilărie. Alice, fiica mea.

— Vreți să intrați să stați jos? Avem ciocolată. Îți ofer ceașca mea, Fredrik.

Elin ridică mâna și o întrerupe pe Alice.

— Nu eu am dat foc casei, de ce aș fi făcut un asemenea de lucru? Am aprins un foc mare pe plajă și s-a răspândit peste tot.

— Ce? Ai crezut că micul nostru foc de tabără a stat la originea incendiului? Absolut deloc, focul a plecat de la casa Ainei și s-a întins în pădure și la casa lui Ove și Gerd. Nu erau acasă și n-au putut da alarma. Așa că totul s-a transformat într-un torent de foc care a devorat totul în calea lui. Trebuie să fi văzut, pentru că erai acolo. Cele trei ferme erau aliniate în direcția vântului.

Elin se prăbușește, vederea i se tulbură, se sprijină de perete.

— Nu erau acasă? repetă ea în șoaptă.

— Nu, erau ieșiți să ia cina. Plecaseră mai devreme, seara. Când s-au întors, nu mai era nimic, motocicletele lui Ove erau distruse și casa nu mai era decât o ruină calcinată. A fost îngrozitor.

— Motocicletele… Dar nu pricep… Atunci trăiesc.

— Nu, acum nu mai trăiesc. Au murit de curând, mă rog, de câțiva ani. Ove de o criză de inimă, iar Gerd la puțin timp după el. Cred că nu și-a dorit să mai trăiască. Știi cum erau amândoi, de nedespărțit, pe viață.

Lui Elin îi este greu să respire, gâtul i se strânge, este incapabilă să rostească un cuvânt. Alice se apropie, o mângâie pe spate.

— Ce e cu tine, mamă? Ce ți-a spus? Bunica a murit? Ce se întâmplă?

Privirea lui Alice merge de la unul la altul, implorându-i să-i dea explicații. Fredrik o apucă pe Elin de braț ca s-o pună pe picioare.

— Vino, cred că e mai bine să mergem să ne așezăm, spune el într-o engleză stâlcită.

Se așază toți trei pe canapea, Alice ținându-i mâna lui Elin. Pe masă, ciocolata se răcește alături de farfuria cu fursecuri. Fredrik glumește:

— Voi n-aveți biscuiți în America?

Elin se uită în gol.

— Mulți dintre ceilalți au murit. Micke, Erik, Edvin, mormăie ea, ca și cum ar vorbi pentru sine.

— Nu, Edvin a supraviețuit. Numai Erik și Micke nu s-au salvat. Mă rog, n-ar fi trebuit să spun asta, iartă-mă.

— L-au găsit pe Edvin?

Elin aproape nu mai are voce, a pus întrebarea șoptind.

— Da.

— Trăiește. Edvin trăiește.

Lui Elin nu-i vine să creadă. Este în șoc. Un val de gânduri îi trec prin minte. Fratele ei mai mic. Toți acești ani. Lasse probabil era la curent, de ce nu i-a spus nimic? De ce a lăsat-o să creadă că erau cu toții morți?

— Este adult acum?

Fredrik glumește.

— Da, confirm, nu mai este puștiul răutăcios cu ochii mari de veveriță din amintirile tale.

Elin zâmbește. Se întoarce spre Alice.

— Am un frate, șoptește ea cu mândrie.

— Locuiesc tot acolo, la Heivide. În fosta voastră casă, o informează Fredrik.

— Ei?

— Marianne și Edvin.

— Dar Edvin este un bărbat… Nu locuiește în altă parte?

Fredrik bagă mâna în buzunarul hanoracului ca să-și ia telefonul.

Aprinde ecranul, face să defileze contactele.

— Nu, n-o suna, nu vreau să știe că sunt aici, nu încă. Vorbește-mi despre ei, am nevoie să știu mai multe.

Elin încearcă să-i ia telefonul din mâini, dar el o respinge.

— Acum, că ești aici, până la urmă trebuie să te duci să-i faci o vizită, Elin. N-a încetat să vorbească despre tine.

Elin își simte lacrimile urcându-i în ochi. Apoi se revarsă și-i inundă obrajii. Fredrik le șterge delicat. O mângâie pe față. Mâinile îi sunt uscate și aspre. Dar și calde. Miros a atelier, ca acelea ale lui Lasse, pe vremuri, a lemn și a ulei de mașină. Ea închide ochii.

— Nu te-ai schimbat. Pielea ta e la fel de moale, reia el.

— Cum de știi că focul a pornit de la casa Ainei? Nu era nimeni acolo!

Elin a deschis ochii. Vrea niște răspunsuri. Fredrik ridică din umeri, îi susține privirea, ca o îmbrățișare cu mintea.

— Pentru că am citit concluziile anchetei. Aparent, reușesc să stabilească astfel de lucruri. Scria în ziar. Copacii de pe coasta plajei nu au ars. Pot să-ți spun că n-ai avut nicio răspundere în acel incendiu.

— Întotdeauna am crezut…

— Ei bine, te-ai înșelat… O, Doamne, de asta ai plecat și nu te-ai mai întors niciodată? întreabă el cu o voce cam tăioasă.

— Am crezut că ți-am omorât tatăl și că nu vei vrea să mă mai vezi vreodată.

Fredrik scoate un oftat lung, mângâind barba deasă. Își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul, ca și cum canapeaua a devenit brusc inconfortabilă.

— Ca să fiu cinstit, tata nu mi-a lipsit niciodată prea mult. Ție ți-a lipsit? întreabă el cu o voce sumbră.

— Toate astea sunt departe. Nu am amintiri foarte plăcute despre el. Nu-mi amintesc decât furia.

— Asta e. Și eu la fel, îmi amintesc mai ales furia.

Fredrik o strânge pe Elin la piept.

— Tu mi-ai lipsit cel mai mult. Prietenia noastră a avut întotdeauna mai multă importanță pentru noi decât aveau părinții. Nu crezi?

Ea își pune capul pe umărul lui. Alice se duce să se așeze pe fotoliu. Se concentrează asupra mobilului. A renunțat să înțeleagă ce-și spun. Tăcerea se lasă în încăpere. Fredrik o sărută pe Elin pe păr.

— Mi-a fost teamă că n-o să te mai revăd niciodată, șoptește el, mângâind-o pe cap.

Alice lasă telefonul când aude închizându-se ușa camerei de hotel după Fredrik.

— Acum ai de gând să fii cu el? spune ea cu un aer disprețuitor.

Elin tresare și se îndreaptă pe canapea. Își privește fiica fără să clipească. Își netezește cu grijă pliurile rochiei.

— Fredrik a fost cel mai bun prieten al meu când eram mică, era ca un frate. Ca să spun drept, într-un anume fel, era fratele meu… E complicat de explicat.

Alice dă din cap, are în continuare un aer nedumerit.

— Așa e, trebuie să spun că păreți a fi cei mai buni prieteni din lume, replică ea pe un ton arogant.

Elin se ridică și se îndreaptă spre baie.

— Cred că încă am nevoie să iau aer, spune ea, încetișor.

— Nu te-am văzut niciodată așa de intimă cu cineva, nici măcar cu tata.

Elin înțepenește auzind acuzația lui Alice. Se întoarce și ripostează:

— Așteaptă o clipă! Îți atrag atenția că, dacă nu ținea decât de mine, aș fi fost cu tatăl tău în acest moment, și nu aici. Tu ai vrut să mă aduci în Gotland.

Izbucnirea de furie a lui Elin o surprinde pe Alice, care o privește cu ochii mari.

— Mă rog, mamă…

Elin tace. Alice se ridică și vine să-i pună mâna pe umăr, încearcă s-o îmbrățișeze, dar brațele lui Elin atârnă inerte, de-a lungul corpului. Respiră repede, sacadat, tremură.

— Iartă-mă, mamă, doar că voi…

— Fredrik este cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, spune Elin. O respinge pe Alice și pornește din nou spre baie. Avem timp să ne plimbăm puțin înainte de a ne întâlni din nou cu Fredrik la Heivide, mă însoțești? Trebuie să ies. Nu reușesc să respir aici, zice ea, întorcându-se.

Alice aprobă, Elin îi vede imaginea apărând în spatele ei în oglindă. Peria de păr rămâne nemișcată.

— Atunci, du-te în camera ta și pregătește-te, strigă ea, scurt.

Alice ridică din sprâncene, uluită.

— Sunt gata, sunt îmbrăcată, nu vezi?

Elin se întoarce spre fiica ei, îi mângâie părul, îi dă șuvițele rebele după urechi. Alice scutură din cap și le lasă libere din nou.

— Îmi place grozav să am părul ciufulit. Așa sunt eu și nu am chef să devin altcineva.

— N-ai putea niciodată să devii altcineva.

Elin spune fraza pe un ton gânditor, netezindu-și părul. Îl avea dat spre spate, dar scoate elasticul și îl lasă să cadă liber. Scutură din cap.

— Vorbește-mi despre tatăl tău, mamă. De ce nu locuia aici, cu voi?

— Tata?

— Da, cel la care ai stat la Stockholm înainte de a pleca la Paris.

— N-aș ști de unde să încep.

Elin o lasă acolo și își îmbracă paltonul fără să-i satisfacă lui Alice curiozitatea.

Ies din hotel tăcute. Alice merge cu câțiva pași în urma mamei. Elin este sâcâită, are pasul iute, de parcă ar fugi. Razele soarelui străpung norii și ea încrețește ochii în lumina dintr-odată prea vie. Doi bărbați sunt prăbușiți pe o bancă în piața Donners. Poartă jachete groase și pantofi zdrențuiți. Niște căciuli adânc înfundate pe fețele acoperite de bărbi mari. Între ei, pe bancă, un sac din plastic mov. Elin se oprește și îi privește. Alice îi pune mâna pe umăr.

— Ce faci? De ce te oprești? o întreabă.

— Tata era ceea ce vezi aici, răspunde Elin cu un ușor semn din cap spre bancă.

Pornește din nou la drum, și mai repede ca adineauri. Alice aleargă după ea.

— Ce vrei să spui, era un boschetar?

— Nu, dar așa cum ți-am spus, era alcoolic. La început locuia cu noi, pe insulă. Era tâmplar. Venea regulat să se așeze pe o bancă la Visby, ca să bea toți banii pe care îi câștiga. Într-o zi, a luat o pușcă cu alice și s-a dus să tragă într-o casierită. La supermarket. Beat ca un porc. Era s-o omoare. În felul acesta a părăsit insula și ne-a abandonat. În furgonul poliției. Și-a ispășit pedeapsa într-o închisoare la Stockholm și la ieșire a rămas acolo.

Elin se oprește din nou și se întoarce spre Alice.

— Mai e și altceva ce vrei să știi?

— Da. Era drăguț?

Elin încearcă să evite.

— Nu înțeleg întrebarea.

— E simplă, totuși. Tatăl tău era un om cumsecade?

Elin tace, gândind o clipă.

— Avea mâini calde și mă îmbrățișa tare. Îmi zicea „bătrânica mea”. Asta îmi dădea impresia că sunt persoana cea mai importantă din lume.

— Ceea ce probabil că erai pentru el.

— Nu, cel mai important pentru el era alcoolul. În ciuda tuturor eforturilor, întotdeauna a fost alcoolul. Și când bea nu era drăguț deloc.

— Dar nu reușesc să înțeleg. Nu comunicați între voi? Nu vorbea cu mama ta din când în când? Trebuie să fi fost la curent cu ce se întâmpla cu copiii lui, cu frații tăi, vreau să spun.

Elin oftează. O trage pe Alice spre ea și o sărută pe obraz.

— Nu știu, Alice. Nu-mi amintesc. Știa cu siguranță, dar era un tip tăcut. Nu vorbeam niciodată despre nimic. Sunt atâtea lucruri din istoria familiei noastre care îmi scapă.

— N-avem decât s-o întrebăm pe bunica atunci când o s-o vedem.

— Nu știu dacă am chef, ca să spun drept, mi-e destul că sunt aici. Vreau doar să mă întorc, totul să fie ca înainte, să fac fotografii, să muncesc.

Alice face un pas înapoi și răspunde aspru:

— Ca înainte! Vrei să spui că te întorci la minciunile pe care le spuneai?

Trecut
PARIS, 1986

Elin alerga pe stradă cu un plic într-o mână și geanta în alta. Era sufocată și sudoarea începea să-i umple fruntea de broboane. Nu se putea împiedica să nu râdă de una singură și, ajungând la librărie, se aruncă în brațele lui Anne care, izbucnind în râs, făcu mai mulți pași înapoi din cauza ciocnirii. Elin scoase o foaie din plic și i-o flutură pe sub nas.

— Am găsit de lucru! anunță ea sufocată, sprijinindu-se cu o mână de tejghea.

Anne nu pricepea ce o aduce într-o asemenea stare de bucurie.

— Și ce este așa de nemaipomenit în asta, ai lucrat tot timpul!

— Asta e altceva, o să fiu asistentă! trâmbiță ea cu un zâmbet larg.

— Asistentă!

— Vreau să mă fac fotograf. Nu mai vreau să fiu niciodată în fața unui aparat de fotografiat. Începând de acum, vreau să fiu doar în spatele lui! îi explică ea, încântată.

Anne luă mâinile lui Elin într-ale ei.

— Credeam că o să te conving să faci studii.

— Îmi plac cărțile, dar îmi place și mai mult lumina, lumina magică. Știi că lumina este pentru un fotograf ceea ce cuvintele sunt pentru un scriitor? Am intenția să-mi consacru restul vieții pândind lumina, lumina perfectă.

Elin se exprima cu atâta înflăcărare, că ar fi putut foarte bine să cânte. Vorbea franceza aproape fluent. Anne replică vesel:

— Ești pasionată, asta e bine. Pasiunea este tot ce contează. Cred în tine și în ce faci, am crezut mereu în tine. Îți cer doar să-mi promiți că vii mereu să mă vizitezi. Ca să pot continua să am grijă de tine. Ai devenit pentru mine fiica pe care n-am avut-o niciodată.

Elin încremeni, zâmbetul i se risipi. Anne se întoarse ca să-și ascundă emoția și începu să adune cărțile pe o masă și să le aranjeze în teancuri perfecte.

— Și tu, tu ești ca o mamă pentru mine, șopti Elin, cu glas șoptit.

Anne nu păru s-o fi auzit. Vorbea singură din nou, cum făcea adesea când lucra. Părul roșu începuse să-i încărunțească și îl purta în coc pe ceafă. Începu să umble printre rânduri, luând o carte, punând-o la loc, luând alta.

Elin se așeză confortabil într-un fotoliu având pe genunchi romanul gros din care citise aproape jumătate. Celelalte fotolii erau ocupate. Librăria lui Anne avea particularitatea de a fi și bibliotecă. Proprietăreasa nu lăsa impresia că se străduiește foarte tare să vândă și părea să nu aibă probleme cu banii. Lipea bilețele pe cărțile pe care le prefera, ajuta studenții să-și facă temele. Organiza serate literare în prezența autorilor. Și stăpânea arta de a servi protejaților ciocolată caldă cu o picătură de lichior de mentă și bezele moi când aveau cea mai mare nevoie. Dar în după-amiaza aceea nu-i aduse nimic de băut lui Elin. În schimb, se întoarse cu un braț de cărți care lăsau impresia că o copleșesc cu greutatea lor.

— Dacă trebuie să fii fotograf, e nevoie s-o faci serios, declară ea, punând teancul de volume grele pe masă, alături de tânără. Uite câteva lucrări despre istoria fotografiei. Citește-le pe toate. Și uite o listă cu fotografiile pe care este obligatoriu să le cunoști înainte de a începe să studiezi lumina… Sau orice alte lucruri pe care ar trebui să le știi pentru a face această meserie.

Îi întinse o listă scrisă de mână. Elin citi numele și zâmbi în fața entuziasmului lui Anne.

— Putem învăța aproape totul din cărțile astea, Anne, dar doar aproape, o necăji ea.

Anne o privi ridicând din sprâncene.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că am intenția să-mi găsesc stilul personal, să fiu unică.

Anne dădu din cap, încântată.

— Bine, asta îmi place să aud.

În fiecare duminică îl suna pe Lasse, închizând când îi auzea vocea cleioasă după ce băuse. De data asta avea să-i dea o veste adevărată. Cabina telefonică mirosea a urină, și mirosul acru o făcu să se întoarcă și să plece în căutarea următoarei, ceva mai departe pe stradă. Suna mereu dintr-o cabină. Devenise un fel de ritual.

Soneriile se succedau una după alta, dar nu răspundea. Închise, fără să miște. Un alt număr i se plimba prin cap. Cel de la fermă. Începu să-l formeze, dar se opri la jumătate și îl formă din nou pe cel al lui Lasse.

— Alo?

Nu recunoscu vocea de la capătul firului.

— Cine e la telefon?

— Eu sunt Janne, tu cine ești?

— Mă numesc Elin, sunt fiica lui Lasse. Nu e acolo?

Bărbatul de la telefon nu răspunse imediat.

— Alo, mai sunteți acolo? strigă Elin în aparat.

Numitul Janne își drese vocea.

— Unde este tata? se îngrijoră Elin.

— Nu știți?

Ea tăcu. Ce ar fi trebuit să știe?

— S-a mutat? întrebă ea.

Interlocutorul își drese din nou vocea. Nu avea cum să-și dea seama dacă era beat sau nu. Dacă era un amic al tatălui ei sau un intrus care ajunsese la el în absența ei.

— A dat ortu' popii, încheie el mormăind.

— Poftim?

— Păi, a murit, ce mai!

Elin nu spuse nimic. Mort. Dus. Gata cu apelurile, gata cu noutățile de anunțat. Nu avea să-i mai vorbească niciodată, nici să-l revadă. Înghiți nodul care îi creștea în gât și închise încet aparatul, fără să

spună nimic. Soarele se arătă de după un nor. Ridică fruntea și dădu din mână. Lumina lui Dumnezeu. Asta spunea mereu tatăl ei când erau împreună și când soarele se arăta dintr-odată.

— La revedere, tată, spuse ea încetișor.

Prezent
VISBY, 2017

Elin se învârtește, se învârtește, se învârtește, vede marea și fortificația dispare și apare din nou, simte vântul pe obraji. Alice se joacă pe plajă cu pietre. În cele din urmă Elin se duce să se așeze alături de ea. Are obrajii roșii și capul i se învârtește. Alice îi întinde un galet. E alb și perfect neted.

— Uite, are exact forma unei inimi, spuse ea, zâmbind.

Elin ia pietricica și o pune în palmă. Dă din cap și strânge degetele.

— Știi că din cauza unei pietre ca asta m-am îndrăgostit de tatăl tău?

Alice ridică din sprâncene, mirată.

— Ce tot spui? Tata n-a venit niciodată aici, nu?

— Nu, nu aici. Dar în timpul primei noastre plimbări, s-a aplecat și a luat o piatră ca asta. Când mi-a dat-o, am știut că el era alesul.

— Cum așa?

— Las-o baltă.

Alice ia din nou piatra și o strecoară în buzunar.

— De ce ai mințit?

— E mai complicat decât atât, nu am mințit. La început i-a fost greu să înțeleagă și apoi n-am mai găsit momentul potrivit să-i spun cum a fost cu adevărat. Mi-era atât de teamă să nu-l pierd, atât de teamă că mă învinovățește. Lunile au trecut, anii. Și apoi ai venit tu, și tot restul n-a mai avut importanță.

Se ridică, Elin își trece brațul pe după umerii lui Alice și își reiau agale plimbarea.

— Iartă-mă, mamă, spune Alice, punând capul pe umărul ei. Toate astea sunt dureroase pentru tine și eu în loc să te susțin îți pun întrebări care te pun într-o situație proastă.

Elin are un aer trist.

— Trebuie să înțelegi ce era viața mea înainte să-l cunosc pe tatăl tău. O aveam pe Anne, aveam cariera, viața mea la Paris. Toate astea sunt atât de

departe. Dar se spune că adevărul iese mereu la suprafață. Probabil așa și este.

Elin caută să se sprijine de prima bancă ieșită în cale. Se așază, își bagă capul între umeri și își strânge brațele în jurul corpului.

Alice se așază alături de ea. În tăcere, privesc rațele plimbându-se pe malul lacului din mijlocul parcului. În depărtare, valurile se prăbușesc pe plajă, liniștitoare. Fără mașini, fără zgomot.

— Nu știu de ce, dar Sam îmi amintea de viața de aici, spune Elin după o tăcere lungă.

— Cum? Te făcea să te gândești la Gotland? N-a fost întotdeauna un om de la oraș?

— Ba da, dar în același timp era apropiat de pământ. Ancorat. Atent la detaliile din natură.

Își întinde palma deschisă spre Alice.

— Dă-mi înapoi piatra, spune ea.

Alice scotocește în buzunar și îi întinde mamei piatra în formă de inimă. În realitate, seamănă mai mult cu un triunghi decât cu o inimă, dar crestătura este acolo, cu colțurile bine rotunjite de-o parte și de alta. Elin o pune în căușul palmei și deschide aparatul foto al telefonului. Fotografiază piatra în prim-plan și i-o trimite lui Sam.

— Mă întreb dacă își amintește, spune ea, ca pentru sine.

Mașina merge cu viteza melcului pe serpentinele înguste ale drumului de țară. Trei șoferi se agită deja în urma ei. Jos, la orizont, soarele de noiembrie lucește cu o lumină aurie. În pofida sezonului, culoarea dominantă a peisajului este verdele. Coniferele se înșiră de fiecare parte a drumului. Dintr-odată, Elin își amintește alte drumuri făcute între sat și oraș când se prefăcea că are un cuțit în mână și taie trunchiurile de copaci în trecere. Copacii cădeau ca popicele și nu îndrăznea să se întoarcă de teamă să nu vadă că nu se întâmpla decât în imaginația ei.

Drumul devine din nou drept, și mașinile care rulau în spatele ei se grăbesc s-o depășească, una

după alta. Elin pune piciorul pe frână și continuă să încetinească. Strânge atât de tare mâinile pe volan, că i se albesc degetele. Apoi frânează și parchează pe refugiu. Când oprește motorul, o liniște adâncă le învăluie. În interiorul mașinii nu se aude decât clinchetul pieselor metalice care se răcesc. Brusc, Elin răsucește din nou cheia în contact, dă cu spatele pe un drum și pornește în sens invers.

— Mamă! Ce pui la cale? Fredrik ne așteaptă, mormăie Alice trezită de manevra făcută.

Elin accelerează în direcția greșită. Alice îi cere imperativ să oprească. Ea frânează brusc, în mijlocul șoselei. După câteva clipe, o mașină care venea în spatele lor le depășește, claxonând furios.

— N-o să mă duc acolo. Nu astăzi.

— Trebuie s-o faci.

— Sigur, dar în ritmul meu, răspunde Elin, întorcându-se spre fiica ei, cu ochelarii de soare din nou pe nas.

Alice i-i scoate. Maică-sa varsă o lacrimă, pe care fata o ia de pe obraz cu vârful degetului.

— Nu va fi mai ușor mâine. Nu folosește la nimic să amânăm întâlnirea. Îți jur că nu va fi supărată, dimpotrivă, va fi mulțumită. Putem rămâne aici puțin dacă vrei, dar apoi va trebui să întoarcem. E foarte important.

Elin pune capul pe tetieră și închide ochii. Respirația devine treptat profundă și mai calmă. După un moment, se îndreaptă și pune amândouă mâinile pe volan.

— O să ajungi, mamă, șoptește Alice.

Mașina pornește din nou la drum, în direcția bună. Cu cât se apropie de destinație, cu atât Elin recunoaște casele. Își amintește numele oamenilor care locuiau acolo. Thomas, din clasa ei, Anna, Kerstin, învățătoarea. Curând vor vedea apărând clădirile fermei Grinde în capătul câmpului. Sau, mai degrabă, cele care au fost reconstruite după ce a ars totul.

— Și dacă încă crede că a fost din vina mea? murmură ea, micșorând viteza.

— N-a fost vina ta. Nimeni n-a crezut asta în afară de tine. Încă n-ai înțeles?

— Știu că asta pretinde Fredrik. Dar o scânteie ajunge departe. Și am făcut un foc foarte mare.

— Eu cred că are dreptate. Probabil că nu-ți amintești bine, erai foarte tânără.

— Era îndrăgostită de el.

— Cine de cine era îndrăgostit?

— Mama de Micke, tatăl lui Fredrik. Îl venera, deși viața cu el era grea.

— Și tu, tu ce credeai despre el?

— Era dur. Mă bătea. Simt și astăzi violența palmelor lui. Mi-am dat seama foarte de curând că mulți oameni nu știu ce înseamnă să fii lovit.

— Ce vrei să spui?

— Multă lume nu știe că pielea reacționează, că lovitura arde, că doare. Că senzația îți rămâne mai multe minute. Multă lume nu știe că loviturile se transmit prin măduva osoasă și că durerea se propagă în tot corpul, nu numai în locul unde a fost dată.

— E îngrozitor, mamă.

— Noi, cei care știm, noi care cunoaștem această senzație, noi suntem ca un fel de confrerie sumbră și atât de secretă încât nu-i cunoaștem pe ceilalți membri.

— Fredrik știe asta?

Elin dă din cap.

— Bineînțeles, și-a luat mai multe lovituri decât mine. El mi-a spus că tatăl lui nu i-a lipsit atât de mult după ce a murit, și, într-un fel, îl înțeleg. Micke era mult mai violent decât adevăratul meu tată. El ne lovea puțin, din când în când, dar ne îmbrățișa mai mult decât ne bătea.

— Bărbații violenți ar trebui să fie trimiși pe planeta Marte, toți câți există.

— Și femeile la fel, murmură Elin.

Câmpurile de-a lungul cărora merg sunt pustii și acoperite de gheață. Sunt aceleași pe care Elin le traversa odinioară. În depărtare, zărește aleea mărginită de copaci despuiați care duce la fermă. Dar teii de care își amintește erau mai înalți și mai mari. Vede o casă în capătul aleii. Este albă și foarte diferită de cea veche. Când trece prin fața intrării, inima îi bate nebunește.

— Dacă ai vedea cât de frumos e aici vara, cu florile sălbatice care cresc peste tot în șanțuri, spune ea, privind gropile pline de noroi de la marginea drumului.

— Florile pe care le desenezi tu sunt cele ale copilăriei tale, nu? Întotdeauna m-am întrebat. Îmi erau atât de puțin cunoscute, încât credeam că sunt născute din imaginația ta.

— Cam așa și este, răspunde Elin, cu un zâmbet.

Ceva mai departe apare băcănia. Casa din piatră, cu două etaje, este foarte asemănătoare celei pe care o știa, cu zugrăveala de culoarea nisipului pe pereți și ramele ferestrelor vopsite în roșu. Vitrinele sunt tot acoperite de afișe care anunță promoții la diverse produse alimentare. Camioneta lui Fredrik, cu sigla *Grinde Constructions,* scrisă cu litere mari, negre, este parcată în spic în fața casei. Văzându-le venind, el coboară din mașină și le iese înainte. Elin coboară geamul.

— V-a luat ceva timp! exclamă el. Am crezut că ai uitat drumul și că v-ați rătăcit.

— Nu-mi vine să cred că magazinul este încă acolo! strigă Elin.

— Totul este încă la locul lui, nimic nu s-a schimbat.

— Totul s-a schimbat, mormăie Elin, ieșind din mașină.

Poartă tocuri înalte și subțiri care se afundă în pământul moale. Pielea neagră a pantofilor este deja plină de praf. Își fixează ochelarii de soare care alunecă pe nas și scoate nervoasă din geantă un ruj

de buze ca să se machieze. Din larg suflă un vânt înghețat, Alice se chircește și tremură.

— Intrăm să-i luăm ceva? Puțină ciocolată, poate? propune ea.

— Lui Edvin îi plac bomboanele sărate cu lemn dulce, o informează Fredrik.

A început fraza în engleză, dar o trece repede pe suedeză, insistând pe cuvântul lemn dulce.

— Asta ce mai este?

— Pot să-ți arăt, dacă vrei, îi propune Fredrik lui Alice, făcând un semn din cap spre magazin.

După o ușoară ezitare, Alice îl urmează. Elin rămâne o clipă afară, ca să ia aer. Ascultă șuierul vântului printre ramuri. Foșnetul valurilor care se sparg la mal. Respiră mirosul care urcă din pământ. Își amintește.

Este aceeași ușă de sticlă de pe vremuri. Și arcul opune o ușoară rezistență, ca odinioară. Trage puțin mai tare de mâner și intră. Dușumeaua este altfel, rafturile și ele, pereții sunt vopsiți cu o altă culoare. Dar mirosul este același. Miroase a pâine și a cafea proaspăt râșnită. Fredrik se pregătește să stea de vorbă cu casierița. Pare că o cunoaște bine, râd amândoi. Alice ține în mână o cutie roșie de ciocolată. Elin i-o ia din mână. O sucește și o răsucește, o cercetează pe toate părțile.

— Cumpăram una ca asta în fiecare an, de Crăciun, își amintește ea. Mamei îi plăceau.

Face turul magazinului, atinge pachetele de pe etajere. Praf pentru piure de cartofi, sos bearnez, supă cremă de mazăre, muștar, macaroane instant. Produse pe care le cunoaște bine, dar care i se par diferite astăzi. Se oprește în fața bomboanelor. Scotocește pe raft după toate gusturile copilăriei, pungă după pungă.

— De când mănânci tu dulce? o ironizează Alice.

— În mod excepțional, am decis să mănânc de toate, replică Elin cu brațele încărcate de dulciuri, zâmbind atât de larg încât mișcarea obrajilor îi ridică ochelarii de soare spre frunte.

— E chiar frumos astăzi! exclamă Fredrik, făcând cu ochiul plin de subînțeles și văzând-o apropiindu-se de casă.

Își scoate ochelarii.

— Voi nu purtați niciodată ochelari de soare în țara asta?

— Nu în noiembrie. În sezonul ăsta suntem mai degrabă fericiți să vedem soarele timp de un minut sau două, din când în când.

O ia de mână și o trage spre fundul magazinului. Ușa depozitului și cea a biroului sunt întredeschise.

— Vino, vreau să-ți arăt ceva, îi spune el.

Ea îl urmează. Un miros de praf și umezeală îi gâdilă nările. Cartoane și cutii sunt îngrămădite pe parchet, pereții sunt acoperiți de afișe vechi, fixate cu piuneze de toate culorile. Biroul greu din stejar la care Gerd făcea socotelile nu mai este acolo. Fredrik deschide un dulap în interiorul căruia sunt lipite fotografii și tăieturi din ziare.

— Vezi, nu te-am uitat.

Ea se apropie, descoperă pagini din reviste franțuzești în care recunoaște o Elin tânără, zâmbind nevinovat cititoarelor.

— Dar cum…

— Știi foarte bine că Gerd avea ochi pentru tot. Când a aflat că ești fotomodel la Paris, a început să cumpere reviste de modă franțuzești. Cel mai adesea nu erai în ele, a cheltuit averi pe ziarele pe care i le trimiteau direct din Franța. Dar din când în când apăreai la întâmplare pe o pagină. Erai de o frumusețe ireală, puteam rămâne ore întregi admirându-te. Îmi lipseai foarte tare.

— Mama le-a văzut și ea?

Fredrik închide cu grijă dulapul cu cheia și se întoarce spre ea.

— Nu știu. Probabil. În orice caz, de fiecare dată când Gerd găsea o fotografie nouă, mi-o arăta imediat. Era atât de mândră de tine! Deveniseși celebritatea noastră locală.

— Toate astea sunt foarte de demult. Și sunt mult mai fericită în spatele aparatului decât în fața lui.

Fredrik respiră adânc, ia o mână a lui Elin într-ale lui, schimbă tonul și îi spune cu seriozitate:

— Înainte de a merge la mama ta e un lucru despre care trebuie să-ți vorbesc.

Contactul mâinilor face să-i bată inima mai tare. Se apropie cu un pas, fețele lor sunt la câțiva centimetri una de alta, respirația călduță a lui Fredrik îi mângâie obrazul.

— Despre ce este vorba?

Se depărtează de ea și întoarce ochii.

— L-au găsit pe Edvin pe câmp, în aceeași zi, și asta datorită ție. Tu ești cea care i-ai salvat viața. Dar trebuie să știi că n-a mai fost niciodată ca înainte. S-a intoxicat cu monoxid de carbon.

— Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că creierul lui a fost afectat din cauza fumului. Îi este greu să vorbească și să meargă. E un pic… cum să zic… înapoiat.

Elin caută să se sprijine de birou, Fredrik îi lasă mâna.

— Cum adică înapoiat?

— Suferă de un retard de dezvoltare. O să constați singură, dar voiam să te previn înainte să-l vezi.

Elin tace, tulburată, pipăind automat câteva prospecte de pe masă. Fredrik o mângâie pe spate. Ea ridică ochii spre el.

— Atunci și el este terminat? Cel puțin își amintește de mine?

— Cred sincer că da. Este inteligent. Este mereu prezent, undeva în mintea lui. Pur și simplu vocea și mobilitatea au avut de suferit. Cred că gândește mult.

— Mi-am imaginat atât de multe lucruri neadevărate în toți anii ăștia.

— Așa este.

El îi ia mâna și o duce la obraz, barba lui îi gâdilă palma.

— Mica mea prietenă, spune el privind-o în adâncul ochilor.

— Nu mi-am dat seama cât de mult mi-ai lipsit înainte de a te revedea, murmură Elin.

— Uităm ușor.

— Nu, n-a fost ușor deloc. Am fost obligată să ascund totul. Ca să supraviețuiesc. Cu timpul, n-a mai rămas în sinea mea decât o amintire tulbure despre tot ce s-a petrecut aici.

Elin vine să vadă un lung necrolog prins în piuneze pe peretele din spatele lui Fredrik. Hârtia de ziar s-a îngălbenit. Se apropie ca să citească.

GERD ALICE ANNA ANDERSSON
26 martie 1929

adormită
pentru totdeauna

Iubită
Regretată
În 2 aprilie 2015
Așa discret cum ai trăit, așa te-ai stins.
Marianne
Prietenii tăi

Atinge textul cu vârful degetelor. Gerd a plecat, e moartă și îngropată. Supărarea o copleșește pe Elin din nou. A petrecut atâtea zile, atâția ani, plângând pentru nimic. Câtă vreme ea era încă pe lumea asta. Brusc, are impresia să vede fața lui Gerd. Buclele ei cărunte, râsul, burta mare. Alice intră în birou, o smulge din gânduri.

— Cine era?

Elin nu-i răspunde, i se adresează lui Fredrik:

— N-a trecut mult timp de când a murit. Oare de ce nu mai este aici? De ce nu m-am întors la timp ca s-o revăd?

Alice și Fredrik o susțin, fiecare de o parte.

— O chema tot Alice, spune Elin încet. Era cel mai frumos prenume pe care îl știam când eram mică. De asta ți l-am dat.

Alice încremenește.

— Cum ai putut să-mi dai numele cuiva pe care îl iubeai și să nu-mi vorbești niciodată despre ea?

— N-ai nicio idee cât de tare o iubeam, murmură Elin. Și n-ai nicio idee cât de mult te iubesc pe tine. N-aș fi putut să-ți dau un nume mai frumos. Nu-ți cer să înțelegi. Dar îți promit să-ți vorbesc despre ea acum. O să-ți spun tot ce vrei să știi, tot ce-mi amintesc.

— Scoate ochelarii de soare, îi poruncește Alice, autoritară, și luând-o de braț: Te rog, este seară, se întunecă, suntem la țară. Nu poți purta ochelari de soare când o să ne deschidă.

Alice încearcă să-i ia pe neașteptate, dar ratează.

Elin n-o ascultă, se ferește, păstrează ochelarii, îi pune la loc pentru că îi ascund bine ochii. Înaintează prudent prin noroi, nu pune decât vârful piciorului, evitând bălțile. Ține ochii fixați pe ușa albastră. Este o nuanță mai slabă decât în amintirea ei, poate a fost revopsită între timp. Varul de pe pereți este mai îmbătrânit decât înainte, se desprinde în plăci mari. Unul dintre cele două felinare din fața prispei este spart și în interiorul globului Elin are impresia că zărește un cuib de păsări. Crenguțe ies prin sticla crăpată. Cât despre cel care funcționează, abia dacă luminează.

Pune mâna pe ciocănelul de la ușă și o ține pe el. Fredrik și Alice o privesc în tăcere. După un timp, Fredrik vine să pună mâna peste mâna ei. Trag de ciocănel împreună, apoi îi dau drumul. În aceeași clipă, cineva apasă clanța din interior. Stă dincolo de ușă și îi așteaptă. Elin se dă doi pași înapoi. Când ușa se deschide, face o piruetă și se întoarce repede la mașină.

— Mamă! Vino înapoi! strigă Alice.

Privirea se mișcă de la spatele mamei sale care fuge la doamna cocârjată care stă în prag. Marianne face un pas înainte, ridică mâna și o flutură.

— Elin, tu ești?

Are gura uscată și ai zice că vorbele îi rămân lipite pe limbă. Elin se oprește brusc auzind vocea mamei. Își privește picioarele, pantofii plini de noroi. Totul este ud, rece, întunecat ca noaptea. Marianne o strigă, îi cere să se întoarcă. Elin se

întoarce brusc și aleargă spre ea. Apa îi stropește picioarele la fiecare pas, tocurile de afundă în noroi.

— Uite, aici sunt, spune ea, încremenind în fața mamei.

Se privesc. Lui Marianne îi este frig, tremură, și totuși rămâne în pragul ușii, legănând brațele. Nu se îmbrățișează. Nu-și spun bună ziua. Se privesc, asta e tot. Nimeni nu spune nimic, Alice atinge umărul lui Elin.

— Îmbrățișeaz-o, mamă. Vino, să intrăm în casă, șoptește ea.

Face încă un pas înainte. Nu-și scapă mama din ochi.

— Sunt aici. M-am întors. Ți-o prezint pe fiica mea, Alice, anunță ea, împingând-o pe Alice în fața ei.

Marianne dă din cap și mângâie scurt obrazul lui Alice. Apoi se dă la o parte și le lasă să intre în vestibul. Fredrik se apleacă s-o sărute pe Marianne, dar ea se ferește de sărutul lui.

— E frig la tine, spune el, ca să rupă tăcerea.

Se îndreaptă spre termostat. Marianne nu răspunde, o ia înaintea lor spre bucătărie. Elin și Alice rămân la intrare în timp ce Fredrik termină de reglat temperatura. În bucătărie se face mai cald. Un foc trosnește în soba cu lemne. Elin tremură zărind flăcările strălucitoare prin discurile de fontă și simțind mirosul de lemn ars. Marianne s-a pregătit să le primească. A pus masa cu cel mai frumos serviciu de cafea. Cești și farfurii pentru prăjituri din porțelan fin, împodobite cu trandafiri frumoși, albaștri. Sub fiecare farfurie a strecurat un șervet roz.

— Ai făcut o călătorie lungă, spune ea, luând în sfârșit mâna lui Elin.

Îi mângâie îndelung dosul palmei. A ei este uscată, și crăpăturile de la capătul degetelor sunt tot atât de adânci pe cât își amintește Elin.

— Da, mai lungă decât am prevăzut, murmură Elin.

Elin și Alice se așază pe două scaune alăturate, foarte aproape una de alta. Fredrik pe bancheta de la bucătărie. În încăpere nu se aude alt zgomot decât trosnetul butucilor din bucătărie. Elin ridică discret fața de masă ca să se asigure că este exact aceeași masă, cea pe care ea a mâncat de sute de ori în trecut. Atinge suprafața, simte cu vârful degetelor adânciturile din lemn pe care le-au făcut țigările lui Marianne.

— Ce faci, mamă? o întreabă Alice cu voce joasă.

Elin îi ia mâna și o pune să pipăie suprafața.

— Simți? Simți toate adânciturile alea mici?

Alice aprobă.

— Mama le făcea cu țigările. Când era furioasă zdrobea mucul de țigară direct pe masă.

Marianne se întoarce spre ele. Ține într-o mână o tavă pe care a pus un *sponge cake* cu vanilie acoperit cu o glazură care curgea de jur-împrejur, și în alta cafetiera. Ciocul cafetierei scoate aburi.

— Acum nu mai fac, chiar m-am lăsat de fumat, spune ea, jignită.

Elin roșește dându-și seama că Marianne vorbește destul de bine englezește ca să înțeleagă ce spune.

— Atunci poate ar fi timpul să-ți oferim o masă nouă, remarcă ea cu un zâmbet la care mama ei nu răspunde. Nu-mi vine să cred că mai ai serviciul de cafea pentru ocazii speciale, continuă ea, întinzându-i lui Marianne ceașca, pe care femeia i-o umple.

Porțelanul avea finețea unei frunze, Elin suflă ușor peste cafea înainte de a bea din ea o primă înghițitură.

— Sunt multe lucruri pe care nu le-am adus niciodată la ferma Grinde. Și bine am făcut, pentru că astăzi nu mai rămânea nimic.

— Totul a ars?

Marianne scutură din cap.

— Nu, nu totul, au avut timp să stingă focul înainte ca locuința să fie în totalitate distrusă. Dar aproape tot. Micke și Erik au ars. Știai?

Are fața inexpresivă și vorbește pe un ton rece. Nu exprimă supărare, doar un realism sceptic. E o

simplă constatare. Elin înghite cu greutate nodul care îi stă în gât.

— Da, i-am văzut cu ochii mei. Eram acolo, nu-ți amintești? Nu mi-aș putea șterge niciodată din minte imaginea corpului carbonizat al lui Micke.

Mama ei se trântește pe un scaun alături de ea. Scoate un lung suspin.

— S-a terminat atât de repede. Într-o clipă, toți s-au dus. Toți.

— Nu și Edvin.

— Ba da, și Edvin. O să-ți dai repede seama. Pentru moment se odihnește. O să-l vezi imediat. Am rămas amândoi la spital.

Elin încearcă să-i ia mâna, dar Marianne și-o retrage și își încrucișează degetele pe genunchi. Își frânge nervos mâinile.

— De ce locuiești aici și nu la Grinde? În trecere am văzut că ferma a fost reconstruită.

— Era ferma lui Micke, nu a mea. El a moștenit-o, spune ea cu un semn din cap spre Fredrik.

— Nu aveai jumătate din ea după ce ai investit banii Ainei?

Marianne scutură din cap,

— Nu, n-a fost nimic scris. Și cu ce m-ar fi ajutat asta? N-am moștenit decât datorii și o grămadă de clădiri în ruină. Nu-i așa, Fredrik?

Cel în cauză confirmă cu o mișcare din cap.

— Fredrik nu m-a lăsat niciodată baltă, reia Marianne.

— Nu ca mine, murmură Elin.

Maică-sa lasă impresia că n-a auzit nimic. Răsucește fața de masă între degete și privește în jos. Elin se joacă cu o lingură de argint. Nimeni n-a atins prăjitura. Până la urmă Fredrik își taie o felie și rupe tăcerea felicitând cofetăreasa, dar nimeni nu-l ascultă.

— Cum te-ai descurcat? Cu Edvin și cu toate celelalte. Ai cunoscut un alt bărbat?

Elin îi caută privirea lui Marianne, dar aceasta ține ochii fixați pe masă.

— Fredrik m-a ajutat în toți anii ăștia, răspunde ea.

Elin lasă să-i cadă lingura pe farfurie. Clinchetul metalului pe porțelan răsună în liniște. Se ridică, lovește masa cu coapsa, ceștile și farfurioarele se ciocnesc.

— Trebuie să plecăm. Mai rămânem câteva zile la Visby Hotel. Dacă vrei, putem să ne întâlnim acolo.

Marianne întinde mâinile ca s-o rețină.

— Nu, nu pleca. Te rog, Elin, iartă-mă.

— Să te iert?

— Că n-am venit să te caut la Lasse. N-am avut curaj. Zilele au trecut, lunile au trecut. Nu voiam să vorbesc cu Lasse, nu voiam să-l văd. Și când în sfârșit m-am decis să sun, tu plecaseși deja să descoperi lumea. Singură la Paris. Mi s-a făcut rău de la stomac când am aflat, dar Lasse m-a asigurat că sunt acolo oameni care au grijă de tine.

Elin își reia locul la masă, ține ochii plecați, privirea goală, nu știe ce să răspundă. Nu știa că părinții ei vorbiseră, că Marianne își făcuse griji.

— Este adevărat, am dus o viață bună la Paris. Mai bună decât cu tata, în orice caz. Știi cum era. Drăguț, dar incapabil să se oprească din băut. Totuși, a fost bine, n-ai de ce să te simți vinovată.

— Ai un aer ciudat. Pari un personaj de film.

Elin se ridică, trage nervoasă de mâneca puloverului. Respiră adânc.

— Eu trebuie să-ți cer iertare, mamă. Toate astea poate s-au întâmplat din cauza mea, eu am aprins focul pe plajă în seara aceea. Probabil că scânteile focului meu de tabără au declanșat incendiul. Eu i-am ucis. Eu sunt răspunzătoare de moartea lui Micke și a lui Erik.

Se privesc, o tăcea apăsătoare se așterne în încăpere. Apoi Fredrik se ridică de pe scaun.

— Tăceți amândouă. Nu folosește la nimic să căutați vinovatul. Lucrurile sunt așa cum sunt. Acum vă aflați aici. Trebuie s-o luați de la zero.

Aplecându-se spre Elin, Marianne strigă dintr-odată:

— De asta ai fugit?

Elin aprobă din cap. Marianne o ia de umeri și începe s-o zgâlțâie. Elin încearcă să scape de furia maică-sii. O apucă puternic de încheieturi și o respinge.

— Mamă, e destul!

Marianne se ridică. Gura nu-i mai este decât o linie subțire pe față, îi vine greu să respire. Se sprijină de chiuvetă și începe să plângă.

— Te-am căutat peste tot, zile întregi. Am crezut că ai murit, spune ea între două hohote.

— Iartă-mă, mamă, am crezut că era mai bine să dispar, credeam că erai supărată pe mine, că aveai să mă acuzi că am provocat incendiul, că am provocat moartea lui Micke și a lui Erik. Am crezut că erau morți cu toții, Edvin, Gerd, Ove. Am continuat să cred până astăzi.

Marianne întoarce din nou fața spre ea. Își șterge obrajii cu mâna.

— Ce? Dar cum ți-a trecut așa ceva prin cap? Și cum ai putut crede că te-aș acuza de indiferent ce ar fi fost? Ai venit să ne trezești! Tu mi-ai salvat viața!

— Atunci, n-ai fost niciodată supărată pe mine?

— Nu. De ce aș fi fost? Mi-a părut rău numai când am primit scrisoarea de la Lasse și când am aflat că ai plecat. Am fost tristă că m-ai abandonat într-un moment când aveam cea mai mare nevoie de tine. Când noi aveam nevoie de tine.

Elin încremenește, se uită la Marianne cu un aer acuzator.

— Dacă într-adevăr contam atât de mult pentru tine, de ce n-ai venit să mă cauți ca să mă aduci acasă?

— Termină. Nu folosește la nimic să ne întoarcem la povestea asta. Toate astea sunt în trecut, spune maică-sa cu voce joasă.

Elin îi întoarce brusc spatele.

— Bine, termin, zice ea cu lacrimi în glas. Vino, Alice, plecăm.

Fredrik se duce s-o susțină pe Marianne, care are o amețeală și pare gata să se prăbușească. O ajută să

se întoarcă să se așeze pe scaunul ei. Alice întârzie, nu se grăbește.

— O să ne întoarcem să-ți facem o vizită, bunico, în curând, zice ea foarte încet, înainte de a ieși.

Elin demarează înainte ca Alice să aibă timp să închidă portiera. Roțile patinează pe pământul ud, și noroiul țâșnește din toate părțile. Accelerează și intră pe șosea, e atât de întuneric că nici măcar cu farurile nu vede aproape nimic. Alice încearcă să-și calmeze mama, dar ea îi taie vorba:

— Nu m-a iubit niciodată. N-a fost nici măcar mulțumită să mă vadă. N-ar fi trebuit să venim, spune ea, categorică.

Apoi deschide aparatul de radio ca să lase muzica să înece orice încercare de conversație.

Mai mult de treizeci de ani. Atâția ani au trecut, care au lăsat riduri și cicatrice pe fețe. Elin privește tavanul, toate acele emoții au epuizat-o. Lumina e stinsă. Doar o sclipire slabă care vine de la un far de pe stradă intră în cameră și străpunge întunericul. Și-a aruncat hainele de-a valma pe pardoseala băii pentru că pantalonii erau plini de noroi, amintire a trecerii ei prin satul de unde plecase atât de grăbită. Își pipăie mobilul, citește vechile mesaje de la Sam. Nu i-a răspuns la SMS. Poate a uitat de piatra în formă de inimă. Poate n-a înțeles ce sugera fotografia. Își spune că ar trebui să insiste. Dar în ce scop?

Evident, nu mai au nimic să-și spună. În afară de discuțiile despre Alice. Caută un pretext ca să-i scrie, dar până la urmă își lasă telefonul pe stomac. Ecranul e gol. Ar trebui poate să-i povestească totul, dar n-ar ști de unde să înceapă.

Când sună telefonul brusc, își dă seama că a adormit. Soneria deșteptătorului, vibrațiile mobilului se răspândesc pe abdomen.

— Sam? murmură ea, plină de speranță.

— Nu, sunt eu, Fredrik. Cine este Sam?

— Soțul…

— Soțul tău? Ești măritată?

— Sam e tatăl lui Alice, răspunde ea, dintr-odată perfect trează. E cam complicat.

— Așa este întotdeauna.

Se așază pe pat și aprinde lumina.

— Și tu, tu ești căsătorit? întreabă la rândul ei, ținându-și răsuflarea.

El izbucnește într-un râs zgomotos care îi răsună în piept și se termină cu un acces de tuse care întârzie răspunsul.

— Evident. Cum vrei să trăiesc singur pe insula asta pustie?

— Cum o cheamă?

— Miriam.

— Aveți copii?

— Da, până la urmă asta a făcut ca pietricelele să fie de partea mea.

— Pietricelele? Ce vrei să spui?

— Nu-ți amintești de pietricelele pe care le aruncam?

— Nu ajungeam niciodată la același număr.

— A trebuit să le adun de partea mea. Am cinci… pentru moment, zice el, râzând din nou.

Ea depărtează puțin telefonul de ureche. Își ia timp să continue discuția.

— Alo, mai ești acolo?

— Credeam că o să ne căsătorim amândoi, spune ea, foarte încet.

— Adevărat?

Fredrik capătă un aer serios.

— Nu, poate nu. Mă rog… nu-mi amintesc.

— Sunt fericit să te-am regăsit. Întotdeauna mi-ai lipsit, nu am încetat să mă gândesc la tine.

— Și eu la fel. Nici eu n-am încetat.

Dintr-odată, Elin are lacrimi în ochi. Scoate un oftat lung.

— Totuși, nu ne-am sărutat niciodată, remarcă ea.

Fredrik pufnește în râs.

— Pentru că eram prea tineri.

— Dar eram foarte apropiați, nu-i așa?

— Da, foarte. Eram de nedespărțit.

— Eram tu și eu.

— Și stelele.

— Da, tu, eu și stelele. Îți amintești serile noastre pe plajă, cât era de bine?

Elin își șterge lacrimile. Schimbă subiectul ca să oprească șirul gândurilor.

— Aș putea s-o cunosc? Familia ta.

— Bineînțeles, de asta te-am sunat.

— N-a mers prea bine la mama.

— Știi cum este.

— Nu, de fapt nu știu nimic. N-am mai văzut-o de mai bine de treizeci de ani.

— Ar trebui să-i mai dat o șansă. O merită, știi. E drăguță sub carapacea ei. Când lucrurile se complică, are tendința să se închidă în ea. Știu că i-ai lipsit enorm în toți acești ani și că s-a gândit la tine în fiecare zi. Ar vrea să ne invite pe toți la cină. Mâine-seară. Eu și Miriam o să mergem, împreună cu copiii. Nici măcar nu l-ai revăzut pe Edvin, și lui i-ar plăcea să te vadă.

— Nu știe probabil nici cine sunt.

— O să vedem. E mai viclean decât credem.

Închid amândoi, și tăcerea pune din nou stăpânire pe cameră. Acum e noapte, dar prea multe gânduri și prea multe sentimente noi i se îngrămădesc în cap ca să poată adormi din nou. Se ridică și se duce la fereastră. Luna se oglindește în Baltica, a cărei suprafață argintie strălucește. Se îmbracă, trage pe ea straturi peste straturi de haine groase și iese pe străduțele pustii. Dă capul pe spate și privește stelele pe cerul negru ca jaspul. O infinitate de puncte mici scânteiază deasupra capului. Cu toată lumina cernută a felinarelor, este destul de întuneric ca să fie vizibile. Înșiră numele constelațiilor cu voce mică. Se răsucește ca să vadă întreg firmamentul, zărește neîncetat lucruri noi. E ca și cum și-ar regăsi prieteni uitați de multă vreme.

— Ce faci acolo singură, mamă? strigă Alice.

A ieșit și ea, cu toate că este deja târziu. Căciula tricotată îi e trasă bine pe cap. Are vârful nasului roșu și umed. S-a oprit puțin mai sus pe stradă. Elin i se alătură.

— De unde ai știut că sunt aici?

— N-am știut. Am ieșit să încerc să găsesc ceva de mâncare și să beau o ciocolată caldă. Până la urmă am plecat să mă plimb. E frumos aici. Am impresia că sunt într-un basm.

Elin își trece brațul pe sub cel al lui Alice.

— Da, e frumos. Într-un fel, parcă te-ai afla într-o altă dimensiune, o altă epocă. Vrei să mai mergem puțin? Cred că o să reușesc să mă orientez. Pot să-ți arăt biserica. Îmi amintesc că era mare și frumoasă.

Pleacă împreună. Braț la braț. E frig și aerul care le iese din gură se transformă imediat într-un nor de abur.

Trecut
PARIS, 1999

Cutiile pline erau pe trotuar. Sute de cutii pline cu cărți, îngrămădite unele peste altele. Un camion de la mutări urca strada. Se opri în fața lui Elin, motorul hurui când șoferul tăie contactul. Omul o salută cu o scurtă mișcare din cap și se duse în spate ca să coboare rampa de încărcare. Ea avea aparatul de fotografiat în jurul gâtului și nu scăpă niciun amănunt în timp ce cutiile dispăreau una după alta în pântecul vehiculului. Rafturile erau goale acum. Făcu încet turul magazinului care, în mod ciudat, i se părea foarte mic. Își amintea cum prima dată când intrase în el i se păruse imens, ca și cum ar fi conținut lumea întreagă și ceva pe deasupra.

Pe tejghea nu mai exista nici cel mai mic obiect de scris, nici măcar micul blocnotes. Desprinse din perete afișul cu citatul lui: *O casă fără cărți*... Într-o clipă locul va fi o librărie fără cărți. Curând sufletul ei își va lua zborul.

Revedea în minte imaginea lui Anne în ziua când o întâlnise. De pe vremea când avea părut roșu, pieptul bogat și pufos, rochiile largi și curgătoare. Spre sfârșit slăbise și părul încărunțise, dar ochii nu-și pierduseră niciodată vioiciunea. Își păstrase inima generoasă și mintea deschisă. Nu încetase niciodată să muncească, n-a ieșit la pensie. Într-o seară, adormise pur și simplu și nu se mai sculase niciodată.

Murise, și librăria trebuia golită și închisă. Veniseră mulți să dea o mână de ajutor. Pe testament erau trei nume. Niciunul nu avea legături de rudenie cu Anne, nu se cunoșteau unii cu alții, dar toți trei erau îngerii ei. Așa le spunea ea. Suflete pierdute care își făcuseră din librăria ei un cămin.

Raionul cu cărți de artă și fotografie a fost ultimul golit. Elin păstră un exemplar din fiecare carte și le aranjă cu grijă în cutie, alături de alte câteva

amintiri. Cartea ei se afla și ea acolo. Elin își aminti mândria care strălucise în ochii lui Anne când văzuse lucrarea, la apariție. Îi ceruse lui Elin să-i facă o dedicație specială și bine gândită, nu câteva cuvinte mâzgălite în grabă.

Trotuarul se goli din nou, rapid. Camionul plecă. Cutia lui Elin, plină de amintiri, rămânea câteva zile încă în magazin. Atârnă afișul care anunța că librăria își încetase activitatea și încuie conștiincios ușa. Dar nu se putu decide să plece și se duse să se așeze pe banca din față, cu ochii întorși spre fluviu și barjele care treceau. Pe banca aceea stătea la prima lor întâlnire, în ziua când Anne venise s-o caute. Și acum ea era din nou acolo, singură și nefericită.

De-a lungul cheiului, buchiniștii vindeau gravuri și cărți poștale. Trecătorii se plimbau. Îndrăgostiții mergeau mână în mână. Părinții alergau după copii. Ea îi urmărea din priviri.

Gândurile i se îmbulzeau. Dorul. Amintirile. Se agăța cu încrâncenare de aparatul pus pe genunchi. Îl ridică și se apucă să capteze lumina și cele mai frumoase lucruri care o înconjurau. Ca să nu se mai gândească.

El stătea sprijinit de parapet, puțin mai jos. Cu bărbia în palmă, privea Sena curgând. Elin se apropie de el discret, la adăpostul aparatului foto. Avea un păr frumos, brunet, des și drept. O lumină blândă îi însenina obrazul făcând să-i strălucească firele de păr din barba arămie în nuanțe aurii. Umbra lui subțire se desena curmeziș pe trotuarul din spate. Ai fi zis că este un star de cinema. O siluetă neagră pe fond cenușiu. De fiecare dată ce reușea să-l aibă numai pe el în cadru, între două valuri de trecători, apăsa pe declanșator. El era total nemișcat. Un model perfect. Numai lumina se schimba pe măsură ce ea deplasa obiectivul, câțiva centimetri odată.

Făcu câțiva pași spre el și fixă poziția pe fața lui. În aceeași clipă, el se întoarse și îi trimise un zâmbet larg, privind în obiectiv. Ea ținu ochiul pe vizor, dar

degetul lăsă declanșatorul și încremeni, prinsă în flagrant delict. El străbătu cei câțiva pași care îi despărțeau, cu ochii sclipind de umor.

— Vorbiți englezește? o întrebă într-o franceză stângace.

Ea aprobă și lăsă aparatul, stânjenită.

— Va fi reușită? continuă el, arătând spre aparat.

Elin roși. Nu îndrăznea să-l privească și ținea ochii în pământ, obrajii îi ardeau. Purta pantofi din piele de culoare închisă, bine lustruiți, și niște pantaloni de costum, antracit.

— Vă rog să mă scuzați. N-am rezistat. Aveți o atitudine foarte elegantă. Cred că va fi o fotografie frumoasă, bâlbâi ea.

Îndrăzni în sfârșit să ridice capul și privirile li se întâlniră. El continua să zâmbească.

— Pot să-l împrumut? întrebă el, întinzând mâna spre aparat.

Contrar voinței, îi permise. El puse vizorul la ochi, dar Elin se răsuci astfel încât să fie cu spatele la el. Atunci începu să se învârtească în jurul ei, în timp ce ea se rotea urmărindu-i mișcarea. Până la urmă renunță și lăsă aparatul jos.

— Bine, renunț. Dar vă asigur că ați fi mai bine în fața unui obiectiv decât în spatele lui. Știu cine sunteți. Sunteți fata acelei minunate femei care ține mica librărie pe trotuarul din față. V-am văzut acolo, vă recunosc.

Elin nu răspunse. Nu-l remarcase niciodată în librăria lui Anne. Nu-și amintea de el.

— Adesea mi-am dorit să vin să vă vorbesc. Lăsați impresia că vă înțelegeți bine dumneavoastră și mama, adăugă el.

Ea aprobă. Dintr-odată, o copleși tristețea, nu avu inima să-l dezamăgească și să-i explice că Anne nu era mama ei, nu mama ei adevărată. El îi întinse mâna, ca și cum îi simțise tristețea. Ea i-o dădu pe a ei.

— Știu că nu mai este printre noi, societatea mea a cumpărat localul. Elin, așa vă numiți?

Ea dădu din nou din cap.

— V-am văzut numele pe actul de vânzare. Haideți, să ne plimbăm puțin, îi propuse el, fără să-i dea drumul la mână, cu degetele împletite.

El făcu un pas, ea rămase în urmă, cu brațul întins. Apoi se lăsă purtată, șovăitoare.

— Dacă se ivește ocazia, sper că o să-mi arătați fotografia când o veți developa.

Ea dădu din cap a treia oară.

— De asemenea, mi-ați putea recomanda niște cărți, îmi place mult să citesc. Ce privilegiu să te plimbi la braț cu fiica unei librărese din Paris! Mă numesc Sam. Sam Boals.

Elin se opri brusc, lăsă mâna necunoscutului.

— Librăria nu mai există. Camionul tocmai a plecat cu toate cărțile. Anne le-a donat unei școli. Toate rafturile sunt goale. S-a terminat. Totul s-a terminat.

Vocea lui Elin era plină de disperare. Sam se opri și el și îi puse mâna pe umăr.

— Dar cuvintele sunt încă aici, în mintea ta. Nimeni nu va putea să ți le ia. Mama ți-a dat cel mai frumos lucru ce i se poate dărui unui copil.

Elin aprobă. El o strânse ușurel de umăr, fără să spună nimic, plin de compasiune. Rămaseră un moment așa, aproape nemișcați. Sprijiniți de parapetul cheiului.

— Ce se va alege de librărie? întrebă ea cu voce joasă, după un moment.

El ridică din umeri.

— Nu știu. Sunt investitor, cumpăr și revând bunuri imobiliare. În meseria mea nu te lași copleșit de sentimente. Dar de data asta recunosc că a fost mai greu. Îmi plăcea mult locul, veneam des aici.

Se aplecă. Adună ceva de pe trotuar. Când se ridică, ținea o piatră. O puse în mâna lui Elin și se grăbi să-i strângă degetele deasupra ei.

— Pune-o în buzunar și așteaptă să ajungi acasă ca s-o privești. Ești bună să-mi faci această promisiune? Dacă ești de acord, o să ne întoarcem.

— Nu pricep, răspunse Elin, uluită.

— O să înțelegi repede. Ai încredere în mine. Haide, ascunde-o în buzunar acum, insistă el cu un zâmbet care îi lumina fața.

Ea se supuse, simțind greutatea pietrei în buzunar. El îi luă din nou mâna și porniră încet pe străzile Parisului. O întrebă despre cărțile preferate, îi vorbi despre cele care îi plăcuseră lui. Discutară cu pasiune, fără ca vreodată să rămână fără cuvinte.

Brusc, începu să plouă tare, ca și cum cineva ar fi deschis zăgazurile cerului. El își scoase jacheta și făcu din ea umbrelă pe care o ținu deasupra capetelor. Elin se apropie de el, avea un miros care o liniștea. Strada se goli de toți trecătorii, dar ei își continuară plimbarea.

Prezent
HEIVIDE, GOTLAND, 2017

Masa este aranjată cu farfurii ciobite pe margine. Sunt puse foarte aproape unele de altele. Cinci farfurii înșirate una după alta pe partea de masă unde este bancheta din bucătărie, în fața copiilor lui Fredrik, care sunt deja acolo și așteaptă. Au părul lung și blond, sunt ciufuliți și respiră bucuria de a trăi. Stau jos, unii lângă alții, în ordinea înălțimii, de la cel mic la adolescent. Nu sunt decât băieți și toți au pistrui. Stau foarte cuminți, dar din când în când e câte unul care încasează un cot în coaste sau o ciupitură pe coapsă și grupul compact de trupuri începe să se fâțâie. Pe cealaltă parte sunt trei farfurii și câte una la fiecare capăt.

Fredrik își ține nevasta de mijloc. Par uniți, contopiți, ca și cum ar forma un tot. E o femeie frumoasă. Cu obraji rotunzi și roșii. Poartă blugi și un pulover din bumbac, foarte simplu. Burta îi trece puțin peste curea. Părul creț și lucios seamănă cu acel al lui Elin imediat după ce s-a spălat și n-a avut timp să se coafeze. Este pieptănat cu cărare pe mijloc.

La intrarea lor toată lumea tace. Cu toată prezența lui Alice alături de ea, dintr-odată Elin se simte îngrozitor de singură. Tribul copiilor Grinde le privește cu ochii mari, Fredrik lasă mâna jos de pe talia lui Miriam și îi zâmbește lui Elin, care ridică mâna și îi trimite un zâmbet reținut.

Marianne țopăie în spatele ei, ca și cum nu mai are răbdare să-și facă să intre fiica și nepoata în casa ei. Privirea lui Elin alunecă pe masa pusă, numără farfuriile și se întoarce spre mama ei.

— Edvin nu ia cina cu noi? întreabă ea numărând din nou farfuriile, ca să se asigure că nu a greșit la socoteală.

— Nu, bântuie peste tot, mormăie Marianne.

— Și când este prea multă lume în jurul lui este neliniștit, adaugă Fredrik.

— Mi-ar plăcea să-l văd. Elin iese din bucătărie și privește în jur, în vestibul. Unde este? E tot în fosta lui cameră?

Marianne i se alătură.

— Nu, nu e în stare să urce scara, i-am dat-o pe a mea.

Elin observă atunci că toate pragurile ușilor au fost scoase. Inima începe să-i bată mai repede. Câteva fotografii din trecut sunt expuse pe un gheridon din vestibul. Se oprește o clipă ca să le privească.

— Te recunoști? o întreabă Marianne ridicând rama.

Rama aurie, cu formă ovală, conține fotografia unei eleve, fotografie făcută pe un fundal cenușiu, lucios. La vremea aceea, Elin avea un breton tăiat puțin strâmb cu foarfeca din bucătărie a mamei. Marginea incisivilor este dantelată. Pistruii sunt la fel de clari și de vizibili ca niște puncte făcute cu carioca. Marianne mângâie tandru cu vârful degetelor obrazul fetiței.

— Privesc fotografia asta în fiecare zi.

Elin îi ia rama din mâini și o pune cu fața în jos, pe masă.

— Și dacă m-ai privi mai bine pe mine? Vezi, sunt aici, acum, spune ea luându-i mâna și punând-o pe obraz. E rece și osoasă, cu articulațiile umflate. Sunt aici, mamă. În carne și oase.

Marianne își retrage mâna. Înainte să se întoarcă și să intre în camera lui Edvin, Elin are timp să-i vadă ochii umplându-i-se de lacrimi. Elin se ia după ea. El este cu spatele, în fotoliul rulant cu spătar înalt. Un cot depășește mânerul. Capul i se bâțâie brusc. Auzindu-le intrând, scoate un vaiet monoton. Camera lui nu e bine încălzită. Este dotată cu un pat de spital cu poziție variabilă, cu bare de siguranță, cu o pătură roșie. Marianne îi pune mâna pe umeri. I se adresează cu voce ridicată și foarte clară.

— Sora ta e aici, în sfârșit s-a întors acasă.

Edvin începe să scoată mici strigăte, niște note ascuțite la fiecare inspirație și fiecare expirație. Bate

din picior pe parchet.

— Da, ești mulțumit, știu. E mult timp de când o așteptăm, continuă Marianne.

Îi aranjează puloverul de culoare roșu-violet și îi șterge gura cu o bucată de prosop de hârtie pe care o scoate din buzunarul rochiei. Apoi îi face un semn din cap lui Elin, care înaintează cu pas șovăielnic.

— Bună ziua, deci exiști, murmură ea, punând o mână pe mâna lui pe care o ținea crispată pe piept.

O privește. Ochii ca aluna strălucesc de bucurie și îi zâmbește, cu gura puțin strâmbă. Un firicel de salivă curge pe la colțul gurii. Marianne îi șterge gura din nou.

— Oare înțelege că sunt aici?

Edvin bate din picior cu furie auzind întrebarea lui Elin. Zâmbetul i se șterge.

— Cu siguranță. În orice caz, a înțeles ce i-ai spus.

— E atât de multă vreme de când nu m-a văzut, cum își poate aminti?

Geamătul monoton o ia de la început, dar acum Edvin ține ochii în pământ, scânteia din ochi s-a stins.

— Atunci, îți aduci aminte de mine? îi șoptește Elin, ghemuindu-se alături de el.

Ea se apleacă și își pune fruntea pe pieptul lui.

— Îți amintești că veneai să te ghemuiești la pieptul meu, așa, când îți era frică?

Bate din picior, ridică o mână și o bate pe spate. Apucă mâinile fratelui mai mic într-ale ei și îl sărută pe obraz.

— O, Edvin, trăiești! Vino să mănânci cu noi, te rog. Mi-ar plăcea atât de mult să-mi petrec seara asta cu tine!

Ea deblochează frâna fotoliului și îl împinge spre bucătărie. Marianne nu se opune, se dă într-o parte și îi lasă să treacă, dar rămâne în urmă ca să caute niște fotografii într-un sertar din birou. Elin îl pune pe Edvin în capul mesei și ea se așază alături de el, cât mai aproape cu putință. Nu se poate împiedica să-l privească, să-i mângâie brațul, spatele, capul.

Miriam pune cratița aburindă în mijlocul mesei. Un miros bun se răspândește.

— Este o tocană de vită cu gălbiori. Carnea și ciupercile sunt de aici, din Heivide.

Alice deschide gura ca să facă o remarcă, dar Elin o face să tacă încruntând din sprâncene și mimând din buze: *mănâncă.*

— Există și un meniu vegetarian. Știu și alții care au idei ciudate în materie de mâncare, spune Fredrik aruncând o ocheadă spre canapea. E momentul să vă prezint mica mea bandă. Erik, vegetarian de ocazie, Esbjörn, care detestă castravetele, Emrik… A, nu, Emrik, pentru moment este bine, mănâncă de toate. Și, în sfârșit, micul Elis. Ce de nume încep cu E. Oare am uitat pe cineva? glumește Fredrik, privind spre Miriam.

— *Do you speak English?*[7] întreabă Alice, adresându-se lui Erik.

Băiatul cel mare dă din cap cu entuziasm.

— Sunt *gamer,* spune el într-o engleză cursivă, așa că am o grămadă de prieteni din America cu care joc.

Bucătăria zumzăie de conversații încrucișate, e atât de cald în cameră, încât ferestrele se aburesc. Cratița se golește repede.

— Lui dă-i lapte, îi place mult laptele, sugerează Marianne, arătând spre paharul gol al fiului ei.

— Știu, spune Elin, numai pentru ea.

— Mamă, Erik vrea să-mi arate vacile din staul. N-am mângâiat niciodată o vacă. Putem merge? își întreabă Alice mama, pe un ton seducător.

Micul Elis sare ca pe arcuri, se cațără greu pe canapea. Pantalonii de la pijama sunt răsuciți în jurul genunchilor și lasă să i se vadă fesele pe jumătate. Miriam îl urcă, trăgând atât de tare, că pușțiul decolează.

— Marianne, ar trebui să-ți însoțești nepoata ca s-o înveți să mângâie vacile, spune ea.

— Aș face mai bine să vin și eu, pufni Elin. Aș face pe traducătoarea. Atunci, așa, aveți vaci? își

întreabă mama, mirată.

— Da, câteva. Ne dau un pic de lapte. Trebuie să trăim din ceva, eu și Edvin.

Împreună traversează curtea spre mica atenansă. Elin deschide ușa cu gesturile obișnuite, ridicând-o cu câțiva centimetri cu piciorul înainte de a răsuci cheia mare din fier forjat. Mirosul și căldura staulului le izbește în față. Marianne aprinde plafoniera, și animalele le oferă un concert de bun venit.

— Acum o să creadă că e ora de mâncare, mormăie ea, nemulțumită.

Alice și Elin se plimbă printre capetele mari ale vacilor de lapte. Una dintre ele scoate limba și atinge mâna lui Alice, care scapă un strigăt de frică. Băieții râd de ea. Elis se cațără pe barieră și își întinde mica brățară spre botul animalului care scoate limba din nou. Elis chicotește când organul lung, cărnos și aspru, îi linge mâna.

— Alice n-a văzut niciodată o vacă atât de aproape, îi explică Elin.

Băiatul o privește cu o mutră uimită. Ar fi putut la fel de bine să-l anunțe că Moș Crăciun nu există.

— Ele locuiesc într-un oraș unde casele sunt mai înalte decât falezele din Gotland și unde oamenii locuiesc unii peste alții, povestește Erik pe un ton savant, punând o mână peste alta ca să-și ilustreze vorbele.

Elis scutură din cap. Toate astea sunt prea greu de înțeles.

— Nepoata mea n-a atins niciodată o vacă… Era timpul să veniți să ne faceți o vizită, oftă Marianne. Puștoaica e aproape om mare. Ce va ieși din ea dacă nu vine din când în când să vadă viața adevărată?

Elin aleargă până la mașină să caute aparatul foto – cel mai mic pe care îl avea – căruia îi dăduse drumul în geantă la plecare. Se simțea ciudat de relaxată și noroiul care îi stropea picioarele n-o mai deranja.

Îi face fotografii lui Alice cu vacile, Alice și Marianne, apropiate, zâmbind. Câțiva băieți sunt pe jos, unii în aer, gata să facă acrobații pe bârne. Ia niște gros-planuri, zidurile, saboții lui Marianne, jugurile animalelor. Are nevoie să prindă totul, să imortalizeze aceste momente care curând se vor risipi. Pe ecranul aparatului îi arată mamei sale fotografiile pe care le-a făcut. Marianne privește, interesată și curioasă, și pozează vesel pentru alte fotografii, făcând-o să promită, cu un aer îngrozit, că nu le va arăta nimănui. Alice și Marianne râd amândouă, complice, ca și cum ceva le unea. Nu-și pot vorbi, niciuna nu înțelege cuvintele pe care le folosește cealaltă ca să descrie lucru rile. Și cu toate astea comunică prin gesturi, prin zâmbete.

O voce răsună în curte. Este Fredrik care îi cheamă. În mai puțin de o secundă toți băieții au pornit spre bucătărie. Elin zâmbește văzându-le pe Alice și Marianne îndreptându-se spre ușă. Una lângă alta. Braț la braț.

Elin rămâne în urmă. Dă înapoi spre zidul din spate, cu ochiul lipit de vizor, încercând să facă să intre în cadru staulul mic și vacile care îl ocupau. Brusc se clatină și se sprijină de zid ca să-și recapete echilibrul. Coboară ochii ca să vadă ce era s-o facă să cadă. Pantalonii și pantofii îi sunt plini de praf și de paie, dar îi este indiferent.

Se pune pe vine și trece mâna printre scânduri. Șipcile sunt rugoase, pline de fisuri și de așchii care îi zgârie pielea. Unghiile agață colțul unei scânduri ușor mai înaltă și reușește fără probleme s-o mute încet din loc. Sticlele de alcool pe care Lasse le-a ascuns cu atât de mulți ani în urmă sunt tot acolo. Le scoate din gaură, una după alta. Deschide dopurile și lasă să se scurgă încet conținutul în pământ, sub scândură. *Gâl, gâl, gâl.* Mirosul puternic îi arde nările. Alcoolul dispare, lăsând pe pământul întunecat și ud doar o pată rotundă.

Zărește capacul auriu al borcanului din sticlă, adânc îndesat în pământ. Încearcă în zadar să-l

scoată și se mulțumește să zgârie în jur ca să deșurubeze capacul care, după câteva eforturi, cedează. Bagă mâna în borcan și scoate bucățelele de hârtie împăturite pe care le-a lăsat acolo cu mult timp în urmă. Nu mai rămâne decât o umbră ștearsă din cuvintele pe care le-a scris. An după an, fibra lacomă a hârtiei le-a devorat. Nu descifrează decât jumătăți de cuvinte, câteva litere izolate. Nu-și amintește de ce o ascunsese aici. A uitat acele îngrozitoare secrete pe care nu le putea împărtăși cu nimeni.

Elin golește borcanul și îndeasă toate bucățelele de hârtie în buzunarul jachetei.

Are impresia că se află în interiorul unei bule. Se uită la oamenii așezați în jurul mesei, privirea merge de la unul la altul, dar nu înțelege ce spun. Vorbesc, mișcă, îi zâmbesc. Niște mâini mici se întind spre farfuria cu înghețată, mereng, banane și sosiera cu ciocolată topită. Copiii se ceartă pe ultima linguriță de desert, tacâmurile scrâșnesc pe porțelan, dar râsetele domină peisajul sonor.

E aceeași masă, sunt aceiași pereți. Chiar tabloul în care au pictat-o când era mică este încă la locul lui pe perete, în aceeași ramă. Câinele, copacul din curte, urmele tractorului, păsările. Îl pictaseră în patru. Marianne, Erik, Edvin și ea. Astăzi, Erik nu mai este acolo.

Edvin este mulțumit, nu are deloc aerul neliniștit că este atâta lume în jurul lui. Mâinile și capul i se agită în mod necontrolat. Pare să asculte discuțiile din jurul lui și buzele îi sunt încremenite într-un zâmbet continuu.

În capătul mesei, Erik și Alice discută cu voce joasă despre un subiect care îi distrează. Râd, Alice gesticulează. Lasă impresia că au aceeași vârstă. Ea se apleacă spre Fredrik.

— Câți ani are Erik?

El se întoarce spre ei.

— O să facă optsprezece ani. Și Alice?

— Șaptesprezece.

Cei doi adolescenți se ridică de la masă în același timp. Alice îi spune lui Elin când pleacă:

— Erik vrea să-mi arate o chestie afară. Ne întoarcem repede.

Elin dă din cap și îi privește ieșind. Se duce la fereastră și îi urmărește din priviri. Le vede spinările care se îndepărtează luând-o spre drum sub strălucirea slabă a luminii din curte. Îi vede încetinind și lăsând capul pe spate, ca să admire cerul.

Îndelung. Poate se pregătește să-i arate constelațiile. Ea zâmbește. Marianne este în picioare în fața chiuvetei, teancul de farfurii este mare. Le clătește sub apa robinetului. Elin vine să-i dea o mână de ajutor. Ea îi dă farfuriile, una câte una.

— Mica mea ajutoare, spune maică-sa, fără s-o privească.

— Mai mult decât mică.

— Nu, timpul trece.

Vasele care se ciocnesc înlocuiesc cuvintele. Elin nu știe ce să mai spună. Muncesc cot la cot fără să scoată un cuvânt. Copiii cei mici s-au săturat să fie cuminți. Se ceartă, aleargă peste tot prin casă, în largul lor. Fredrik și Miriam au rămas la masă, fiecare cu câte un pahar de vin. Îi pun întrebări, și ea îi privește peste umăr, fără să înceteze s-o ajute pe Marianne la vase.

— Lasă asta, Elin! Marianne o să se descurce. Vino mai bine și vorbește-ne despre New York. Este adevărat că nu există decât zgârie-nori în Manhattan? Sunt totuși și copaci, sau nu?

— Sper că veți veni să ne faceți o vizită! spune ea, venind să se așeze alături de Fredrik.

El îi pune mâna pe umăr.

— Elin a fost cea mai bună prietenă a mea și eu eram cel mai bun prieten al ei, îi explică lui Miriam.

— Pentru eternitate, șoptește Elin atât de încet că niciun sunet nu-i iese de pe buze.

— De o eternitate, o corectează Fredrik, de parcă ar fi auzit-o.

Mâinile lui Marianne sunt încă ude de apa de la vase când vine s-o smulgă pe Elin de la masă și din conversație. O duce la primul etaj, în camera care odinioară a fost a ei. Acum este roz, pereții roz, cuvertura patului roz mărginită cu dantelă roz. Până și ușile dulapului sunt roz.

— Ce frumos este, minte Elin, străbătută de un fior de groază.

Camera are un miros de stătut, de parfum foarte tare și de fixativ de păr. Pe masa de machiaj acoperită cu o față de masă din macrameu sunt aliniate cu grijă mai multe flacoane prăfuite. Oglinda ovală este pătată. Elin se apleacă spre oglinda care îi face pete negre pe obraz în locul unde argintul s-a luat.

— Cum te poți machia în asemenea condiții? Va trebui să mă duc să-ți cumpăr o altă oglindă, spuse ea.

Marianne zâmbește.

— O să rămâi aici să mă ajuți? Atunci, totul va merge din nou bine?

Pare dezorientată, privirea îi plutește în cameră fără să reușească să se fixeze într-un anume punct. Se agață nervos de stâlpul patului.

— Ce tot spui, mamă? Nu mergea bine când trăiam aici.

— Mergea mai bine decât acum.

Elin se așază greoi pe marginea patului, fixează dușumeaua fără să spună nimic, observă petele de nește rs de pe covorul de linoleum, plintele murdare. Își amintește.

— Mi-e greu să-mi imaginez că poate fi mai rău, mormăie ea cu voce abia auzită.

Îi ia mâna lui Marianne, încearcă s-o facă să stea lângă ea.

— Așteaptă, aș vrea să-ți arăt ceva, spune maică-sa, trăgându-și mâna și făcând doi pași spre dulap.

Când Marianne deschide ușa, lui Elin i se tăie respirația. Lucrurile ei sunt tot acolo. Mobila este plină de obiecte care îi aparținuseră. Marianne ia un

teanc gros de desene și le pune pe genunchii fiicei sale.

— Tu ai făcut toate astea. Le privesc adesea. Sunt frumoase, desenai bine pentru vârsta ta.

Elin regăsește operele din tinerețe cu un zâmbet amuzat. Câini, pisici, copaci, florile de câmp îndrăgite.

Câteva desene reprezentau natura. Era atât de aproape de natură pe vremea aceea. Este atât de departe acum.

— Desenez mereu flori. Florile de aici îmi lipsesc.

Elin admiră un desen care seamănă mult cu acela pe care l-a făcut pentru Fredrik la New York, în urmă cu câteva săptămâni.

— Acesta seamănă perfect cu buchetele pe care le culegeai pentru mine. Îți amintești? spune Marianne luându-i mâinile ca să le privească mai de aproape.

— Galben pentru bucurie, albastru pentru pace și roșu pentru iubire. Tu știai ce voiai.

— Este genul de idei de care trebuie să te agăți ca să-ți placă să trăiești la țară, îi explică Marianne.

— Idei și visuri, mormăie Elin pentru sine, continuând să răsfoiască teancul de desene.

— Eu n-am avut decât un singur vis.

— Da, da, care?

Elin ridică ochii. Se privesc.

— Ca tu să te întorci, șoptește ea.

O lacrimă i se adună în colțul ochiului și curge pe obraz. Marianne se întoarce să se așeze lângă fiica ei, pe marginea patului. Respiră ca niște foaie de fierărie. Elin îi mângâie spatele.

— Nu înțeleg. De ce nu ai încercat să-mi fii alături, de ce nu mi-ai dat niciodată vești?

— De ce m-ai părăsit? De ce nu m-ai sunat niciodată?

Tac amândouă. Zgomotele casei cresc, pereții trosnesc, vântul urlă afară, copiii fac hărmălaie la parter. Marianne pune capul pe umărul ei, Elin îi mângâie cu blândețe părul.

— Acum sunt aici, mamă, sunt aici. Trebuie să încercăm să uităm și s-o luăm de la zero, spune ea

încetișor.

Până la urmă, Fredrik este cel care vine să le întrerupă. Bate la ușă și bagă capul înăuntru.

— Începe să se facă târziu. Trebuie să mă duc să culc copiii. În orice caz, pe cei mici. Altfel curând vor fi de nestăpânit.

— Hazoși, spun Elin și Marianne într-un glas, apoi izbucnesc în râs de vechea amintire comună.

Coboară împreună. Miriam și-a pus deja paltonul. Cel mai mic dintre băieți își leagănă capul în brațele ei.

— Sunt fericită că v-am cunoscut pe toți. Trebuie să ne întoarcem la hotel și noi. E atât de întuneric aici, nu știu cum faceți să suportați să trăiți în permanență în întuneric.

Elin se duce să-și caute haina pe banca de la intrare. O încheie la nasturi cu grijă, până la gât. Marianne o însoțește la ușă. N-o scapă un pas. E mai mică decât în amintirile ei. Părul fin și ciufulit îi dă un ușor aer de nebună. Ai zice că fiecare fir de păr riscă să se rupă la cea mai mică adiere. Nasul și obrajii sunt acoperiți de cuperoză. Întinde mâna spre fiica ei, timid. Elin o ia imediat într-ale ei. Mâna mamei este moale, ca o păsăruică venită acolo să se odihnească puțin.

— Bine, atunci să ne spunem la revedere acum, spune Marianne.

Privirea îi alunecă, nu îndrăznește s-o întâlnească pe cea a lui Elin.

— La revedere, mamă. O să mă întorc. Mai stăm aici câteva zile și avem atâtea să ne spunem, o liniștește Elin, cu glas slab.

O strânge în brațe, dar trupul lui Marianne nu răspunde la îmbrățișare. Brațele îi atârnă, inerte, de-a lungul coastelor și este străbătută de mici tremurături. Elin o lasă și îi îmbrățișează pe Fredrik și Miriam. Maică-sa nu mai mișcă și privește înainte, în gol. În bucătărie, Edvin bate din picioare. Bate din ce în ce mai tare, și Elin se întoarce grăbită spre el.

El întinde o mână crispată și contorsionată spre ea, caută s-o atingă. Se apleacă spre el și îl sărută. Are un miros puternic, ca și cum n-ar fi făcut duș de mult timp. Cu o mână o bate pe spate. Cu lovituri încete și puternice.

— La revedere, frățioare! Pe curând, șoptește la urechea lui, ștergându-și o lacrimă de pe obraz.

Când Elin ajunge în curte, este evident că Alice și Erik sunt de negăsit. Îi strigă în zadar. Acum domnește o tăcere impresionantă, ca și cum aerul ar fi rămas dintr-odată nemișcat și peisajul se închide peste ea în infinitatea lui. Face înconjurul casei, e atât de întuneric că abia își vede picioarele. Pământul este plin de hopuri. Se învârtește în jurul ei, întrebându-se cu ce seamănă spatele casei acum. Lanterna telefonului nu luminează destul. Nu vede decât pământul, acele de pin și crengile dese de nalbă.

În depărtare se deplasează un mic punct luminos. Îi zărește în fine pe cei doi adolescenți oprindu-se pe drum, puțin înainte de fermă, într-un loc unde se cred la adăpost de priviri. Îi aude șușotind, dar nu distinge cuvintele. Erik o îmbrățișează scurt pe Alice și o sărută pe obraz înainte de a alerga să-și întâlnească familia în mașina al cărei motor toarce deja încet. Alice a rămas în urmă și le face cu mâna când trec. Fredrik și Miriam conduc un microbuz ca să aibă loc toată lumea. Elin râde de una singură. Până la urmă nu se miră că Fredrik a adus pe lume jumătate de echipă de fotbal.

Elin o întâlnește pe Alice mergând stângace pe pământul moale și ud. Când Alice o recunoaște, îi întinde mâinile, o strânge la piept, mamă și fiică rămân un moment așa, privind contururile întunecate ale clădirilor fermei.

— E bine, șoptește Alice, cu obrazul lipit de al lui Elin.

— Ce anume, să fim amândouă aici, în întuneric?

— Nu, toate astea, fosta ta viață. E frumos.

— Mmm, dar întunecat. Și frig. Haide, să mergem.

Elin dă mai tare aparatul de radio, dar Alice îl dă din nou încet.

— Nu vrei mai degrabă să vorbim puțin? propune ea.

— Despre ce vrei să vorbim?

— Despre discuțiile pe care le-ați avut în seara asta. Eu n-am înțeles aproape nimic. N-am vorbit decât cu Erik.

— Nu știu ce să-ți spun. Nu știu dacă am făcut bine venind aici, asta schimbă atâtea lucruri pentru toată lumea.

— Crezi cu adevărat ce spui?

— Nu, ai dreptate. Sunt mulțumită să am venit. Doar că sunt atât de deprimante toate astea. Nu ți se pare?

— Dimpotrivă. Ador locul ăsta. Vacile, ferma. Și Erik este amuzant și drăguț. Mi-a arătat stelele. Ne-am putea întoarce la vară ca să-mi arăți toate florile tale frumoase pe viu. Ca să mă scald în mare. Erik va fi ghidul meu. Am impresia că am o nouă familie! exclamă Alice, veselă.

— Când mă gândesc că nu m-a sunat niciodată, nu mi-a scris niciodată. Este mama, totuși, murmură Elin și cuvintele îi fac rău pe dinăuntru.

Dă radioul mai tare. Alice tace. Îi mângâie părul lui Elin. Vântul l-a ciufulit și împrăștie un puternic miros de staul și bucătărie.

— Te iubesc, mamă.

La început, Elin nu spune nimic. Când Alice o mângâie din nou pe cap, îi răspunde încet:

— Și eu.

— Faci exact ca ea, știi asta?

— Fac ce? Ca cine?

— Faci ca mama ta, bunica mea. Te închizi în tine. Semănați.

Elin nu comentează, dar în mintea ei gândurile se învălmășesc. Apasă pe pedala de accelerație și mașina merge cu viteză pe drumul care șerpuiește.

Alice nu reia discuția decât după ce au trecut de Norderport și au intrat în Visby.

— Pariez că în momentul acesta îți lipsește aparatul foto, spune ea.

Elin aprobă.

— Nu-ți dau seama că te folosești de el ca de un scut? Că te ascunzi după aparatul ăsta?

— Până acum mi-a reușit destul de bine, e mulțumitor să muncești din greu.

Alice neagă.

— Vorbești ca o alcoolică.

Elin frânează brusc, chiar în mijlocul drumului. Nu reușește să-și stăpânească emoțiile. Începe să plângă, lasă în fine lacrimile să-i curgă liber pe față. Se întoarce spre Alice.

— Te iubesc, hohotește ea. Nu sunt deloc ca ea, îți interzic să spui asta.

Alice se apleacă deasupra schimbătorului de viteze și o îmbrățișează. Rămân un lung moment înlănțuite.

— Iartă-mă, spune într-un târziu Elin.

— Promite-mi că încetezi să fugi. De acord? șoptește Alice.

Traversează holul hotelului cu pantofii plini de balegă și părul ciufulit. Elin se oprește brusc.

— Trebuie să mănânc ceva, aproape nu m-am atins de tocană.

Alice scutură din cap.

— Fără mine. Eu mă duc să mă culc. Nu mă mai țin pe picioare.

Înainte de a intra în ascensor, cască și face semn din cap în direcția barului.

— Uită-te la tipul ăla de colo. Nu ți se pare că seamănă cu tata?

Alice apasă pe buton și îi trimite pupici în zbor lui Elin, înainte ca ușa cabinei să le despartă.

Elin rămâne pe loc. Întoarce ochii spre bar. Alice are dreptate, părul acela scurt și des, brunet cu câteva șuvițe grizonante, ar putea fi al lui. Ceafa la fel, modul în care își apleacă fruntea, jucându-se cu

degetele pe marginea paharului. Cămașa neagră și puțin strâmtă pe umeri, ca a lui, mânecile suflecate cum are obiceiul să le poarte când nu e la muncă. Dorul o copleșește, sentimentul de singurătate devine tangibil.

Muzica pianului plutește în hol. Un aparat de făcut espresso gâlgâie. Elin se apropie șovăind. Bărbatul e singur, cățărat pe un taburet înalt. Alături de el, alte taburete goale sunt frumos aliniate sub bar. Practic, sunt singurii clienți. Brusc, el întoarce capul peste umăr. Inima lui Elin tresare văzându-i profilul. Încremenește, începe să tremure.

— Sam, tu ești?

A vorbit atât de încet, încât el n-a auzit-o. Înaintează spre el.

— Sam!

Auzindu-i vocea, el se ridică imediat. Vine spre ea, cu chipul serios. Se oprește în fața ei și îi pune mâna pe obraz. Se privesc în tăcere.

— Nu te-am văzut niciodată plângând. Nu ți-am văzut niciodată părul ciufulit. Cât ești de frumoasă! spune în sfârșit.

— Ce faci aici?

— Mi-ai trimis inima.

— Nu mi-ai răspuns.

— Nu, dar m-a făcut să-mi amintesc. Am sunat-o pe Alice și mi-a povestit totul.

— Atunci, știi?

Sam aprobă și trage adânc aer în piept.

— De ce, Elin? De ce nu mi-ai spus nimic înainte?

Elin lasă capul în jos, încremenește, are impresia că se sufocă.

— Nu știu, n-am făcut-o, asta e tot. Dar acum sunt aici. M-am întors acasă, spune ea grăbită, dintr-o suflare.

— Nu, nu încă, șoptește el sărutând-o pe obraz.

O ia în brațe și o strânge la piept, o mângâie blând pe spate.

— Acum e rândul tău.

Se întâmplă atâtea lucruri în timpul unei vieți. Trăim atâtea experiențe care devin amintiri, și aceste amintiri fac parte din noi. Ne formează. Ne marchează pentru totdeauna, indiferent cine suntem și care ne-ar fi existența. Ele fac din noi ceea ce suntem. Poate fi vorba despre niște cuvinte care ni s-au spus într-o zi. Te rog. *Sau* tâmpitule. *Sau cuvinte pe care noi le-am spus și nu ne iertăm că le-am spus. Despre primul sărut. Despre prima trădare. Despre cei care ne-au părăsit. Și despre cei pe care i-am părăsit. Reținem niște amănunte aparent fără importanță, și ele rămân gravate în noi. Cu timpul unele amintiri ocupă un loc mai important. Unele ne-au rănit. Poate mai mult decât bănuim. Poate inutil. Dar sunteți siguri că toate amintirile voastre sunt fidele realității*?

Mulțumiri

Acest roman este o invitație la o călătorie prim labirintul gândurilor unui personaj. Gândurile nu sunt întotdeauna foarte clare și nu sunt în mod necesar logice. Adesea sunt ușor de auzit, rareori simplu de înțeles. Le mulțumesc lui Karin Linge și lui Johan Stridh că m-au ajutat să-mi găsesc drumul în timpul acestei călătorii, Juliei Angelin și lui Anne Carlander pentru că au continuat să creadă în mine și să mă susțină cât de bine au putut. Mulțumesc și Editurii FORUM și agenției Salomonsson că au muncit din greu și cu atâta entuziasm pentru cărțile mele. Mulțumesc, Carl, pentru inspirația pe care mi-o dai și pentru excelentele tale sfaturi. Mulțumesc, mamă, mulțumesc, tată, Helena, Cathrin și Linda, că mi-ați fost alături. Și mulțumesc minunatului meu Oskar că și-a suportat mama distrată când mi s-a întâmplat să fiu într-o asemenea stare.

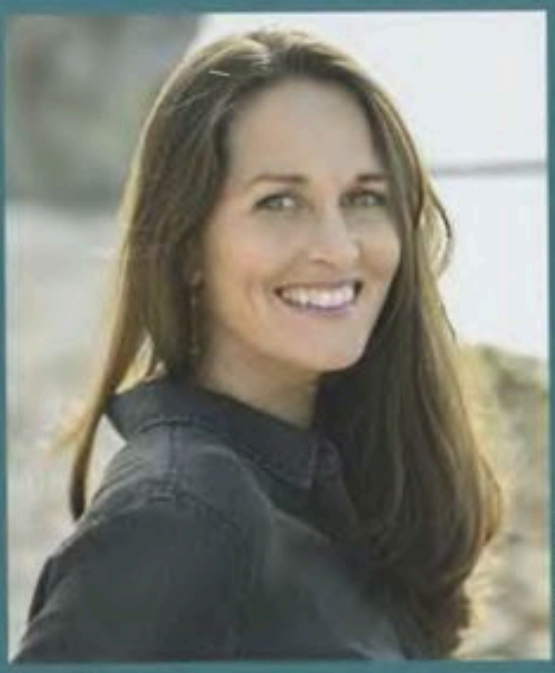

Foto: Wibke Fremling

SOFIA LUNDBERG (n. 1974), jurnalist și fost redactor de revistă, a debutat cu senzaționalul roman *Caietul cu nume pierdute*, carte publicată sau în curs de publicare în peste 25 de țări. Apreciată de critici pentru abilitatea de a-și cuceri cititorii cu poveștile ei despre iubire și pierdere și de a-i purta în călătorii extraordinare prin timp și spațiu, Lundberg este noua stea a ficțiunii romantice scandinave.

Viața lui Elin Boals este perfectă. Are mare succes ca fotografă în New York, este căsătorită de mult timp cu Sam și au împreună o fiică de 17 ani, Alice. Dar ceva i-a lipsit mereu.

Într-o zi, Elin primește o scrisoare de la prietenul ei din copilărie, Fredrik, care îi fusese singurul sprijin într-o existență plină de lipsuri materiale din Suedia. Este o perioadă despre care nu vorbește niciodată, nici măcar cu cei apropiați, și pe care s-a străduit din greu să o uite. Dar cu acest semn de viață neașteptat îi reapar în minte gândurile și trăirile de demult, iar Elin se îndepărtează și mai tare de familie. În același timp, este copleșită de rușinea faptelor din trecut, care au determinat-o să fugă și să nu se mai întoarcă.

În fine, Elin înțelege că trebuie să-și înfrunte trecutul ca să se vindece și ca să-și păstreze familia actuală. Călătorește spre un alt continent, în încercarea de a trece peste vină și rușine, de a se regăsi pe sine și, astfel, de a reînvăța să iubească.

Roman de succes chiar de la apariția lui în Suedia, *Un semn de întrebare este o jumătate de inimă* a fost tradus deja în 22 de limbi și vândut în milioane de exemplare în 34 de țări și teritorii. În 2019, a intrat în preselecția pentru prestigiosul premiu francuzesc *Prix des Lecteurs*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-4845-7
9 786063 348457

{1} „Soarele va răsări și mâine, așa că trebuie să aștepți până mâine” – versuri din musicalul *Annie* de Charles Strouse.

{2} 90 000 era numărul ambulanței din Suedia înainte ca 112 să devină numărul de urgență în multe țări ale Europei, inclusiv Suedia.

{3} *Această mică lumină pe care o port în mine, o s-o las să strălucească*, versuri dintr-un gospel. (în limba engleză în original)

{4} „Spune-mi îngerul tău din zori“, cântec scris de Chip Taylor și interpretat de Juice Newton, cinci nominalizări la premiile Grammy

{5} *Raukar* (rauk, la singular) sunt stâlpi sculptați de mare în roca sedimentară după ultima glaciațiune. Un fenomen geologic specific insulei Gotland.

{6} Sunt Malin, nu-ți amintești de mine? (în limba engleză în original)

{7} Vorbești engleză? (în limba engleză în original)

Table of Contents

Prezent NEW YORK, 2017 7
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1979 12
Prezent NEW YORK, 2017 22
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1979 25
Prezent NEW YORK, 2017 31
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1979 36
Prezent NEW YORK, 2017 43
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1979 47
Prezent NEW YORK, 2017 55
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1979 58
Prezent NEW YORK, 2017 66
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1979 74
Prezent NEW YORK, 2017 81
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1979 87
Prezent NEW YORK, 2017 97
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1979 104
Prezent NEW YORK, 2017 110
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1979 115
Prezent NEW YORK, 2017 129
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1979 133
Prezent NEW YORK, 2017 146
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1982 154
Prezent NEW YORK, 2017 167
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1982 173
Prezent NEW YORK, 2017 179
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1982 188
Prezent NEW YORK, 2017 193

Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1982 198
Prezent NEW YORK, 2017 204
Trecut HEIVIDE, GOTLAND, 1982 221
Prezent NEW YORK, 2017 230
Trecut STOCKHOLM, 1982 234
Prezent NEW YORK, 2017 243
Trecut STOCKHOLM, 1984 250
Prezent NEW YORK, 2017 255
Trecut STOCKHOLM, 1984 259
Prezent VISBY, 2017 262
Trecut PARIS, 1984 275
Prezent VISBY, 2017 279
Trecut PARIS, 1986 289
Prezent VISBY, 2017 293
Trecut PARIS, 1999 312
Prezent HEIVIDE, GOTLAND, 2017 317
Mulțumiri 333